

စိုးမိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ရှင်ခွင်ဟောင်းလေး
လှည့်ကြည့်ပါ

• န : ခု ထိ န • ၁၅၂၃

စာပို့ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 အစိုးရအဖွဲ့
 ထုတ်ဝေသူ

- ၅၀၀၄၀၀၄၁၀
- ၅၀၀၆၄၅၀၆၁၀
- Lလင်း
- ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
 (မြ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
 ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

အတွင်းဖလှယ်
 စာအုပ်ချုပ်
 ပုံနှိပ်ခြင်း

- ဦးထွန်းသိုင်
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ
 ပထမအကြိမ်

အုပ်စု
 တန်ဖိုး

- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ရှင်မြတ်နိုး
 ရင်ခွင်ဟောင်းလေးလှည့်ကြည့်ပါ/ရှင်မြတ်နိုး - ရန်ကင်း
 စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀
 ၂၈၆ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
 (၁) ရင်ခွင်ဟောင်းလေးလှည့်ကြည့်ပါ

အခန်း (၁)

“အစ်မကြီး...အစ်မကြီးရယ် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်
 ရှင်၊ ဒီကလေးမလေးကို မွေးစားပါအစ်မကြီးရယ်”

“ဟဲ့...ညည်းကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ မမွေးစားပါ
 ဘူးလို့ပြောနေတဲ့ဟာကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေအေး”

“မရှုပ်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ သူ့မှာ မိဘတွေနှစ်ယောက်
 လုံး သေကုန်ကြပါပြီ၊ ဆွေမျိုးဆိုတာလည်း ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင်
 မသိတဲ့ ကလေးမလေးပါ၊ အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်မကြီးရဲ့ ဆိုင်မှာပဲ
 ဖြစ်ဖြစ် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းလို့ရတာပေါ့ အစ်မကြီးရယ်၊
 ဒီကလေးမလေးကို လခပေးစရာလည်းမလိုပါဘူး၊ နေစရာလေး၊
 စားစရာလေးကျွေးထားပြီး စောင့်ရှောက်ထားရင်ပဲ ရပါပြီအစ်မကြီး
 ရယ်၊ ယူပါနော်”

“ဒီမှာ ရှင်ကိုမမွေးစားနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ သူများ

တွေ ဈေးရောင်းနေတဲ့ဟာကို မနက်စောစောစီးစီး ကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိအောင် ဘာလို့ ကလေးလာမွေးစားဖို့ ပြောနေရတာလဲ၊ သွားစမ်း အခုချက်ချင်း ဆိုင်ထဲကထွက်သွားစမ်း”

“အစ်မကြီးရယ်...သေချာစဉ်းစားပါဦးရှင်၊ ဒီကောင်မလေးက မခိုမကပ်အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်မလေးပါ”

ဒေါ်ကျင်ယုံ ဘယ်လိုပြောပြော ဆိုင်ရှင်က အရေးမလုပ်တော့ဘဲ ဆိုင်အလုပ်သမားတွေဘက်လှည့်ကာ အံ့ဩခွင်သက်ကာ ငေးကြောင်နေကြသည့် အလုပ်သမားတွေအား စိတ်ဆိုးသောလေသံ မာမာနှင့် အော်တော့၏။

“ဟဲ့...နင်တို့ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သူတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြလေ၊ ဆိုင်ထဲဘာတွေခေါ်သွင်းထားတာလဲ၊ ဈေးအရောင်းအဝယ် မကောင်းရတဲ့အထဲ ဘယ်လိုဟာတွေမှန်းမသိဘူး၊ ကလေးလာမွေးစားခိုင်းရတယ်လို့၊ သွားစမ်း ဆိုင်ထဲကနေဆွဲထုတ်လိုက်ကြစမ်း”

အမိန့်သံကြောင့် အလုပ်သမားတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ ကြောက်ရတယ်လေ။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေးရဲ့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲကြ။

ကလေးမွေးစားဖို့ လိုက်ပေးနေတဲ့ အမျိုးသမီးကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အပြစ်တင်ဝေဖန်ကာ ဆိုင်ထဲကနေ

ထွက်သွားခိုင်းနေကြ၏။

“အစ်မကြီး”

“အို...ရှင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဇွတ်အတင်းမွေးစားဖို့ပေးနေရတာလဲ၊ မယူပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲဟာ၊ သွား သွား ထွက်သွားတော့၊ တော်ကြာနေ ရှင်အပေါ်ရောက်နေတဲ့ ဒေါသတွေ ကျွန်မတို့ဘက်ကို ကျလာရင် ဒုက္ခရောက်မှာ၊ သွားစမ်းပါရှင်၊ ထွက်သွားစမ်းပါ”

ဆိုင်ထဲက အလုပ်သမားကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် လွှတ်တော့၏။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်သူဌေး စိတ်ညစ်လျှင် အလုပ်သမားတွေ အနေမချောင်တော့ဘူးလေ။

ဒေါ်ကျင်ယုံတစ်ယောက် ဒီတစ်ခါလည်း လက်လျှော့ရပြန်ပါပြီ။

မနက်ကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတန်းကြီးတစ်လျှောက် တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်နှင့် ကလေးမွေးစားဖို့ လိုက်ပေးနေတာ အခုချိန်ထိ ယူမယ့်သူမရှိသေးချေ။ ဆိုင်တိုင်းလိုလိုက မလိုချင်ဘူး။ မမွေးစားဘူးဆိုတာချည်းပဲ။

အခုဝင်တဲ့ ရယ်ဒီမိတ်အထည်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီးက ခိတ်သဘောထားပြည့်ဝမယ့် ပုံစံလေးရှိလို့ မိစ္ဆာအတွက် ကံကောင်းလိုကောင်းငြား ဝင်ပေးပြန်လောက်သွားမေးပေးပါဦးနော်၊ သူက

နှင်ထုတ်ခံရတော့တာပဲ။

ဈေးဝယ်သူအချို့လည်း ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်ကို အံ့ဩသလို စူးစမ်းကာ မသိမသာခိုးကြည့်ကြ၏။ သို့ပေမယ့် ခပ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေချင်သူများပမာ ခပ်ရှောင်ရှောင် အသံတိတ် ပါးစပ်ပိတ်ကာနေကြ၏။

ဒေါ်ကုင်ယုံ ခွဲမလျှော့ပါ။ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးမ လေးလက်ကိုသာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်ထပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဆီ သွားပေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“ညီမလေး”

“မစင်နဲ့...မဝင်နဲ့၊ ကျွန်မတို့ဆိုင်ရှင်သူဌေး မရှိသေးဘူး၊ ရှိလည်း ရှင်ကလေးကို မွေးစားမှာမဟုတ်ဘူး၊ သွား သွား တခြား မွေးစားမယ့်လူ ရှာပြီးသွားပေး”

ဆိုင်တချို့က ကလေးမွေးစားဖို့ လိုက်ပေးနေတာဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာနှင့်ပဲ ဆိုင်ပေါက်ဝတွင်ပင် အရပ်မခံတော့ချေ။

“ညီမလေးရယ် ဟိုမှာရပ်နေတာ ဆိုင်ရှင်သူဌေးအစ်မကြီး မဟုတ်လား၊ လက်မှာ ရွှေလက်ကောက်တွေတစ်ထပ်ကြီး ဝတ်ထား တဲ့ အမျိုးသမီးလေ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်ရှင်မရှိဘူး၊ သွား သွား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အပြစ်တင...”

အလုပ်သမားဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းထုတ်နေ၏။ ဆိုင်ရှင်အပေါ်မှာ အင်မတန်မှ တာဝန်ကျေပွန်ချင် သောစိတ် ရှိဟန်တူသည်။ ပြဿနာကို ကောင်မလေးက အကင်း ပါးပါးနှင့် ရှင်းထုတ်၏။

“ညီမလေးရယ်...ဒီကလေးမလေးက မိကောင်းဖခင် သားသမီးလေးပါကွယ်၊ လိမ္မာရေးခြားရှိသလို အလုပ်ကိုလည်း မခိုမကပ်တတ်တဲ့ ကလေးမလေးပါ”

“အဲဒီလောက် ကောင်းနေရင် အဒေါ်ပဲမွေးစားထားလိုက် ပါတော့လား၊ သူများကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပေးနေတာလဲရှင်”

“အဒေါ်မှာက မွေးထားတဲ့ကလေးချည်းပဲ ခြောက် ယောက်တောင် ရှိနေလို့ပါ၊ ဈေးဗန်းခေါင်းရွက်ပြီး ရွာထဲလှည့်ပြီး ဟင်းရွက်ရောင်းတဲ့ဗန်းသည်လေ၊ ဒါကြောင့် မစောင့်ရှောက်နိုင်လို့ ပါကွယ်၊ ဒီဆိုင်ရှင်သူဌေးမကြီးတွေရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ခိုနားရတာ သူ့ဘဝလေးအတွက် စိတ်ချလက်ချရှိနိုင်မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အခု လိုလိုက်ပေးနေတာပါကွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဆိုင်ကတော့ လက်ခံထားမှာမဟုတ်ဘူး အဒေါ် ခေါ်သွားပါတော့”

“ညီမလေးရယ် အဒေါ်ကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ညီမလေးရဲ့သူဌေးကို ခဏလောက်သွားမေးပေးပါဦးနော်၊ သူက

စိတ်ဝင်စားပြီး ခေါ်ချင်ခေါ်ထားမှာပါ”

“ဟာ...မခေါ်ပါဘူးဆိုနေ၊ သွား...သွား တခြားဆိုင်ကို သွားပေး”

“ညီမလေးရယ်”

“သွားတော့လို့ပြောနေတယ်နော်၊ မဟုတ်ရင် ဈေးဝန်ထမ်း ခေါ်ပြီး ဖမ်းချုပ်ခိုင်းလိုက်မှာ၊ ထွက်သွားတော့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်ကျင်ယုံ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်ရ၏။

အဖမ်းခံရမှာကြောက်သည်။

ဆိုင်ရှေ့မှာဆက်ပြီး မရပ်ဘဲတော့ဘဲ မရွယ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ကသူတ်ကယက် ထွက်ခဲ့မိ၏။

“ဟင့်...ဟင့်”

“အဟင့်...ဟင့်”

“အမလေး...အရေးထဲ ညည်းကငိုနေသေးတယ်၊ တိတ်စမ်း ညည်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထား၊ အဲဒီလို အရည်ထွက်ပြနေတော့ ညည်းကို ဘယ်သူက မွေးစားချင်ပါတော့မလဲ၊ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်မလေး၊ ညည်းကြောင့် ငါ့မှာ အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက်ဖြစ်ရပြီ၊ ကံဆိုးလိုက်တာအေ၊ ညည်းကံကိုက ဆိုးပါတယ်၊ အလကားခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားပါဆိုတာတောင် ခေါ်ထားချင်တဲ့သူမရှိဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ ညည်းအတွက် စိတ်ညစ်တယ်”

မိရွယ်”

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီပဲ ညစ်သမျှပုံချပြီး အပြစ်ဖို့မိ၏။ ခြေနှစ်ချောင်း မကယ်ကောင်းဆိုတဲ့စကားကို ပြန်တွေးမိပြီး နောင်တက ရချင်လာရပြီ။ ဒီကောင်မလေးကို ကရုဏာသက်ပြီး လူကောင်းသူကောင်းတွေလက်ထဲ ရောက်ပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်ပေးသမျှ ယူမည့်သူမရှိဘဲ ခြေတို ဖိနပ်ပါးရတဲ့ အရေး ရောက်နေရ၏။

ရွာကထွက်လာကတည်းက ငွေလေးကသိပ်မပါ။ လမ်းစာရိတ်လုပ်လာရတဲ့အတွက် ရှိစုမဲ့စုလေးက တဖြည်းဖြည်းပဲ့လာလို့ မနက်စာပင် လမ်းဘေးက ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ပဲတစ်ယောက်တစ်ထုပ်ဝယ်စားပြီး ရေခဲရေနဲ့ မျှောချခဲ့ရ၏။

နေ့လယ်စာထမင်းစားချိန် ကျော်လာတာကို သတိပြုမိပေမယ့် ဝယ်စားလိုက်ပါက လမ်းစရိတ်ပင် မရှိချင်တော့တာမို့ ဝယ်စားဖို့ကို စိတ်မကူးရဲ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ခေါင်းထဲကနေ ဇွတ်အတင်း ကြိတ်မှိတ်ထုတ်ကာ မေ့ဖျောက်နေရသည်။

“အဟင့်...ဟင့်”

“ဟင့်...ဟင့်”

အရေးထဲ မိရွယ်က ငိုနေသေးသည်။

“ဟဲ့...ညည်းကို မငိုနဲ့လို့မှာထားတယ်လေ၊ ကံဟယ်”

အဲဒီလောက်တောင်ငိုချင်ဦး ဒေါက်”

“အား...အဟင့်...ဟင့် ဒေါ်ကြီးရယ် ရွယ်...ရွယ်ကို မရိုက်ပါနဲ့၊ ရွယ်ကြောက်ပါတယ်”

“ရိုက်မှာပဲ၊ ညည်းဒီလောက်ငိုနေမှတော့ ဘယ်လိုသူဌေးက မွေးစားမှာတဲ့လဲဟဲ့၊ ငါ့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ဟာမလေး၊ ကဲဟယ် ကဲဟယ်”

“ဖြန်း”

“ဖြန်း”

“အမလေး...အီး...ဟီး...ဟီး”

မွေးစားဖို့ပေးတာ ယူမယ့်သူမရှိလေ စိတ်မှာတင်းပြီး မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို ခပ်နာနာလေး ဖိရိုက်မိလေလေ။

“ဖြန်း”

“ကြောက်ပါပြီ ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ရွယ် မငိုတော့ပါဘူး၊ ရွယ် မငိုတော့ပါဘူးဒေါ်ကြီးရယ်၊ အီးဟီး...ဟီး”

ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်နေတဲ့ ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံကို လက်အုပ်ကလေးချီကာ ကတိပေးနေတဲ့ မုန်းမရွယ်။

မျက်လုံးအိမ်ဝိုင်းနက်လေးထဲက စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တို့က ပါးပြင်လေးနှစ်ဘက်မှာ ရွဲနှစ်လို့။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံအကြောင်း မုန်းမရွယ်မသိဘဲနေမလား။

မွေးထားတဲ့သားသမီးတွေပင် အချိုးမပြေတာမြင်လျှင် ရိုက်တာမှကျွဲရိုက်နွားရိုက်။ ဆွဲတဲ့သူပင်မချောင်ချေ။ သိမ်းကျုံးရိုက်တတ်သည့် အကျင့်ကရှိသည်။

“ငါက နင့်ဘဝကောင်းစားဖို့ စေတနာနဲ့လုပ်ပေးနေတာ ဟဲ့ ကောင်မစုတ်လေးရဲ့၊ ဒါကို နင်ကပဲ ငိုယိုနေသေးတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး အရည်ထွက်ပြနေတဲ့ နင့်ကို ဘယ်သူကခေါ်ချင်မှာလဲ၊ တိတ်စမ်း မျက်ရည်တွေကို အခုချက်ချင်းသုတ်ပစ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး”

ပါးစပ်ကလေးကို ပိတ်လိုက်ပေမယ့် ရှိုက်သံလေးကတော့ ထွက်ဆဲပါ။ မို့မောက်ပြည့်ဖောင်းနေတဲ့ လက်သေးသေးလေးက ပါးပြင်လေးပေါ်က မျက်ရည်များကို ခပ်သွက်သွက်လေးသုတ်ဖယ်လို့။ ဒီတော့မှ ဒေါ်ကျင်ယုံမျက်စောင်းထိုးကာ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ မုန်းမရွယ်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးလေး။

မအေက မွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲမှာဆုံးလို့ ဖအေလက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကလေးမလေးပါ။ အဖေက ရိုးသားအေးဆေးပြီး စိတ်ထားကောင်းကာ မုန်းမရွယ်ကိုလည်း မိတဆိုးလေးဆိုပြီး သိပ်ချစ်သည်။ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း

လိမ္မာသည်။

စာလည်းကြီးစားပြီး အိမ်မှုကိစ္စတွေကအစ အရွယ်လေးနဲ့ မလိုက်အောင် လုပ်ကိုင်တတ်၏။ ဖအေက အစစအရာရာ အားကိုး ရသည့် ကလေးမလေးရယ်ပါ။

မထင်မှတ်ဘဲ မုန်းမရွယ် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့ သမီး ရဲ့မွေးနေ့လေး အမှတ်တရဖြစ်အောင် မွေးနေ့ကိတ်လေးဝယ်လာပြီး သားအဖနှစ်ယောက်တည်း မွေးနေ့ပွဲလေး ကျင်းပပေးမယ်ဟု ပြော သွားတဲ့ အဖေပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်လေးရဲ့ အပျော်တွေ ပျက်စီးရတဲ့နေ့။

အချိန်တွေ ကြာမြင့်လာသည့်အထိ ဆိုက်ကားနင်းထွက် သွားတဲ့ အဖေက ပြန်မလာတာမို့ အိမ်ရှေ့အတက်အဆင်း လှေကား ထစ်လေးတွင် ထိုင်စောင့်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ဆီ ရောက်လာတာက ဖေဖေမဟုတ်ပါ။

ဆိုးဝါးရက်စက်သော သတင်းစကားလေးသာ ဖြစ်သည်။ ဆိုက်ကားနင်းထွက်သွားတဲ့ အဖေ ကားနဲ့ဆိုက်ကား တိုက်မိပြီး ပွဲချင်းပြီး နေရာမှာတင်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း လေ။

မုန်းမရွယ်။

ဖေဖေအလောင်းကို ကြောက်လည်းကြောက် အားလည်း

ငယ်ကာ နံရံထောင့်လေးမှာပဲ ကပ်ပြီးငိုနေမိသည်။ ရွာကလူကြီး တွေရဲ့ အစီအစဉ်တကျလုပ်ဆောင်ပေးမှုကြောင့် အဖေရဲ့နာရေးက ပြီးသွားခဲ့ပေမယ့် မိမရှိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်မလေး မုန်းမရွယ် အတွက် စိတ်မအေးကြပြန်ပါ။

ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံကတော့ ရွာလူကြီးတွေကို အကြံဉာဏ် ပေးသည်။

အဲဒါ မုန်းမရွယ်ကို မွေးစားမယ့်သူရှိရင် ပေးလိုက်ဖို့ပေါ့။ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူလေးဖြစ်တဲ့အပြင် ပညာရေးမှာ ထူးချွန်တဲ့ မုန်းမရွယ်ကို နေစရာ စားစရာ အမှီတစ်ခုရဖို့ မြို့ပေါ်က သူဌေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးမွေးစားခိုင်းဖို့ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ် ကို အားလုံးက ထောက်ခံကာ လမ်းစရိတ် စုပေါင်းထုတ်ပေးပြီး သွားခိုင်းသည်။

အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်တော့ ဒေါ်ကြီး ကျင်ယုံလည်း စိတ်မရှည်တော့ချေ။ တာဝန်ကလည်း ယူခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတော့ ပြီးဆုံးသည့်အထိ တာဝန်က ယူပေးရတော့မည်လေ။

ဒေါ်ကြီးက စိတ်တွေရှုပ်လေ မုန်းမရွယ်ဆီ ဒေါသမိုးတွေ က သည်းသည်းမဲမဲ ရွာချလေလေပါပဲ။

မုန်းမရွယ်ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတန်းကြီးမှာ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် ကလေးမွေးစား

ဖို့ လိုက်ပေးတော့၏။

နေကလည်း တဖြည်းဖြည်းစောင်းလာလေလေ စော့ချွေး
တွေက ပျံလာလေလေမို့ ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံ စိတ်မရှည်ချင်တော့ချေ။

ဆိုင်တွေကို လိုက်ပေးပြန်တော့လည်း မွေးစားမယ့်သူမှ
မရှိတာ။ နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့ရပေးရတော့မလိုလို ဖြစ်လာ
သည့် အခြေအနေမျိုးအထိဖြစ်လာ၏။

“တီ...တီ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ဈေးလမ်းမ
အလည်တည့်တည့် လျှောက်နေမိသောအဖြစ်ကို သတိရကာ နံဘေး
သို့ ကပ်ပေးလိုက်ရသည်။ ကားက ဆက်မသွားဘဲ ဘီးလိုမ့်ရုံသာ
မောင်းပြီး ကားမှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခု လျှော့ခနဲပွင့်လာပြီး
လူတစ်ယောက်ရဲ့ခေါင်းလေး ထွက်လာ၏။

“ဒီမှာ အမျိုးသမီး၊ ကားပေါ်တက်ပါ”

“ရှင်”

“ခင်ဗျား ကလေးမွေးစားခိုင်းဖို့ လိုက်ပေးနေတာမဟုတ်
လား”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ကားပေါ်တက်”

“ရှင်”

“ကားပေါ်တက်လိုက်လေ၊ ကလေးမလေးကိုပါ
တက်ခိုင်းလိုက်”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဒေါ်ကျင်ယုံ သိပ်ပြီးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားဆရာကြီး
အိမ်နဲ့ပေးသည့်အတိုင်း ကားအနောက်ခန်းတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ကာ
တက်လိုက်သည်။ ကားလေးပေါ်ကို ဒေါ်ကျင်ယုံနှင့် မုန်းမရွယ်တို့
တက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ကားလေးက နေရာကနေ
ဝေါခနဲနေအောင်ပင် မောင်းထွက်သွားချေတော့သည်။

o o o

ဘခန်း (၂)

“ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းရင်ခွင်၊ မင်း မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်လာတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးကိုမွေးစားမယ် ဟုတ်လား၊ မင်းကမွေးစားမယ်၊ ဟင်း ဟင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့စကား ကို ပြောပါကွာ၊ ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ မင်းပြောစမ်းပါ”

စပြီးတိုက်စစ်ဆင်တာက အန်တီလေး နန်းစံစံ။

မင်းရင်ခွင်

အရာအားလုံးတွက်ထားပြီးသားလေ။ ဘယ်သူမှ လက်ခံ ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းရင်ခွင် သိပြီးသားပဲ။

သို့ပေမယ့် မင်းရင်ခွင်ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မထည့်ထားခဲ့

ချေ။

သူ...ဆုံးဖြတ်ပြီးသားလေ။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို မွေးစားဖို့ ဒေါ်ကျင်ယုံ

ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဆီက သူခေါ်လာခဲ့ပြီးပြီ။

ငိုရှိုက်သံလေး။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ ငိုရှိုက်သံလေး။

ကြားလိုက်ရတဲ့ခဏ မင်းရင်ခွင်ရဲ့စိတ်တွေထဲမှာ သနား ကရုဏာသက်ခြင်းတွေက အတားအဆီးမဲ့ တိုးဝင်လာတာကို သတိ မပြုဘဲမှ မနေနိုင်တော့တာ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ရှိမှမရှိတာပဲ၊ မင်းရင်ခွင်က ဖြစ်နိုင် လို့ ဒီကောင်မလေးကို ဒီအထိခေါ်လာခဲ့တာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး...မင်းရင်ခွင်၊ မင်းက အခုကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့ လေးဆွေးထင်လိုက်တာလား၊ မင်းလို မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက် မပြောနဲ့ လူကောင်းတွေတောင် ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားဖို့ဆို တာ တော်တော်ကြီးစဉ်းစားရတာကွ”

“နန်းစံစံ”

ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ တားဆီးသံက ကြီးမားကျယ်ဝန်း ကာ ခမ်းနားလွန်းသော မင်္ဂလာစဉ်ခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် ဟိန်းခနဲ တက်သွားတော့သည်။

“မေမေက နန်းစံပြောရင်လည်း စိတ်ဆိုးဦးမယ်၊ မေမေ မြေးလုပ်လာတဲ့ပုံစံကိုက ဟုတ်မှမဟုတ်တု”

“တော်တော့ နန်းစံစံ၊ အခုကိစ္စကို မေမေရှင်းမယ်၊ ညည်း

ဘာမှဝင်မပြောနဲ့”

“ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ မေမေ၊ မေမေမြေးကို မေမေတား ဆီးနိုင်မှာမို့လား၊ ဒီကောင်မလေးကို စွန့်ပစ်ဖို့ မေမေအမိန့်ပေးနိုင်မှာ မို့လား၊ မင်းရင်ခွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် မျက်မမြင်ဒုက္ခိတလေးဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ချေဖျက်ခဲ့တာချည်းပဲလေ၊ အခုကိစ္စကိုတော့ စံဘက်က အလျှော့မပေးနိုင်ဘူးနော်၊ ဘယ်ကလာမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူကလေးမှန်းမသိ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မွေးစားပြီး အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လာတဲ့ အခြေအနေက သိပ်ပြီးဆိုးဝါးလွန်းနေပြီမေမေ၊ ခုရှုပ်မှအောင်ရှင်း ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်မှဖြစ်မယ်”

ဒေါ်နန်းစံစံက ခေါင်းတခါခါနှင့်ပင် ငြင်းပယ်ချနေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ စံဘက်က ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံ တယ် မေမေ၊ မင်းရင်ခွင်ရဲ့ လုပ်ရပ်က သိပ်ပြီးတရားလွန်နေပြီ၊ လူကြီးတွေရှိနေပါလျက်နဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး အလေးအနက်ထားရ ကောင်းမှန်းမသိ သူလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်လုပ်လာတာဗျ”

နန်းစံစံရဲ့ယောက်ျား ဦးမိုးသောက်ကြယ်ကလည်း ဇနီး ဘက်က အပြည့်အဝအားပေးထောက်ခံ၏။ သမီးနဲ့သားမက်က ဖိဝေဖန်ပြလေလေ ဒေါ်ထိပ်ခေါင်တင် ပိုပြီးဦးနှောက်ခြောက်ရလေ လေ ဖြစ်လာရသည်။

မင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်ပြန်တော့ ခေါင်းလေး

မော့ပြီး မျက်နှာက လေးနက်တည်တင်းလို့။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း သူ့ဘက်က အလျှော့မပေးစတမ်း တင်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ပုံ နှယ်။

မြေးအကြောင်းကို ဒေါ်ထိပ်ခေါင်တင် အသိဆုံးပဲလေ။ ဘူးဆိုလျှင် ဖရုံမသီးတတ်တဲ့ကောင်လေး။

ခေါင်းမာတဲ့နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိ။ မိဘတွေမရှိ တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မြေးလေးကို သနားစိတ်ပိုကာ ဒေါ်ထိပ်ခေါင် တင် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့မိသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ လှေကား ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး မြေးလေး အမြင်အာရုံတွေ ထိခိုက်ပျက်စီးသွား ချိန်မှာတော့ ဒေါ်ထိပ်ခေါင်တင်၏စိတ်အာရုံတွေ အားလုံး မြေးဖြစ်သူ မင်းရင်ခွင်အပေါ်မှာပဲ စုပြုံပြီးကျသွားရတော့တာပေါ့။

မိဘတွေကလည်းမရှိ။ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတလေးမို့ မြေးလေး ကို ဘယ်လိုမှပြစ်မထားနိုင်တော့။ ဆရာဝန်တွေက မျက်ကြည်လွှာ အစားထိုးကုသလိုက်လျှင် အမြင်အာရုံ ပြန်ရနိုင်ကြောင်း ပြောလိုက် သည်ကို ဒေါ်ထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့မြေးက ဇွတ်အတင်း ငြင်းပယ်ခဲ့တာမို့ လည်း ဒေါ်ထိပ်ခေါင်တင် မြေးရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတာလည်း မေးမရ။ ဒီအတိုင်းပဲ နေချင် တယ်တဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမြင်ချင်ဘူးတဲ့လေ။ မကုချင်ဘူးဆို

တဲ့ အဖြေကိုသာပေးခဲ့တဲ့ မြေးလေးမင်းရင်ခွင်ရယ်ပါ။ အဲဒီလောက် ထိ ကံဆိုးတဲ့ကလေးလေးမို့လည်း ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် ပစ်မထား နိုင်တော့။

မိဘနှစ်ပါးစလုံးကလည်း မြေးလေး မင်းရင်ခွင် ဆယ်နှစ် နှစ်သားလောက်တွင် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် သမီးကြီးနဲ့ သမက်ရဲ့သတင်း ဆိုးကို ကြားကြားချင်း သတိလစ်ကာပင် မေ့မော့သွားရသည့်အထိ ပါပဲ။ မြေးလေးမျက်နှာလေးဆီ ကြည့်မိတိုင်း သနားစိတ်တွေသာ ရင်မှာပြည့်လျှံနေရတော့သည်။

အခုလည်း မြေးက ခေါင်းမာစွာနဲ့ပဲ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကို မွေးစားပြီး နန်းမဟာဂေဟာကြီးထဲကို ခေါ်သွင်း လာခဲ့ပြန်ပါပြီ။

ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် သက်ပြင်းမော့ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ် ချနေမိ၏။

“မင်းရင်ခွင်”

“ဗျာ...ဘွား”

“ဒီကလေးကို ဘွားဆီက ခွင့်ပြုချက်မတောင်းဘဲ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခါတည်းခေါ်လာရတာလဲ မင်းရင်ခွင်”

“အချိန်မရတော့လို့ပါ ဘွား”

“ဘယ်လို”

“ဘွားဘက်က လက်မခံရင် ဖြေရှင်းပြဖို့ အချိန်မရလို့ ပါ။ ဘွား၊ ကောင်မလေးအဒေါ်က ကျွန်တော်မှမမွေးစားမိရင် ဒီကောင်မလေးကို လမ်းဘေးတစ်နေရာရာမှာ စွန့်ပစ်ပြီးထားသွား နိုင်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ ဘွား”

မင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဖြေရှင်းသံက အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

“နေပါဦး...အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ဒီကောင်မလေးကို မင်းကမွေးစားချင်နေတာလား မင်းရင်ခွင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွား၊ သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိတော့ဘူး လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ဘဝတူချင်းမို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တာပါ”

အားလုံးရဲ့အသံက တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်သွား၏။

မင်းရင်ခွင်ပေးလိုက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်လောက် ခိုင်လုံ တာ မရှိတော့ချေ။ စဉ့်ခန်းကြီးရဲ့ ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသော ကော်စောနီနီကြီးထက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေတဲ့ ဆယ်နှစ်နှစ်သမီး အရွယ် ကောင်မလေးကို မြေးက ဘဝတူချင်းမွေးစားခဲ့တာတဲ့လေ။ ဘယ်သူဆီကမှ ခွင့်ပြုထောက်ခံချက်ကိုပင် လှမ်းမတောင်းခဲ့။

“ဘဝတူရုံမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ မင်းရင်ခွင် မင်းရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်မွေးစားဖို့ဆိုတာ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်

တာ၊ ဒါကို မင်း နည်းနည်းပါးပါး စဉ်းစားမနေနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ပဲ သနားဖို့စဉ်းစားဦးကွ”

“မင်းမြင့်မြတ်စံ မင်းဝင်မပါနဲ့စမ်း၊ မေမေစီစဉ်မယ်လို့ ပြောနေပြီမဟုတ်လား”

ဦးလေးဖြစ်သူကလည်း တူဖြစ်သူရဲ့လုပ်ရပ်ကို လက်မခံ နိုင်ဘဲ စကားဝိုင်းထဲပါလာသည်။

“ဒါက မိသားစုအရေးလေ မေမေ၊ ကျွန်တော်ဝင်မပါလို့ ဖြစ်မလား၊ မေမေမြေးက အားလုံးဝင်ပါအောင် ပြဿနာမီးကို စဉ်းခဲ့တာပဲဟာ၊ ဒီကောင် သိပ်လူပါးဝနေပြီမေမေ၊ ညီမလေး သက်နှင်းစံရဲ့ မျက်နှာသာမရှိရင် ဒီနေရာမှာ အခုလိုအချိန်ထိတောင် ထိုင်နေစရာမလိုဘူး၊ အခုတော့ ဆုံးသွားတဲ့ညီမလေးကြောင့် သည်းခံပြီး ဝင်ပြောနေရတာ၊ အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာမေမေ၊ ဦးနှောက် အသိတရားရှိတဲ့သူက အခုလိုမျိုး အခြေအနေဖြစ်အောင် ဖန်တီးလာ ရသလား၊ အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲမေမေ”

ဦးမင်းမြတ်စံလည်း ငြိမ်မနေနိုင်တော့။ ဖြေရှင်းပေးမယ် လို့ ပြောနေတဲ့ မေမေလေသံက အားရစရာမှမရှိတာ။ သူ့မြေး မင်းရင်ခွင်နဲ့ပတ်သက်နေတာမို့ လေသံက ဖျော့တော့တော့။ မြေးချင်း အတူတူ မိမိတို့သားသမီးတွေ အပြစ်လုပ်လျှင် မေမေရဲ့ဆုံးမတဲ့ လေသံက ခက်ထန်မာဆတ်လို့ မကျေနပ်တဲ့သူ အိမ်ခွဲနေနိုင်တယ်

ဆိုတဲ့ စကားကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ကျန်မနေတတ်ချေ။

မင်းရင်ခွင်ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုစကားမျိုး၊ အဲဒီလိုလေသံ မျိုး တစ်ခါမျှကို မေမေ မသုံးခဲ့တာပါ။ သားသမီးတွေကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ သက်နှင်းစံဆိုတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးတေတေ ကောင်မလေးကိုမှ ဖေဖေက ပိုချစ်သည်။ သက်နှင်းစံလုပ်သမျှ သည်းခံခွင့်လွှတ်နေ တတ်၏။

ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး၊ ဘာတွေပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ဆူရင် လည်း ခဏပဲ။ ဦးမြင့်မြတ်စံ မကျေနပ်ပါ။ မေမေပေးစားတဲ့ အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်ပြီး မေမေရဲ့လက်အောက်မှာပဲ တစ်သက် လုံးနေခဲ့တဲ့ မိမိရဲ့ဘဝ။ သားအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ဘာအခွင့်အရေးကိုမှ မရခဲ့ချေ။

မေမေရဲ့အမိန့်ကိုပဲ နာခံလာခဲ့သည်။ နန်းစံစံဆိုလည်း ဘာထူးသလဲ။ အငယ်ဆုံးသမီးဆိုပြီး ဘာတစ်ခုမှ အခွင့်အရေးမရ ပါ။ နန်းစံစံရဲ့ယောက်ျား မိုးသောက်ကြယ်က အခြေအမြစ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ မိဘတွေက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းရှင်သူဌေး တွေ။ သို့ပေမယ့် သူဌေးသားဆိုတဲ့အရှိန်နဲ့ လက်ကျောကတော့ မတင်းချေ။ မိုးသောက်ကြယ်ကိုလည်း မေမေကကြည့်မရ။

သက်နှင်းစံက အလတ်ဆိုပေမယ့် မေမေအချစ်တွေနဲ့ တော့ ဘယ်တော့မှ မလစ်လပ်ခဲ့သူပါ။ မေမေက ဒါဆို သူကဟို

ဟာ။ မေမေက ဒီလူနဲ့သဘောတူတယ်ဆိုရင် သူက ဆန့်ကျင်ဘက် တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး သူ့သဘောဆန္ဒနှင့်သူ ခိုးရာလိုက်သွား ခဲ့သည်။

မေမေက မင်းမဟာမိသားစုတွေရဲ့ ဂုဏ်အရှိန်နှင့် အသိုင်း အဝိုင်းအလယ်မှာ မတင့်တယ်မှာစိုးကြောက်ပြီး သမီးနဲ့သမက်ကို ပြန်ခေါ်ကာ အတင့်တယ်ဆုံးဖြစ်အောင် စိတ်လျှော့ပြီး မင်္ဂလာပွဲလုပ် ပေးခဲ့သည်။ သက်နှင်းစံယောက်ျားက ဘာအလုပ်အကိုင်မှမရှိ။ ရုပ်ကလေးချောတာ တစ်ခုပဲရှိပြီး မိဘတွေက သာမန်ဝန်ထမ်းတွေ ချည်းဖြစ်သည်။

ဒါကို မေမေကပဲ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ထူထောင်ပေးခဲ့ရ၏။ ပြောမယ့်သာပြောရတာ သက်နှင်းစံယောက်ျားက အစွမ်းအစတော့ ရှိသည်။ ကြိုးစားမှုကြောင့်လား၊ လည်လှန်းသွက်လွန်းတာကြောင့် လားမသိ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာပင် လုပ်ငန်းကို အောင်မြင် အောင် လုပ်ပြနိုင်ခဲ့၏။

မင်းရင်ခွင်ကိုမွေးတော့ ပို၍ပင်စီးပွားတက်ခဲ့သည်။ မေမေ က တခြားသူတွေနဲ့ နှိုင်းနှိုင်းယှဉ်ပြတော့ ဟိုကောင်က မိုးမမြင် လေမမြင် မြောက်ကြွကြွဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ မေမေရဲ့ ချီးမွမ်းမှုကို အခံရဆုံးသမက်ပါ။

ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး သေပြီလေ။

ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး နေရာမှာတင်ပွဲချင်းပြီး လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးသွားကြတာ။ မင်းရင်ခွင် ဆယ်နှစ်သား လောက်ကပေါ့။

မေမေက သူ့သမီးနဲ့သူ့သမက် မရှိတော့ စိတ်အားငယ်ပြီး ကျန်ရစ်နေခဲ့တဲ့ သူ့မြေးမင်းရင်ခွင်ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထား၏။ မင်းရင်ခွင် ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လိုနေနေ အပြုံးတွေနဲ့ ကျေနပ်နေတတ်တဲ့သူ။ တခြားမြေးတွေနှင့် တစ်စက်ကလေးမှပင် နှိုင်းအယှဉ်မခံချေ။

အိမ်ထောင်ကွဲတွေဖြစ်ပြီး သားသမီးတွေရှိလာတော့ ဦးမြင့်မြတ်စံ မတရားမှုကို မြင်မြင်လာပြီး မကျေနပ်ချင်တော့။ ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်တာကို မခံစားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာရသည်။ မင်းရင်ခွင်ကိုပဲ ကြည့်နေတတ်တဲ့ မေမေရဲ့ မမျှတမှုကို မခံနိုင်တော့ ကြောင်း သိသာအောင်ပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။

“မေမေ”

“ဘာလဲ မြင့်မြတ်စံ”

“ကျွန်တော့်သဘောဆန္ဒကတော့ ဒီကောင်မလေးကို မင်းမဟာဂေဟာမှာ ခေါ်ထားတာကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ နန်းစံစံလည်း ကန့်ကွက်တယ်။ သမီးမှာက သားယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ မွေးထားတာ၊ အငယ် ကောင်နဲ့က အသက်သိပ်ကွာတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်မိုးအောက်တည်း

မှာ အတူတူမထားနိုင်ဘူး မေမေ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ဟာတွေနဲ့ ပတ်သက်မှာမလိုချင်ဘူး၊ အခုရှုပ်မှောင်ရှင်း မေမေ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုတဲ့စကားကလည်း ရှိနေတယ်လေ၊ နန်းစံစံ စိတ်အရှုပ် မခံနိုင်ဘူးမေမေ”

သားကြီးဖြစ်သူ မြင့်မြတ်စံနှင့် သမီးငယ်နန်းစံစံက တူးတူး ခါးခါးပင် ကန့်ကွက်နေကြသည်။ သူတို့နဲ့ဆက်နွယ်နေတဲ့ ချွေးမ ကြီး နုနုယဉ်ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေပေမယ့် မျက်နှာမကြည်သလို သမီးငယ်ရဲ့ယောက်ျား မိုးသောက်ကြယ်က တော့ စကားဝိုင်းထဲဝင်ပါဖို့ ပါးစပ်က တပြင်ပြင်။

ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

မြေးမင်းရင်ခွင်နှင့် ဦးလေး အဒေါ်တွေကြားက ကွာဟ နေတဲ့ အယူအဆကြား ဘယ်လိုရှင်းရပါ့မလဲ။

“မင်းရင်ခွင်”

“ဗျာ”

“ဒီကောင်မလေးကို ပြန်ပို့ဖို့စိတ်ကူး မင်းမှာတကယ်မရှိ တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

“တကယ်လို့ ဘွားက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ လက်မခံထား နိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ကျွန်တော်ခေါ်သွားမှာပါ”

“ဘာကွဲ့”

“မင်းမဟာခြံထဲမှာ မထားဘူးဆိုရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ မုန်းမရွယ်ကိုခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ နွေအိမ်စံခြံထဲကို ခေါ်သွားပြီး ပြောင်းနေပါ့မယ်”

နွေအိမ်စံခြံဆိုတာ မင်းရင်ခွင်ရဲ့ မိဘတွေက မင်းရင်ခွင်ရဲ့ နောင်ရေးအတွက်ဆိုပြီး ဝယ်ပေးထားတဲ့ ခြံလေးထဲက တစ်ထပ် တိုက်ပုလေးရှိနေတဲ့ နေရာလေးရယ်ပါ။ နွေရာသီပူအိုက်မှုဒဏ်ကို အကောင်းဆုံး ကာကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ သစ်ပင်အကြီးကြီးတွေ ခြံလုံးပြည့် စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ခြံလေးက အရိပ်အာဝသကောင်းကာ အေးချမ်း တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်။

တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးဆိုပေမယ့် ဘုရားခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်၊ ထမင်းစားခန်းနှင့် အတန်အသင့် ပြင်ဆင်တည်ဆောက်ထားတဲ့ နေရာလေးပါပဲ။

ခြံအနောက်ဘက်အစပ်နားတွင် အလုပ်သမားနေဖို့ သစ်လုံး အိမ်လေးတစ်လုံးလည်းရှိသည်။ နွေရာသီရောက်တိုင်း မြေးက သူ့အဖေစိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်ထားပေးခဲ့တဲ့ နွေအိမ်စံအိမ်လေးဆီ သွားကာ အနားယူနေထိုင်တတ်သည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဒီကလေးမလေးကို ခေါ်သွားပြီး အိမ်ပြောင်းနေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပဲ။

“ဘွားလက်မခံနိုင်ဘူး မင်းရင်ခွင်၊ ဘွား စိတ်လည်းမချဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်းတောင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှမဟုတ်တာပဲ မင်းရင်ခွင်”

“ဒါဆို မုန်းမရွယ်ကို မင်းမဟာမှာ လက်ခံပေးလေဘွား၊ အရေးကြီးတာက ဒီကောင်မလေးကို အေးချမ်းတဲ့အရိပ်တစ်ခုမှာ ခိုနားနေနိုင်ပြီဆိုရင်ပဲရပြီ”

ကြည့်စမ်း မင်းရင်ခွင် အကြပ်ကိုင်ပြန်ပြီ။

မြေးလေးကို မျက်မမြင်ဒုက္ခိတလေးမို့ အနားကနေ တဖဝါးလေးခွာမှာကိုပင် မလိုလားတတ်တဲ့ ဘွားအေရဲ့အားနည်းချက်ကို ဖိကာ ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘွား”

“နေဦး...မင်းရင်ခွင်၊ ဘွား ဘယ်လိုစီစဉ်ရကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားဦးမယ်”

“မေမေ”

မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်တဲ့ သမီးငယ် နန်းစံစံရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်။ စိတ်ပျက်သွားတဲ့ သားကြီးနဲ့ ချွေးမရဲ့ မလိုလားဟန်တွေကို ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် အရေးမစိုက်နိုင်တော့ပါ။

မြေး...။

မြေးလေး မင်းရင်ခွင်။

မိဘတွေက မရှိတော့သည့်အပြင် အမြင်အာရုံတွေလည်း ကွယ်ပျောက်နေသေးသည်။ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေကလည်း စောင့်ရှောက်ဖို့နေနေသာသာ မြေးလေးကိုကြည့်မရကြ။ မိမိမှ မစောင့်ရှောက်ရင် ဘယ်သူစောင့်ရှောက်မလဲ။

မြေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ငယ်ရွယ်သေးသည်။ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အရွယ်က ဖြစ်ချင်တာ၊ လုပ်ချင်တာကိုပဲ ဦးစားပေးဆုံးဖြတ်မည့် မရင့်ကျက်သေးတဲ့ အရွယ်ပဲမဟုတ်လား။ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လူကြီးတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပဲ ဖြစ်နေ၏။

“ကောင်းပြီ...မင်းရင်ခွင်၊ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို မင်းမဟာခြံထဲမှာပဲ နေခွင့်ပြုလိုက်မယ် မင်းရင်ခွင်၊ အေးဒါပေမယ့် ခြံထဲမှာပဲလက်ခံတာနော် တိုက်ထဲမှာတော့ မိသားစုဝင်တွေနဲ့ တစ်သားထဲမထားနိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်မလေးကို နေခွင့်၊ စားခွင့် ပြုတဲ့အပြင် ပညာဆက်သင်ခွင့်ပါ စီစဉ်ပေးမှာမို့ မင်း ဘာမှနောက်ထပ်ပိုလွန်တဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေ တက်မလာနဲ့တော့ မင်းရင်ခွင်”

ဘွားစကားကြောင့် မင်းရင်ခွင် ပြုံးချင်သွားရ၏။

“ထင်ပြီးသားပဲဗျာ...နောက်ဆုံးတော့ မင်းရင်ခွင်ဘက်ကပဲ မေမေက ရပ်တည်သွားမယ်ဆိုတာ”

သားကြီးမြင့်မြတ်စံဆီက မကျေမနပ်ရေရွတ်သံ။

“အဲဒါပဲ...အဲဒါပဲလေ၊ ဒါကြောင့် မင်းရင်ခွင်က သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ချင်တာလုပ်နေတော့တာပေါ့၊ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဖြစ်ခွင့်ရနေတာကိုး”

သမီးငယ် နန်းစံစံကလည်း မခေတ္တပင် ဝင်ခနဲသည်။

“တိတ်စမ်း...နန်းစံစံ၊ ညည်းက အခုလောက်ထိ ဝေဖန် တိုက်ခိုက်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ မင်းရင်ခွင်ဆိုတာ ညည်းအစ်မ ရဲ့သား ညည်းရဲ့တူပဲ နန်းစံစံ၊ ဒီကောင်မလေးကို ခြံရောက်အောင် ခေါ်လာပြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်လိုအကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းစီစဉ်ရင် ကောင်းမလဲ ဝိုင်းမစဉ်းစားဘဲ အပြစ်တင်ဖို့ချည်းပဲ ကြိုးစားနေတော့ မိသားစုဝင်တွေကြားထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြဿနာက အေးချမ်း ပါတော့မလဲ၊ ညည်းတို့လည်း အားလုံးစိတ်လျှော့လိုက်ကြတော့၊ ဒီကောင်မလေးကို မင်းမဟာခြံရဲ့ အလုပ်သမားတန်းလျားမှာပဲထား မှာဖို့ ဘာမှဆက်ပြီး အထွန့်တက်မနေကြနဲ့တော့၊ ဒါ မေမေအမိန့် ပဲ”

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက အကောင်းစားဆိုဖာအိအိကြီးတွေ ပေါ်ကနေ ဆတ်ခနဲနေအောင်ထပြီး ထွက်သွားကြသူတွေက ဦးမြင့် မြတ်စံတို့လင်မယားနဲ့ နန်းစံစံတို့လင်မယားနှစ်ယောက်။

ခြေသံတွေကို နားထောင်ကာ ကျေနပ်သွားရသူက

မင်းရင်ခွင်ရယ်ပဲဖြစ်သည်။ မုန်းမရွယ်အတွက် မင်းမဟာခြံမှာ ခိုလှုံ ခွင့်ရသွားပြီလေ။

ဒါဆို မင်းရင်ခွင် စိတ်ချနိုင်ပါပြီ။

နေရာကနေထပြီး ပြေးထွက်သွားချင်ပေမယ့် ပြေးစရာမြေကမရှိ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မွေးစားခြင်းခံရပြီး မင်းမဟာခြံတော်ကြီးရဲ့ အရိပ်ကို ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့ပြီးနောက် ဒီအမိုးအရိပ်အောက်ကနေ ထွက်ခွာစရာ တခြားနေစရာဆိုတာ မရှိခဲ့တော့ပေ။ ရွယ် ဒီမှာနေတာကို ဘယ်သူကမှ လိုလားကြည်ဖြူခြင်းမရှိတာ သိသိကြီးနဲ့ ခိုနားနေခဲ့ရသည်။

“ဒီမှာ ကောင်မလေး”

“ရှင်”

“ညည်းလေးက မင်းရင်ခွင်ခေါ်လာလို့နေတာဆိုပြီး မာန်တက်ချင်နေတာလား”

“ရှင်”

“ဒီအရိပ်မှာနေ၊ ဒီကကျွေးတဲ့ထမင်းကိုစားပြီး အခန့်သားနေဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား မုန်းမရွယ်”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးနန်း”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူများတွေအလုပ်လုပ်နေတာကို ဝိုင်းကူမလုပ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အခန့်သားကြီးထိုင်နေရတာလဲ မုန်းမရွယ်”

“ရှင်”

“မေးလိုက်တိုင်း တရှင်ရှင်နဲ့ ကလေးဖြစ်ပြီး သွက်သွက်

အခန်း (၃)

“ဟဲ့...ကောင်မလေး ဒါကဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ရှင်”

“နင့်ကိုမေးနေတာလေ၊ မဖြေဘဲ ဘာအူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲလို့”

“ဟို...ရွယ်...ရွယ် ထိုင်နေတာပါ ကြီးကြီးနန်း”

“ဘာ...ဘာရယ်”

အမလေး။

အော်လိုက်သံကြီးက မိုးခြိမ်းသံကြီးအလား။

ရွယ် လန့်လိုက်တာ။

ကြီးကြီးနန်းစံစံ ရွယ်ရှေ့ကို တည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်လာနေကတည်းက ရွယ်မှာ ကြောက်လွန်းလို့ ဒူးလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေရသည်။

လက်လက်ကိုမရှိတူး၊ စိတ်မရှည်လိုက်တာနော်၊ ဟင်း ဟင်း စိတ်ရှိ
လက်ရှိသာလုပ်ထည့်လိုက်ရ နာတော့မယ်”

ဒေါ်နန်းစံစံ အသည်းတွေယားနေပြီ။

စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ထုရိုက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

ဒီကောင်မလေးကို မင်းရင်ခွင်ခေါ်လာကတည်းက
တစ်စက်ကလေးမှကို ကြည့်မရဖြစ်နေမိတာလေ။ မေမေကြောင့်သာ
လက်ခံလိုက်ရတာ တစ်ချက်ကလေးမှတော့ မကျေနပ်ချင်။

မင်းမဟာခြံကြီးထဲမှာ မင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့
ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတာကိုလည်း မနာလိုမိပေ။
ဘွားအေက အလိုလိုက်ထားတယ်ဆိုပြီး မင်းရင်ခွင်က ကန်းတက်
နေ၏။ နေချင်သလိုနေ၊ လုပ်ချင်တာလုပ်။ မင်းရင်ခွင်က ဆုံးဖြတ်
လာခဲ့ပြီဆိုရင်ပဲ အားလုံးကလက်ခံပေးရပြီပဲ။

တားဆီးခြင်း၊ ကန့်သတ်ခြင်း၊ ထိန်းချုပ်ခြင်းဆိုတာတွေ
က မင်းရင်ခွင်နဲ့ ပတ်သက်လျှင်တော့ အဝေးဆုံးဆီမှာသာရှိနေတော့
၏။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းရင်ခွင်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တာ
ပေါ့။

မင်းရင်ခွင်ကို မနိုင်လေ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို
ဖိနှိပ်ချင်လေပေပါပဲ။ ခံစားချက်နဲ့ ဒေါသပေါက်ကွဲမှုတွေအားလုံး
က မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ မင်းရင်ခွင်မွေးစားလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးအပေါ်

မှာသာ စုပုံနေတော့သည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး”

“ရှင်”

“ငါ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ညည်းကမထသေး
ဘူးလား”

မုန်းမရွယ် ခုံလေးတွင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“သွား...အခုချက်ချင်း အိမ်ရှေ့စဉ့်ခန်းတွေ သန့်ရှင်း
ရေးသွားလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးနန်း”

မုန်းမရွယ် မီးဖိုခန်းလေးထဲကနေ ထွက်သွားဖို့အလုပ်

“ဟဲ့...ဒါကဘယ်လဲ”

“ဟို...ဟို စဉ့်ခန်းသွားပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်မလို့လေ
ကြီးကြီးနန်း”

“သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ဘာမှယူမသွားဘဲနဲ့ ညည်းက ဘာနဲ့
သန့်ရှင်းမှာလဲ မုန်းမရွယ်”

အဲ ဒါလည်းဟုတ်သား။

“မိကြွေ...ဟဲ့ မိကြွေ”

“ရှင်...လာပါပြီ ကြီးကြီးနန်း”

အိမ်အကူကောင်မလေး မိကြွေက ကြီးကြီးနန်းခေါ်သံ

ကြားလိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းရောက်လာ၏။

“ညည်းဘာလုပ်နေတာလဲ မိကြွေ”

“ထမင်းစားခန်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာပါ”

“အေး...ဒီကောင်မလေးကို ဧည့်ခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းထားတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ညည်းပြောပြပြီး သင်ပေးလိုက် မိကြွေ”

“ရှင်”

“မုန်းမရွယ်ကို သွားလုပ်ခိုင်းလိုက်လို့ ပြောနေတာ၊ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာနေရင် ဘယ်သူမှ အချောင်နေချင်လို့မရဘူး။ လုပ်သင့်တာတော့ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရမှာပဲ။ မနေချင်တဲ့သူ အချိန်မရွေးထွက်သွားနိုင်တယ်”

ဒေါ်နန်းစံစံရဲ့ လေသံက မာဆတ်ခက်ထန်နေ၏။

“ကြီး...ကြီးကြီးနန်း”

မိကြွေရဲ့ခေါ်သံက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ တုန်အက်အက်လေး။

“ဘာလဲ...မိကြွေ”

“ဟို...ဟိုလေ ကို...ကိုကိုကြီးမင်းရင်ခွင်က”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းရင်ခွင်ကဘာဖြစ်လဲ”

“အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို အမိန့်ထုတ်ထားတယ်”

“ဘာ...ဘာရယ်မိကြွေ”

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးနန်း၊ ကိုကိုကြီးက မုန်းမရွယ်ကို ဒီတိုက်ထဲခေါ်လာတာ အလုပ်ခိုင်းဖို့မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီအတွက် ဘယ်သူကမှ ခိုင်းစရာမလိုဘူးတဲ့လေ၊ အဲ အဲဒါကြောင့်”

“အမလေး...အမလေးတော်၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ခိုင်းစရာမလိုဘူးဟုတ်လား မိကြွေ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးနန်း”

“တောက်”

ဒေါ်နန်းစံစံ ခံပြင်းလှစွာပင် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ မင်းရင်ခွင်က အမိန့်ထုတ်ထားသတဲ့လေ။ မုန်းမရွယ်ကို ခိုင်းဖို့ခေါ်လာတာမဟုတ်လို့ ဘယ်သူမှမခိုင်းရဘူးတဲ့။

အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ။

သင်းကဘာမို့လို့ အားလုံးကလိုက်ပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားရမှာလဲ။ အခန့်သားနေခိုင်းရအောင် ဘယ်လောက်တောင် ကြီးမြတ်နေတဲ့ ကလေးမလေးမို့လို့လဲ။ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ခိုင်းရမှာပဲ။ ဒီအရိပ်မှာနေရင် ဒီအိမ်ရဲ့အလုပ်တွေကိုတော့ အားလုံးဝိုင်းလုပ်ပေးရမှာပဲ။ အလကားတော့မထားနိုင်ဘူး။

မင်းရင်ခွင်။

မင်းက မေမေအခွင့်အရေးပေးထားတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်

နေတာလား။ တစ်ခုခုလုပ်မယ်လို့ အကြပ်ကိုင်ပြတိုင်း ငါတို့က မင်းသဘောမင်းဆန္ဒအတိုင်း လိုက်ဖြည့်ဆည်းနေမှာလား။

လုံးဝမရဘူး မင်းရင်ခွင်။ မုန်းမရွယ်ကို ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ အရှင်သခင်မတစ်ယောက်လို ပေါ်ကျောလေးထားမှာကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူးကွ။ မင်းကျေနပ်ချင်ကျေနပ်၊ မကျေနပ်ချင်လည်းနေ ငါကတော့ခိုင်းမှာပဲ။

“ဒီမှာ မိကြွေ”

“ရှင် ကြီးကြီးနန်း”

“ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ မင်းရင်ခွင် ဘယ်လိုပဲအမိန့်ချထား ချထား ကျုပ်ကတော့လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် ပြဿနာ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ကျုပ်ဆီသာလွှတ်လိုက်မိကြွေ၊ မုန်းမရွယ်ကိုခိုင်း သာခိုင်းပါ၊ မျက်နှာသာပေးစရာ လုံးဝမလိုဘူးမိကြွေ၊ မင်းရင်ခွင်က ဘယ်သူခိုင်းတာလဲလို့မေးရင် ဒေါ်နန်းစံစံလို့သာပြောလိုက်၊ ကျုပ်ရှင်း မယ် ကြားလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးနန်း”

“သွား...အဲဒီကောင်မလေးကို တစ်တိုက်လုံးရဲ့ သန့်ရှင်း ရေးကိုလုပ်ခိုင်းလိုက်၊ လက်ကြောမတင်းလို့ကတော့ မနက်စာရော ညစာထမင်းပါ ကျွေးစရာမလိုဘူး၊ ဒါ နန်းစံစံရဲ့အမိန့်ပဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီးနန်း”

အိမ်အကူကောင်မလေး မိကြွေတစ်ယောက် ခေါင်းလေး သာ တဆတ်ဆတ်ညိတ်နုရသည်။ အိမ်ကြီးရှင်တွေရဲ့အမိန့် မဟုတ် လား။ မနာခံလို့မှမရတာ။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး မိကြွေပင် သနားမိလို့မဆုံးတော့။ မိကြွေရဲ့ညီမ အငယ်လေးနဲ့ အသက်အရွယ်အတူတူလောက်သာရှိသေးတဲ့ ကလေးမလေး။ မိဘ တွေမရှိတော့လို့ မွေးစားမယ့်သူကို လိုက်ပေးခြင်းခံရတာတဲ့လေ။ ကိုကိုကြီးမင်းရင်ခွင်က မုန်းမရွယ်ရဲ့ငိုသံလေးကို ကြားပြီး သနားလွန်း လို့ မွေးစားခဲ့တာတဲ့။

ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ ကိုကိုကြီးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မွေးစားခြင်း ကို ခံရတဲ့ မုန်းမရွယ်က ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောလို့ရပေမယ့် မင်းမဟာခြံကြီးထဲက မိသားစုဝင်တွေကြားမှာ နေခွင့်ရတာကတော့ အင်မတန်မှ ကံဆိုးလွန်းပါသည်။

ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်နေကြတဲ့သူတွေ။ အလုပ်သမား တွေအပေါ်မှာလည်း တစ်စက်ကလေးမှ အညှာအတာမရှိ။ တာဝန် မကျေတာတို့၊ စိတ်အခန့်မသင့်တာလေး နည်းနည်းတွေ့လိုက်တာ နှင့် ချက်ချင်းအရေးယူကာ အလုပ်ထုတ်ပစ်တတ်သည်။

လစာငွေကတော့ မတန်တဆကိုပေးပြီး ခန့်ထားတာပါ။

သူများတွေအိမ်မှာထက် ဒီကပေးတဲ့လစာက မြင့်သည်။ အလုပ် သမားတွေ မက်မောလောက်တဲ့လစာတွေကြေးပဲလေ။

အလုပ်မထွက်ချင်ကြ။ ပြီးတော့ နန်းတော်ကြီးတမျှ ကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးထဲမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ခန့်ထားတဲ့ အလုပ်သမားတွေကလည်း အများကြီးပဲမို့ လုပ်ရတာ လည်း သက်သာသည်။ နေထိုင်စားသောက်ရတဲ့ အစားအစာက အစ ကောင်းမွန်၏။ ဒါကြောင့်လည်း အလုပ်သမားတိုင်း ဒီမင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးထဲမှာ အလုပ်ရဖို့ ကြိုးစားနေရတာ ဒုန့် ဒေး ရှိနေကြသည်။

ရပြီးတဲ့သူတိုင်းကလည်း မြဲအောင်နေဖို့ ကြိုးစားကြတာမို့ စံအိမ်တော်ပိုင်ရှင်သခင်တွေရဲ့ စိတ်ငြိုငြင်မှုကို ဘယ်သူကမှ မခံယူ ချင်ကြချေ။

အခုတော့ မိကြွ ခေါင်းကြိမ်းရချေပြီ။

ကိုကိုကြီးမင်းရင်ခွင် မှာထားတဲ့အမိန့်နဲ့ ကြီးကြီးနန်းရဲ့ အမိန့် မိကြွ ဘယ်ဟာကို ရွေးချယ်ရတော့မလဲ။

ဒီတစ်ခါမှ မိကြွ တကယ်ပဲခေါင်းစားရပါပြီ။

သေချာတာက မိကြွခန္ဓာကိုယ်က ပြုတ်စောန်နေပြီဆိုတာ

ပါပဲ။

ကံဆိုးလိုက်တာ။ မိကြွဆီကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ခက်ခဲ

နက်နဲလွန်းတဲ့ ပြဿနာဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးက ကျလာရတာလဲ။ တွေးမိပြီး ငိုတောင်ငိုချင်လာရသည်။

“ဟဲ့...မိကြွ...မိကြွ”

“ရှင်...ရှင် ကြီးကြီးနန်း”

“ညည်း...ဘာငိုင်တိုင်းတိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်ခိုင်းနေ တာ မကြားဘူးလား”

“ကြား...ကြားပါတယ် ကြီးကြီးနန်း”

“ကြားတယ်ဆို အခုချက်ချင်းသွားလေ၊ ဘာလဲ ညည်းက ချက်ချင်းအလုပ်ဖြုတ်တာခံချင်လို့လား”

“အမယ်လေး...မလုပ်ပါနဲ့ ကြီးကြီးနန်းရယ်၊ မိကြွ ဒီမှာအလုပ်လုပ်ချင်လွန်းလို့ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ မိကြွကို အလုပ်မဖြုတ်ပါနဲ့၊ ကြီးကြီးနန်းခိုင်းတာကို မိကြွ ချက်ချင်းလုပ် ပါ့မယ်”

“ဟွန်း”

ဒေါ်နန်းစံစံ မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲ မိကြွဆီရောက်သွား တာနှင့် မိကြွ မနေနိုင်တော့။

“မုန်းမရွယ်...လာလေ၊ ညည်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မမကြွ”

အိမ်အလုပ်သမားလေး မိကြွေတစ်ယောက် မုန်းမရွယ်ဆို တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲကာ ကြီးကြီးနန်းနန်းစံစံရှေ့ကနေ သွက်လက်သောခြေလှမ်းတွေနှင့် ထွက်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားမိ တော့သည်။

ကြောက်ရတယ်လေ။ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ဒေါ်ထိပ်ခေါင် တင်ပြီးရင် ဒုတိယအကြောက်ရဆုံးသူက သမီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်နန်းစံစံ ပါပဲ။ အန်ကယ် ဦးမြင့်မြတ်စံရဲ့ဇနီး ဒေါ်နုနုယဉ်က ချွေးမမို့ ဒီလောက်နေရာမရပေ။

ဒေါ်နန်းစံစံကသာ စိတ်ဓာတ်အပြင်းထန်ဆုံးနဲ့ အမောက်မာ ဆုံး အမျိုးသမီးပဲ။

ဘွားဘွားထိပ်နဲ့လည်း အမြဲတစေ အတိုက်အခံဖြစ်နေတတ် တဲ့သူ။

ဒီတော့ မိကြွေ လေးစားပြီးကြောက်ရွံ့ရမယ့်သူပဲပေါ့လေ။

○ ○ ○

အခန်း (၄)

“ကြမ်းတိုက်နေတဲ့သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကိုခဏလာစမ်း”

“.....”

“ဟေ့...ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား”

“.....”

မုန်းမရွယ် အသံမထွက်ရဲ။

ခေါ်နေတာက ဦးမင်းရင်ခွင်လေ။ အခန်းတွေရဲ့အပြင် ဘက် ကြမ်းခင်းတွေကို စွပ်ကျယ်သားအဝတ်စလေးနဲ့ ပြောင်လက် နေအောင် လိုက်ပွတ်တိုက်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ကို မျက်လုံးတွေကွယ် နေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်က မမြင်ပေမယ့် အသံကြားတာမို့ တခြား အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဟုထင်ကာ ဘာခိုင်းချင်လို့လဲမသိ ခေါ်နေ ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...ငါခေါ်နေတယ်လေ၊ ဘာလို့အသံပြန်မပေးတာ

လဲ”

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဒေါသသံကြီးက ဟန်းခနဲ။

ကြောက်ဒူးလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ကြမ်းပြင်လေး ထက်မှာ ဒူးလေးထောက်ကာထိုင်လျက် မျက်ရည်လေးတွေ ရစ်ဝဲနေရသူက မုန်းမရွယ်ပါ။

မမကြွေက သေချာပြောပြသွားခဲ့တာလေ။ မုန်းမရွယ်ကို ဘာမှမခိုင်းရဘူးလို့ ဦးမင်းရင်ခွင်က အမိန့်ထုတ်ထားတာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးနန်းက လုံးဝလက်မခံဘဲ စေခိုင်းနေတာဆိုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့လေ။

မမကြွေ စိတ်ညစ်နေတာတွေ့ရတော့ မုန်းမရွယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မမကြွေခံစားနေရတဲ့ အခက်အခဲကိုသိလို့ စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်မသိအောင် လုပ်ပါ့မယ်လို့ မုန်းမရွယ်ကတိပေးပြီးသား။

ခုတော့ ခိုးဝှက်ပြီးအလုပ်လုပ်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ရှေ့ကို ဦးမင်းရင်ခွင်က တည့်တည့်မတ်မတ်ရောက်ကာ ခေါ်နေချေပြီ။ အခန်းတံခါးချပ်တစ်ခု ပွင့်လာတော့ ဘယ်သူများထွက်လာသလဲဆိုပြီး မုန်းမရွယ်ကြည့်မိတော့ ဦးမင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ မုန်းမရွယ်ကို မွေးစားခဲ့တဲ့လူကြီး ဖြစ်နေ၏။

မုန်းမရွယ် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးသွားရသည်။

သို့ပေမယ့် ဦးမင်းရင်ခွင်က မျက်လုံးတွေကွယ်နေတဲ့သူမို့ မုန်းမရွယ်ကို မမြင်နိုင်တာကြောင့် စိတ်သက်သာရာရပြီး ငြိမ်သက်နေမိ၏။

ဦးမင်းရင်ခွင်က အခန်းပေါက်ဘောင်ကို လက်ကလေး နှစ်ဖမ်းကာ ရပ်ပြီး အပြင်ဘက်က အလုပ်သမားကို လှမ်းခေါ်တော့ မုန်းမရွယ် ဒုက္ခရောက်ရပြီပေါ့။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ သူမပါလို့မပြောရဲပါ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ရှေ့မှာ အသံလုံးဝမထွက်မိစေနဲ့နော်လို့ သေချာသတိပေးသွားတဲ့ မမကြွေရဲ့စကားအတိုင်း တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“ဟေ့...ငါခေါ်နေတာမကြားဘူးလား၊ မကြွေလား၊ မိနီလား၊ သန်းသန်းလား”

အိမ်သန့်ရှင်းရေးအတွက် သီးသန့်ခန့်ထားတဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက်ရဲ့နာမည်တွေကို တန်းစီရေရွတ်ပြီး မင်းရင်ခွင်မေးမိ၏။

ထူးဆန်းစွာပင် တစ်ဘက်က ပြန်ပြောသံက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ လှုပ်ရှားမှုလည်း လုံးဝမကြားရတော့။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ စောစောက အပြင်ဘက်မှာ ကြမ်းတိုက်နေတဲ့အသံသဲ့သဲ့ကို သူ့အသေအချာကြားလိုက်တာပါ။ အခန်းထဲမှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရအောင် အဖော်အဖြစ်ရှိနေ

တဲ့ မောင်လုံးကလည်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမသိ အပြင်ကိုထွက်သွား
၏။

သူ ခြံထဲသို့ဆင်းချင်သည်။

ကောင်မလေး ဘယ်လိုရှိနေလိမ့်မလဲ။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီးထဲမှာ တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် မွေးစား
ဖို့ လိုက်ပေးခံနေရတဲ့ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ဘဝ။
ကယ်တင်မဲ့သူမရှိ။ စောင့်ရှောက်မယ့်သူ ကင်းမဲ့နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ရဲ့
သနားစရာရှိကိစ္စသံလေးက ကားလေးထဲမှာထိုင်နေတဲ့ မင်းရင်ခွင်ရဲ့
နှလုံးသားကို ခံစားချက်။ ဘယ်လိုမှ သူ့စိတ်အာရုံထဲက ထုတ်ဖယ်
လို့မရခဲ့ချေ။

ဒီကလေးမလေးကို အနားမှာ ခေါ်ထားချင်စိတ်က
ဘယ်လိုမှ တားဆီးမရတော့။ ကလေးမလေးကို ရိုက်နှက်ပြီးခေါ်
သွားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနောက်ကို ကားနှင့်လိုက်ခိုင်းကာ မွေးစားဖို့
ခေါ်တင်ခဲ့မိသည်။

ဘယ်သူ့ဆီမှာလည်း ခွင့်မတောင်းချင်တော့။ သူ့ဆန္ဒ
အတိုင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မောင်လုံးအား စီစဉ်ခိုင်းမိ
တော့၏။

ဘွားထိပ်က ခြံထဲကအလုပ်သမားတန်းလျားလေးမှာ
ထောင်မလေးကို နေရာပေးထားသည်။ အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ
သွားကြည့်ချင်မိ၏။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက သတိရနေခဲ့တာပါ။
မောင်လုံးမှာလည်း သူ့အတွက်နဲ့ အလုပ်တွေကရှုပ်နေတာမို့ အချိန်
ခဏစောင့်နေရသေးသည်။

ခုတော့ ကလေးမလေးဆီသွားကြည့်ဖို့ သူ့စိတ်အားတွေ
ထက်သန်နေပြီ။ အခန်းထဲမှာကလည်း မောင်လုံးကမရှိ။ မနက်စာ
အတွက် သူ့ကိုပြင်ဆင်ကျွေးမွေးခဲ့ပြီး မောင်လုံးထွက်သွားတာ
ပြန်ရောက်မလာသေးချေ။

စိတ်ကပဲ တအားလောနေလို့ထင်ပါရဲ့။ မောင်လုံး ပြန်မ
လာတာကို ကြာလွန်းလှသည်ဟုပဲ ထင်နေမိ၏။

မောင်လုံးကို သွားခေါ်ခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးရကာ အခန်းတံခါး
ရွက်ဆီ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လျှောက်ခဲ့မိသည်။ တံခါးဖုသီးကို
လက်ကစမ်းမိလိုက်သည်နှင့် လှည့်ဖွင့်ကာ အပြင်က သန့်ရှင်းရေး
လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ခေါ်မိ၏။

စောစောက အပြင်ကအသံကိုကြားပြီး အခုတော့ အသံ
က တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဟေ့...ငါခေါ်နေတာမကြားဘူးလား၊ အပြင်မှာ
ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား”

ရွယ် မဖြေရဲ။

အသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကြောက်ရွံ့ပြီး
ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဟေ့...ငါမေးနေတယ်လေ”

“ရှိ...ရှိ...ရှိပါတယ် ဦး...ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့လေး ဖြေလာတဲ့ အသံသေးသေးလေး။

ဒါ အိမ်သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား မိကြွေတို့၊ မိနီတို့၊
သန်းသန်းတို့အသံမဟုတ်။ သူကြားဖူးနေကြအသံပိုင်ရှင်တွေနဲ့
ခြားနားနေသော စိမ်းသက်သည့်အသံလေးတစ်ခု။

မုန်းမရွယ်။

ကလေးမလေးရဲ့အသံပဲ။

ဟုတ်တယ်။

ဒါ မုန်းမရွယ်လေးရဲ့အသံ။

“မုန်းမရွယ်...မုန်းမရွယ်လား”

“ဟုတ်”

“လာစမ်း...မင်း အခုချက်ချင်း ဦးဆီလာစမ်း”

ခေါ်နေပြီ။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ ခေါ်ပြီး လက်ကလေးနဲ့လိုက်စမ်းရှာဖွေ

နေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်။ အသံနဲ့ သူလိုက်ရှာနေတဲ့ခွက်က တခြားစီ။
မုန်းမရွယ် ငြိမ်သက်နေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ဦးမင်းရင်ခွင်...ရွယ်ကဒီမှာ”

ကြမ်းတိုက်အဝတ်စပိုင်းကို ထားခဲ့ကာ ဦးမင်းရင်ခွင်ဆီ
သွားပြီး လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“မုန်းမရွယ်...မင်း...မင်း ကြမ်းတွေတိုက်နေတာ
မင်းလား”

“ဟို...ရွယ်...ရွယ်”

“ပြောစမ်း...မင်းကို ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းတာလဲ၊ ဒါတွေ
သူကလုပ်ခိုင်းတာလဲ မုန်းမရွယ်၊ ဦး သေသေချာချာမှာထား
လျက်နဲ့ မင်းကို အိမ်အလုပ်တွေ ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းနေတာလဲ”

မင်းရင်ခွင်စိတ်တွေ တအားကိုလှုပ်ရှားနေရပြီ။ ဒေါသ
သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူထနေရပြီ။ မုန်းမရွယ်ကို ကြမ်းပြင်တွေတိုက်
ခိုင်းနေတာလေ။ မေးမိ၏။ အလောတကြီးမေးနေမိ၏။

“မုန်းမရွယ် ဖြေလေ၊ ဦးမေးနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟို...ရွယ်...ရွယ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လုပ်တာပါ

ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဘာ”

နူးညံ့ညင်းသွဲ့သော လက်ဖဝါးသေးသေးသွယ်သွယ်လေး

ကို တင်းနေအောင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

သူမသဘောနဲ့သူမ လုပ်တာတဲ့။

မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

ဒါ လိမ်ညာနေမှုသက်သက်ဟုပဲ သူ့စိတ်ထဲထင်နေမိသည်။

“ရွယ်တကယ်ပြောတာပါ ဦးမင်းရင်ခွင်၊ မမကြွယ်တို့က ဝိုင်းမလုပ်ပါနဲ့လို့ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွယ်ပျင်းလို့ပါ ဦးမင်းရင်ခွင်၊ တစ်ချိန်လုံး ဒီအတိုင်းကြီး တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေရတာ ပျင်းလို့ပါနော်၊ ရွယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ရွယ်တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ အဟင့် ဟင့် ရွယ် ဦးမင်းရင်ခွင်စကားကို နားမထောင်ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်”

ဟောကြည့်။ ပြောပြောဆိုဆို ကြောက်စိတ်တွေနဲ့ ဝမ်းနည်းပြီး ရွယ် ငိုမိပြန်ပါပြီ။

ရွယ် အလုပ်တွေလုပ်နေတာကို ဦးမင်းရင်ခွင် သိသွားတာ မဟုတ်လား။ ဒါဆိုလျှင် အိမ်မှာ ပြဿနာတွေဖြစ်တော့မည်။ အစကတည်းကမှ ရွယ် ဒီခြံကြီးထဲမှာနေတာကို မိသားစုဝင်တွေ အားလုံးက ကျေနပ်ကြည်ဖြူမှုတွေရှိတာမဟုတ်။ ရွယ်အတွက်နဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင် တစ်ခုခုထပ်ပြောလျှင် ရွယ်ကို ခြံကြီးထဲကနေ မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်သည်။

ရွယ် ကြောက်တယ်။

ရွယ်မှာ သွားစရာနေရာလည်းမရှိ။ နေစရာနေရာလည်း

မရှိ။

ဦးမင်းရင်ခွင်သာလျှင် ရွယ်အတွက် အားကိုးစရာရှိပါသည်။

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင်”

“မင်း သိပ်ပြီးကြောက်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“မင်းကြောက်နေပြီလား”

“ရှင်”

“ဦးစိတ်ပျက်သွားမှာ မင်းသိပ်ပြီးကြောက်နေတယ် မဟုတ်လား မုန်းမရွယ်၊ မင်းကို စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်ခိုင်းတော့ဆိုပြီး တော့လေ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဦးမကြိုက်တဲ့အလုပ်တွေကို မင်းသဘောနဲ့မင်း ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲ မုန်းမရွယ်၊ ဦးအိမ်နဲ့ကို ဘာကြောင့်မလိုက်နာရတာလဲဟင်”

“ရွယ်...ရွယ် မှားသွားပါတယ် ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ငါ့ရဲ့စေတနာမေတ္တာကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်ရတာလဲ မုန်းမရွယ်ရယ်၊ မင်းအရွယ်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ မုန်းမရွယ်၊ ပညာသင်ရမယ့်အရွယ်မှာ တခြားသူတွေအလုပ်ခိုင်းမှာ တောင် စိတ်ပူလို့ ငါက အမိန့်ထုတ်ထားတာလေ၊ မင်းပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ မုန်းမရွယ်၊ ဒါကို မင်းက အခုလို အိမ်အလုပ်တွေကို အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ဝိုင်းလုပ်နေတာဆိုတော့ ငါ့အထင်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းလို့ပဲထင်မိတယ်”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့၊ ရွယ်ဘာသာလုပ်တာပါဆို”

“အေးလေ...မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်းထားလိုက်တော့၊ နောက်တစ်ခါကျရင်သာ မလုပ်ဖို့သာပြင်ဆင်ထား၊ ပျင်းရင် မင်းဖတ်ဖို့ ကလေးစာအုပ်တွေဝယ်ပေးမယ်၊ မင်းဖတ်ပြီး အပျင်းဖြေပေါ့ မုန်းမရွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်း ဒီနံနက်စာစားပြီးပြီလား မုန်းမရွယ်”

ရွယ် မစားရသေးပါ။

မနက်စာစားဖို့ အလုပ်သမားလေး မသန်းသန်းလာခေါ်လို့ မီးဖိုခန်းလေးထဲတွင် ရွယ်ထိုင်စောင့်နေတုန်း ကြီးကြီးနန်းနဲ့တွေ့ပြီး မနက်စာပင်မစားရဘဲ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်နေခဲ့ရသည်။

ရွယ် မပြောရဲ့၊ ဦးမင်းရင်ခွင်ရှေ့မှာ အခုချိန်ထိ ရွယ် ဘာမှမစားရသေးပါဘူးလို့ မငြီးငြူရဲ့ပါ။

“ဟေ့...မေးနေတယ်လေကွာ”

“ဟို...ဟို စားပြီးပါပြီ”

“ဘာစားတာလဲ မုန်းမရွယ်”

“ရှင်”

“ဟေ့...တရှင်ရှင်နဲ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း ဦးကို ကြောက်နေတုန်းပဲလား မုန်းမရွယ်”

“ဟို...ထ...ထမင်းကြမ်းစားတာပါ ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဘာကွ”

အမလေး။

အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ပြန်ပြီ။

ရွယ်ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲပင် တုန်သည့်အထိ လန့်ဖျပ်သွားရပြန်ပါ၏။

“ထမင်းကြမ်းဟုတ်လား၊ မင်းကို သူတို့က ဒါပဲကျွေးတာလား မုန်းမရွယ်၊ ပြောစမ်း ဘယ်သူကျွေးတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး...ရွယ်က မနက်စာဆိုရင် ထမင်းစားရမှ ဗိုက်ဝလို့ အဲဒါကြောင့်စားလိုက်တာ”

“တော်စမ်း...နောက်ဆို ဒါမျိုးတွေလုံးဝမစားရဘူး၊ မင်းရွာမှာနေခဲ့တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေအားလုံး မေ့ပစ်ရမယ် မုန်းမရွယ်၊ အခုအချိန်မှာ မင်းကိုမွေးစားထားတဲ့သူက သူဌေးမင်းရင်ခွင်ကွ၊

မင်းစားချင်တာအားလုံး အဆင့်အတန်းရှိရှိပဲစားရမယ်၊ စားတတ်
တတ်၊ မစားတတ်တတ် မနက်စာကို ရန်ကုန်မှာနေတဲ့အတိုင်း
စားသောက်ရမယ် မုန်းမရွယ်၊ ဦးပြောတာကြားလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ကဲ...လာ စားပြီးပြီဆိုရင် ခြံထဲဆင်းလျှောက်ရအောင်
မုန်းမရွယ်၊ ဦး လေကောင်းလေသန့်လေးရှုချင်လို့ မင်း ဦးကိုတဲ့
ပြီး ခေါ်သွားပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ရွယ်မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်သွားရသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော ဦးမင်းရင်ခွင်က ရွယ်ကို
လိုလိုလားလား မွေးစားခဲ့တဲ့သူမဟုတ်လား။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကြောင့်
အခုလို အေးအေးချမ်းချမ်းနေရတာပါ။ မနက်စာငတ်လည်း ဘာဖြစ်
သလဲ။

ရွာမှာဆို ဒီထက်တောင်ပိုဆိုးတဲ့ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတာပဲဟာ။
ရွယ်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ထမင်းနပ်မမှန်ဘဲ ရေသောက်မိုက်
မှောက်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေဆိုတာ များလွန်းလို့ ကျင့်သားပင်ရနေခဲ့
ပြီ။

ရွယ် နေတတ်ပါတယ်လေ။

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရွယ်

ခေါ်ဆောင်ခဲ့မိ၏။ လှေကားထစ်အဆင်းတွေဆိုလည်း ခြေချော်ပြီး
ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့ တစ်ထစ်ချင်းသတိပေးနေမိတဲ့ အသံလေးကစာ
လို့။

ဦးမင်းရင်ခွင်က သဘောတွေကျနေ၏။

ရယ်သံအက်ရှုရှုလေးက တိုးလှူစွာထွက်လာသည်။

ရွယ် ပျော်လိုက်တာ။

အခန်း (၅)

“ကျွေးစရာလုံးဝမလိုဘူးနော် မိကြွေ၊ ကျုပ်ပြောထားပြီး သားပဲ အလုပ်မလုပ်ရင် ထမင်းမကျွေးနိုင်ဘူးလို့၊ သွား အခုချက် ချင်း ဒီထမင်းပန်းကန်ကို သွားသွန်ပစ်လိုက်”

ဒေါ်နန်းစံစံရဲ့ စေခိုင်းချက်။

မီးဖိုခန်းလေးထဲတွင် စားပွဲခုံပိုင်းပုလေးနှင့် ထမင်းထိုင် စားနေတဲ့ ရွယ်ရှေ့ကို ဒေါသတကြီးရောက်လာတဲ့ ဒေါ်နန်းစံစံ တစ်ယောက် စားလက်စထမင်းပန်းကန်ကို ချက်ချင်းပင် သိမ်းခိုင်း နေသည်။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းထားတာ မပြီးလို့တဲ့။

“ဟဲ့...မိကြွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်လေ၊ ဘာလဲ ညည်းကမလုပ်ချင်ဘူးလား”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးနန်း၊ လုပ်ပါ့မယ်”

မိကြွေ မနေနိုင်တော့စွာပင် မုန်းမရွယ်စားနေသော ထမင်း ပန်းကန်လေးအား သိမ်းပစ်လိုက်ရသည်။ သနားစရာကောင်းလိုက် တဲ့ ကောင်မလေး။ မျက်ရည်လေးတွေ အဝဲသားနှင့် ကြောက်ရွံ့ ကာ ငြိမ်ကုတ်ကုတ်လေးထိုင်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ကိုကြည့်ပြီး မိကြွေ ပင် ရင်ထဲနှင့်နေအောင် ခံစားနေရသည်။

“ဒီမှာ မုန်းမရွယ်”

“ရှင်”

“ညည်းကို ကျုပ်ဘာပြောထားသလဲ”

“အလုပ်မပြီးရင် ထမင်းမစားရဘူးလို့ ပြောထားပါတယ် ကြီးကြီးနန်း”

“အေး...အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်မှာ အဝတ်စတန်းလန်းကြီး သားခွဲပြီး ညည်းအောက်ကိုဆင်းသွားတာမဟုတ်လား မုန်းမရွယ်”

ဒါက ဦးမင်းရင်ခွင်တွေသွားပြီး ခြံထဲကိုခေါ်သွားလို့ပါ။

မုန်းမရွယ် မလုပ်ချင်လို့ တမင်ထားခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ဒါကို

ကြီးကြီးနန်းတွေသွားပြီး အလုပ်တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ အချောင်ခိုထား သွားတယ်ထင်ပြီး မုန်းမရွယ်ကို အပြစ်တင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“သွား...အခုချက်ချင်း ပြီးအောင်သွားလုပ်၊ ပြီးမှ ညည်း

သမင်းစားရမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးနန်း”

မုန်းမရွယ် နေရာလေးကနေထကာ လက်ကိုဘေးစင်၌ စင်ကြယ်အောင်ဆေးလိုက်ရသည်။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ကြီးကြီးနန်းနန်း လုံးဝကြည့်မရသည့် အပြုံးနှင့် မုန်းမရွယ်ကို ဖိနှိပ်နေခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“မုန်းမရွယ်”

ခေါ်သံက ခပ်ရင့်ရင့်။

မုန်းမရွယ်ကိုကြည့်တဲ့ ကြီးကြီးနန်းနန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက အမြဲလိုလို မုန်းတီးရွံရှာစက်ဆုပ်နေတတ်သည်။

“ရှင်...ကြီးကြီးနန်း”

“မင်းရင်ခွင်နဲ့ ခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်တယ်ဆို”

“ဟို...ဟို အဲဒါက ဦးမင်းရင်ခွင် ခြံထဲဆင်းပြီး လေကောင်းလေသန့်ရှူဖို့ လမ်းလျှောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့ပေးတာပါ”

“ညည်း အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာကို မင်းရင်ခွင် သိသွားတယ်ပေါ့ဟုတ်လား မုန်းမရွယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို ကျုပ်ခိုင်းထားပါတယ်ဆိုပြီး ညည်း ပြောလိုက်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...ကြီးကြီးနန်း ရွယ်ဘာသာလုပ်တာလို့ပဲ ပြောလိုက်တာပါ”

“အေး...အဲဒီလိုပဲပြော၊ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်တူကို ရန်တိုက်ပေးလို့ကတော့ ညည်းသေပြီသာမှတ် မုန်းမရွယ်”

ကြီးကြီးနန်းကို ကြည့်ရတာ ဦးမင်းရင်ခွင်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည့်ပုံပင်။ မုန်းမရွယ်ကိုပဲ ဦးတည်ကာ ဖိကြိမ်းနေ၏။

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင်...ကြီးကြီးနန်း”

“အပေါ်ထပ်ကြမ်းတွေ ပြီးအောင်ပြန်သွားတိုက်၊ ပြီးတော့မှ ထမင်းစား၊ မြန်မြန်သွက်သွက်လည်းလုပ်နော်၊ ပြီးရင် ကျုပ်အခန်းထဲကိုလာခဲ့ မုန်းမရွယ် ညည်းကိုခိုင်းစရာရှိသေးတယ်”

“မုန်းမရွယ်ကို ဘာတွေခိုင်းနေတာလဲ အန်တီနန်း”

“ဟင်...မင်းရင်ခွင်”

“ဟယ်”

ရုတ်တရက် အကူမောင်လုံးကိုတွဲပြီး ထမင်းစားခန်းလေးထဲ ရောက်လာတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်။

မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း မကျေနပ်မှုတွေနဲ့ နီမြန်းတင်းမာခက်ထန်လို့။

“မင်းရင်ခွင်...မင်း ဒီနေရာကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မုန်းမရွယ်ကိုလာခေါ်တာ”

“ဘာကွဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောထားပြီးသားလေ အန်တီနန်း၊ မုန်းမရွယ်ကို ဘာမှမခိုင်းရဘူးလို့”

“ရမလား မင်းရင်ခွင်၊ မုန်းမရွယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးလေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စကိုတော့ နိုင်နင်းအောင် အခုအရွယ်ကစပြီး သင်ထားရမှာ မင်းရင်ခွင်၊ ဒါမှ မိန်းကလေးပီသမှာပေါ့”

“မုန်းမရွယ်က ကလေးပဲရှိသေးတာ အန်တီနန်း”

“ကလေးဆိုပြီးလွတ်ထားလိုက်ရင် အချောင်ခိုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အပျင်းထူသွားလိမ့်မယ် မင်းရင်ခွင်”

“အပျင်းထူလည်းဘာဖြစ်သလဲ အန်တီနန်း၊ မုန်းမရွယ်ကို ကျွန်တော်မွေးစားထားတာပဲဟာ၊ မုန်းမရွယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ စီမံမယ် အန်တီနန်း၊ အန်တီနန်း အပင်ပန်းခံပြီး မလုပ်ပါနဲ့၊ မုန်းမရွယ်ရဲ့အောင်ရေးအဟွဲ့က ခေါင်းထဲကနေထုတ်ထားလိုက်ပါ အန်တီနန်း”

“မင်း...မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူစိမ်းဆန်တဲ့စကားမျိုးတွေ အန်တီနန်းကို ပြောနေတာလဲ မင်းရင်ခွင်”

အန်တီနန်းရဲ့အမေးကြောင့် ခန့်သားချောမွေ့တဲ့ မင်းရင်ခွင် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေညွတ်ကာ မဲ့သွား၏။

ဘယ်သူကစပြီး သူစိမ်းဆန်တာလဲ။

မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့ မေဖေရဲ့အောင်မြင်မှုတွေအပေါ် မဂ္ဂုဗမ္မာနိုင်တဲ့ အန်တီလေးနန်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်။ အဖေနဲ့အမေသေတော့ လူအများရှေ့မှာ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသယောင်ယောင်နဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေကြတဲ့သူတွေ။

ဒါ တစ်မိတည်းကမွေးတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရဲ့ နွေးထွေးမှုတဲ့လား။

မပြောချင်ဘူး။ အန်တီလေးနန်းစံစံရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတွေအကြောင်းကို ပြန်မပြောချင်ဘူး။ ဘွားထိပ်ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ပြုံးတွေနဲ့ ဆက်ဆံသလောက် ကွယ်လိုက်တာနဲ့ မင်းရင်ခွင်ကို ဟိန်းဟော့ကနေတတ်သည်။ ဘွားထိပ်က မိဘမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မင်းရင်ခွင်ကို အသနားပိုကာ အလိုလိုက်တာကို အန်တီနန်းက မကျေနပ်ချေ။

အန်တီနန်း မွေးထားတာလည်း သားယောက်ျားလေးတွေ ချည်းပဲမဟုတ်လား။ မင်းရင်ခွင်နဲ့လည်း အသက်အရွယ်က သိပ်မကွာလှတော့ အရာရာတိုင်းကို နှိုင်းယှဉ်ကာ မင်းရင်ခွင်ကို ဦးစားပေးမှုအပေါ် အမြင်မကြည်တော့ပေ။

ပြီးတော့ မင်းရင်ခွင်မျက်လုံးတွေ ကွယ်ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စ။ လှေကားထစ်ကနေ ဆင်းဖို့အလုပ် အရှိန်နဲ့အောက်ကို ဒလိမ့်ခေါက်

ကွေး ပြုတ်ကျခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းရင်ခွင်ကိုယ်တိုင် သိနေခဲ့သည်။ ဘယ်သူပယောဂကြောင့်ဆို တာသာ အတတ်မစွပ်စွဲနိုင်တာ။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ယနေ့တိုင် စိတ်ထဲမှာ စွဲထင်နေခဲ့သည်။

ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်မှာ ကြောက်စိတ်တွေ အားငယ်စိတ်တွေ ရှိနေတာမို့ မင်းရင်ခွင် ဘာကိုမှ ထုတ်ဖော်ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ချေ။ မတော် တဆ ခြေချော်ကျသည်ဟုပဲ အကြောင်းပြချက်ပေးကာ ငြိမ်နေလိုက် သည်။

ဘွားက မျက်လုံးတွေကိုကုသဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောရှာ၏။ မင်းရင်ခွင် ငြင်းပယ်ခဲ့မိသည်။ မတွေ့ချင်ဘူး။ မမြင်ချင်ဘူး။ သူ့ကိုအလိုမရှိဘဲ ဟန်ဆောင်လက်ခံထားကြတဲ့ သွေးသားတွေကို မမြင်မတွေ့ဘဲနေရတာလောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာ လောက် ဘယ်မှာရှိတော့မလဲ။

နေခဲ့သည်။ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတဘဝမှာပဲ ပျော်ပျော်နေခဲ့မိ သည်။

အခုတော့ သူ့အနားမှာ ပြုစုဖို့ လူယုံမောင်လုံးရှိနေပြီလေ။ အစားအသောက်ကအစ၊ အနေအထိုင်အသွားအလာအဆုံး လိုလေ သေးမရှိအောင် အားကိုးရတဲ့ မောင်လုံး။

ဒီလောက်ဆို မင်းရင်ခွင် နေလို့ရနေပါပြီ။

မောင်လုံးရဲ့အကူအညီနဲ့ပဲ သူ့ရပ်တည်နေလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ချေ။

“မင်းရင်ခွင်”

“ပြောပါ အန်တီနန်း”

“မုန်းမရွယ်ကို မွေးစားလာတာမင်းဆိုပေမယ့် မင်းမလာ ခြံကြီးထဲမှာနေတဲ့ကာလမှာတော့ ဒီကစည်းကမ်းကိုတော့ မလွှဲ မသွေ လိုက်နာကျင့်ကြံရမှာပဲ မင်းရင်ခွင်”

“ဒါပေမယ့် မုန်းမရွယ်ကို မွေးစားလာခဲ့တာ အိမ်အကူ တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေခိုင်းဖို့မဟုတ်ဘူး အန်တီနန်း၊ အဲဒါကိုတော့ အန်တီနန်း သိထားသင့်တယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဆိုရင် နွေအိမ်စံ ခြံမှာသွားထားမလို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါ၊ ဘွားထိပ်က ဇွတ်အတင်း နေခိုင်းလို့သာ နေနေတာ၊ ဒါပေမယ့် အခုလို မုန်းမရွယ်နေထိုင်မှု နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားတွေအများကြီးပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြတ်သားတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုတော့ ချရ တော့မှာပဲလေ”

ကြည့်လေ မင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ကောင်စုတ်လေး။

ဒေါ်နန်းစံစံ မရုန်းနိုင်မယ့် အားနည်းချက်ကို ဖိုပြီး သင်းက အခွင့်အရေးတွေ ရအောင်ယူတော့မှာ။ နွေအိမ်စံကိုသွားမှာ မေမေ မလိုလားဆုံးအချက်ပဲမဟုတ်လား။

“မုန်းမရွယ်ကို ပိုင်တာကျွန်တော်ပါ အန်တီနန်း၊ ဒါကြောင့် သူ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတိုင်း ကျွန်တော်ပဲစီမံပြီး ကျွန်တော်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါမယ်၊ အန်တီနန်းတို့ စိတ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသာ နေကြပါ။ မုန်းမရွယ်ကို ဒီမိသားစုဝင်တွေအားလုံး အစိမ်းသက်သက်ပဲ လွှတ်ထားဖို့ ကျွန်တော်အကြံပေးပါရစေ၊ ကဲ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ မုန်းမရွယ် လာခဲ့ ဦးဆီကိုလာခဲ့ မုန်းမရွယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ကြီးကြီးနန်းကို ကြောက်မိပေမယ့် မုန်းမရွယ်နာမည်လေးကို ခေါ်နေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ဆီသွားကာ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

နွေးထွေးလိုက်ပါတီ။ အားရှိလိုက်ပါတီ။

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်ဆိုရင်ပဲ စိတ်ထဲမှာရှိနေသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတွေရော၊ အားငယ်စိုးရွံ့မှုတွေရော ဘယ်ဆီကိုရောက်ရောက်သွားမှန်း မသိအောင်ကို ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။

ဦးရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မုန်းမရွယ်ရှေ့ကနေ အခုလို အားလုံးနဲ့အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်ကိုရော မုန်းမရွယ်ရဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ဘဝလေးကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်ရော အနာဂတ်လေးကို လှပ

နေအောင် ဖန်ဆင်းပေးချင်တဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာကိုရော မုန်းမရွယ်က အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးရယ်။

မျက်ရည်ကြည်ကြည်လေးများ ဝေသီလျက် ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်နောက် မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် လိုက်ပါသွားမိတော့သည်။

အခန်း (၆)

“ဦး...ဦးမင်းရင်ခွင်၊ ဒီ ဒီခြံကြီးက ဦးမင်းရင်ခွင်ပိုင် တာလားဟင်”

“ဒါပေါ့ မုန်းမရွယ်ရဲ့၊ ဦးပိုင်တာပေါ့၊ ဦးကို ဦးရဲ့ဖေဖေ က နွေရာသီကျရင် လာအပန်းဖြေဖို့ သီးသန့်လေးဆောက်ပေးထား ခဲ့တာ၊ ဦးငယ်ငယ်လေးတုန်းကဆို ဦးရဲ့မိဘတွေနဲ့ ဒီခြံထဲကို ခဏခဏလာနေဖူးတယ်လေ”

“အို...ခြံကြီးကကျယ်လိုက်တာ၊ သစ်ပင်ကြီးတွေက လည်း အကြီးကြီးပဲ၊ ရွာမှာဆို အဲဒီလိုခြံကျယ်ကြီးတွေရှိတယ်၊ အရိပ်ရပြီး အေးနေတာပဲသိလား ဦး”

“ဒီခြံကြီးကို မုန်းမရွယ် သဘောကျလား”

“ကျတာပေါ့ ဦးရဲ့၊ ခြံထဲမှာလည်း ရောင်စုံပန်းပွင့်လေး တွေ စိုက်ထားတာ အများကြီးပဲ၊ လှလိုက်တာ၊ ရွယ် တစ်ပွင့်

လောက်ခူးချင်တယ်”

“သွားခူးလေ...မုန်းမရွယ်ရဲ့ တစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူး မုန်းမရွယ်ကြိုက်သလောက်ခူး”

“ဟေး”

သူ့ရဲ့ခွင့်ပြုချက်ကြောင့် မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေး ထံမှ ဝမ်းသာအားရအော်သံလေး ထွက်လာ၏။

ပြီးနောက် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်ထဲမှ သူမလက် ကလေး ရုန်းထွက်ကာ အနားကနေ ပြေးထွက်သွားတဲ့ ခြေသံ ကြားရသည်။

မင်းရင်ခွင် ကြည်နူးစွာပင် ပြုံးလိုက်မိ၏။

ခြောက်သွေ့သော အဖော်မဲ့အထီးကျန်နေသော သူ့ဘဝမှာ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးက တကယ့်ကို အိုအေစစ်လေးပါပဲ။

အန်တီလေးနန်းစံစံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းမဟာမြဲကြီးထဲမှာ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတွေတက်ခဲ့ကြသည်။ မုန်းမရွယ်ကို ဘာမှ မခိုင်းပါနဲ့လို့ပြောထားပါလျက်နဲ့ ကလေးနဲ့မလိုက်အောင် စေခိုင်းခဲ့ လို့လေ။

မိကြွေရဲ့စကားအရ မုန်းမရွယ်ကို မနက်စာပင် မကျွေး ဘူးတဲ့။ အလုပ်မပြီးမချင်း ဘာမှမကျွေးနိုင်ဘူးဟု အန်တီနန်းစံစံ ခိုင်းခဲ့တာတဲ့လေ။

မင်းရင်ခွင် ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်။

ဘွားထိပ်ဆီ ထိုသတင်းရောက်သွားတော့ မင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံး နွေအိမ်စံမှာပြောင်းနေဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့ရ၏။ သူနှင့်အတူ အဖော်အဖြစ် မောင်လုံးရယ်၊ မောင်လုံးရဲ့ဇနီး အေးအေးရယ်၊ အိမ်အကူကောင်မလေး မိကြွေရယ် ပါလာကြသည်။

အေးအေးက ထမင်းဟင်းချက်တဲ့နေရာမှာ တာဝန်ယူခဲ့ရတဲ့သူဆိုတော့ မင်းရင်ခွင်တို့အတွက် အဆင်ပြေသွား၏။ အန်တီနန်းက မိကြွေကို အလုပ်ကနေထုတ်မယ်ဆိုတော့ မင်းရင်ခွင်လည်း မိကြွေကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်ထုတ်လာခဲ့တော့၏။

မင်းမဟာစံအိမ်ကြီးလောက် နွေအိမ်စံခြံက ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုမရှိပေမယ့် ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေ၊ အလိုရမ္မက်ကြီးမှုတွေ၊ မာန်မာနထောင်လွှားမှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းကာ အေးချမ်းဖြူစင်သော နိဗ္ဗာန်ဘုံကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

အားလုံးစိတ်ချမ်းသာစွာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေကြ၏။ မင်းရင်ခွင်လည်း ပျော်တာပါပဲ။ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆီက တခစ်ခစ်ရယ်သံလေးကို ကြားခွင့်ရနေတာကပဲ သူ့ရင်ကို အေးမြကြည်လင်ကာ လန်းဆန်းစေတာလေ။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ မင်းမဟာက ထွက်ခွာခဲ့ရကျိုးနပ်နေချေပြီ။

“ဦး”

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

ခေါ်သံလေးနဲ့အတူ ပြေးလာသောခြေသံလေးက တဖျပ်ဖျပ်။

“ဘာလဲ မုန်းမရွယ်၊ ပြောလေ”

“ပန်းပွင့်လေးတွေက အရမ်းလှတာပဲဦးရယ်၊ အရောင်လေးတွေကလည်းစုံလို့ ဒီမှာကြည့်စမ်း ဦး ရွယ်ခူးလာခဲ့တဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေ ဘယ်လောက်လှသလဲလို့ ဒီမှာကြည့်”

လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေကို ဦးမင်းရင်ခွင် မြင်အောင် လက်ကလေးတမြောက်မြောက် ခေါင်းလေးတမော့မော့နဲ့ ပြနေတဲ့ မုန်းမရွယ်။ မျက်နှာလေးမှာလည်း ဝမ်းသာကြည်နူးမှုလေးတွေ ပြုံးရွှင်လို့။

မင်းရင်ခွင်တစ်ယောက်မှာတော့ မုန်းမရွယ်စကားလေးကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ညှိုးဖျော့ကာသွားရပြီ။ မုန်းမရွယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းလေးငုံ့စိုက်ချလိုက်ပေမယ့် ကောင်မလေးခူးလာတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေကိုမှ သူမမြင်ရဘူးလေ။

အမြင်အာရုံတွေ ကွယ်ပျောက်နေခဲ့တာ အခုဆိုရင် ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာနေချေပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မြင်တွေ့ချင်သောစိတ် မရှိတာနှင့်ပဲ မျက်လုံးတွေကို မကုဘဲ ပြစ်ထားခဲ့မိ၏။ အဲဒီလိုနေနေ

ရတဲ့အပေါ်မှာလည်း နောင်တမရခဲ့မိပေ။

ဒီကနေ့တော့ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက်၏ဘဝကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် စိတ်မှာထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကိုမြင်တွေ့စေချင်တဲ့ စိတ်လေးနဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေခုပြီး လာပြတာလေ။

မင်းရင်ခွင် စိတ်မကောင်းလှစွာပင် သက်ပြင်းမောလေးကို သာ ကြိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ဦး...ရွယ်ခူးလာတဲ့ပန်းလေးတွေက လှတယ်နော်”

“ရွယ်”

“ရှင်”

“ဦး...ဦးက မျက်စိမမြင်ဘူးလေ ရွယ်”

အို။

ဟုတ်သားပဲ။ ရွယ် မေ့သွားတာပါ။

ဦးက အစကတည်းက မျက်လုံးတွေကွယ်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲလေ။ ဒါကို ရွယ်က ဇွတ်အတင်းကြည့်ခိုင်းနေခဲ့တာ မှားတာပဲ။ ရွယ် အားနာသွားရသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းသဖြင့် စကားသံလေးတိတ်ကာ မျက်နှာလေးပင် ညှိုးလျသွားရ၏။

“ရွယ်”

“ရှင်...ဦး”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား ရွယ်”

“ဟို...ဟို...ရွယ်...ရွယ် မေ့သွားလို့ပါဦး၊ ရွယ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ရွယ်မှားသွားပါတယ်ဦးရယ်၊ ရွယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ တောင်းပန်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်။

ဒီကောင်မလေးရဲ့အသံလေးကို ကြားလိုက်တိုင်း သူ့ရင်မှာ အမည်မသိတဲ့ ခံစားချက်လေးတစ်ခုက ခိုခိုဝင်လာတတ်၏။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာလည်း မင်းရင်ခွင်မသိပါ။ ကရုဏာသက်နေမိသည်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မစွန့်ပယ်ရက်။

ဘယ်သူမှ အလိုမရှိပါဘူးဟု ငြင်းထုတ်နေတဲ့ ထိုကောင်မလေးကိုမှ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မွေးစားဖို့ သူဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်။

“ဦး”

“ဟင်”

“ရွယ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ရွယ်ကိုမမုန်းပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ရွယ် သတိမေ့သွားတာအမှန်ပါ”

“ဟာ...ဘယ်နှယ် ဦးကိုအရမ်းတောင်းပန်နေရတာလဲ ရွယ်ရဲ့၊ ဦး ရွယ်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဦး တစ်ခုစဉ်းစားနေတာပါ”

“ရှင်...ဘာ...ဘာစဉ်းစားနေတာလဲဟင်၊ ရွယ်ကို ရွာပြန်ပို့တော့မလို့ စဉ်းစားနေတာလားဟင် ဦး”

“ဟာကွာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ရွယ်ကို ရွာပြန်ဖို့ရ မှာလဲ၊ ဒီလိုအခြေမျိုးနဲ့ စောင့်ရှောက်တာ နည်းလမ်းမမှန်ဘူးဆိုပြီး ဦးကိုယ်ဦး ပြန်ပြင်ဆင်ဖို့ စဉ်းစားနေတာပါ။ ရွယ်ကို စိတ်လည်း မဆိုးဘူး၊ မုန်းလည်းမမုန်းဘူး၊ ရွယ်ကို ကျောင်းတွေထားပေးမှာ၊ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အထိ ဦးက စောင့်ရှောက်ပေးမှာ ရွယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရွယ် အားငယ်စရာမလိုသလို စိတ်ပူစရာလည်း မလိုဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်ရွယ် ဦးစကားကို ရွယ်နားထောင်ရမယ်၊ ဦးမကြိုက်တဲ့အလုပ်တွေဆို ရွယ် မလုပ်ရဘူး၊ ဦးအမိန့်အတိုင်း နာခံရင်ရပြီ ရွယ်”

“အို...နာခံမှာပေါ့ ဦးရဲ့၊ ရွယ်ကိုမွေးစားခဲ့တဲ့အတွက် ရွယ်ကို ဦးကပိုင်တာပဲဟာ၊ ရွယ် ဦးပြောတဲ့စကားတိုင်းကို လိမ်လိမ် မာမာလေး နားထောင်မှာသိလား”

“တကယ်ပြောတာနော် ရွယ်၊ တကယ်ကတိပေးတာ လား”

“အို...ပေးတာပေါ့ဦးရဲ့၊ ကတိ ကတိ”

“အိုကေ...ရွယ်၊ ဒါဆို ဦးစိတ်ချပြီ၊ ကံ လာ တိုက်ထဲ ဝင်ကြရအောင်၊ ခြံထဲမှာ လေတွေတအားတိုက်နေပြီ”

ညနေစောင်းမို့ လေကတအားတိုက်တာမို့ သစ်ရွက်တွေ ပင် အကိုင်းလေးတွေထက်မှာ ပြုတ်လုမတတ် လူးလွန်၍ပင်နေ

သည်။ အရိပ်အာဝါသကောင်းလွန်းသော နှစ်ရှည်ပင်ကြီးများမို့ ခြံကြီးထဲ နေပြောက်ပင်မထိုးနိုင်တော့။

လေတိုက်နှုန်းရှိန်ကြောင့် ဦးမင်းရင်ခွင် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီလေးက တဖျပ်ဖျပ်ခါနေသလို မုန်းမရွယ်ဝတ် ထားတဲ့ ဂါဝန်ရှည်လေးကလည်း ခန္ဓာကိုယ်လေးတွင် ကပ်ရပ်ကာ ခါယမ်းနေသည်။

သတိပေးလိုက်လို့လားမသိ မုန်းမရွယ်ခန္ဓာကိုယ်လေး အခု မှပင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်လေးဖြစ်လာသလိုပင် ခံစားလာရ၏။

“ဟုတ်တယ်နော် ဦး၊ လေတွေအရမ်းတိုက်နေပြီ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်၊ တော်ကြာ အအေးမိပြီး ဦးဖျားနေဦးမယ်”

“အဟွန်း”

မုန်းမရွယ်စကားကြောင့် မင်းရင်ခွင် အသံလေးပင် ထွက်ကာ ရယ်မိသည်။

“ဦးကဘာရယ်တာလဲ၊ ရွယ်က ဦးနေမကောင်းဖြစ်မှာ တကယ်စိုးရိမ်လို့ပါ”

“အေးပါကွာ...အဲဒါကြောင့်လည်း ဦးကသဘောကျ တာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ရွယ်ရဲ့၊ ဦး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို စိတ်ပူ

ပေးမယ့် မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့စိတ်ဓာတ်
လေးကို သိလိုက်ရလို့ ကြည်နူးသွားမိတာလေ”

ရွယ် ဘာမှပြန်မပြောမိ။

ဒါပေမယ့် ဦးကပျော်ရွှင်နေတယ်လေ။

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်နှာလေးက ပြုံးနေတယ်။

ဒါကြောင့် ရွယ်လည်း တအားကို ဝမ်းသာနေရတာပေါ့။

ဦးမင်းရင်ခွင်က ရွယ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်လေ။ အခုဆိုရင် ရွယ်မှာ အဝတ်
အစားတွေလည်း အများကြီးရှိနေပြီ။ အသစ်စက်စက် ဂါဝန်လေး
တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ စကင်္ဂလှလှလေးတွေ၊ အင်္ကျီလှလှလေးတွေ
က အများကြီးပဲ။

ဒါတွေအားလုံး ဦးမင်းရင်ခွင်က ဦးဦးမောင်လုံးကို ဝယ်ခိုင်း
ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ရွယ်ကို ကျောင်းပြန်ထားပေးဦးမှာတဲ့။ ရွာကနေ
ခြောက်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းဆက်ထားမယ့်သူမရှိလို့ တစ်နှစ်နား
ခဲ့ရ၏။

မဟုတ်ရင် ရွယ် ခုနစ်တန်းကျောင်းသူ ဖြစ်နေမှာလေ။

ခုတော့ တစ်နှစ်အောက်ပြီးတော့မှ ခုနစ်တန်းတက်ရတော့
မည်။ တော်သေးတာပေါ့။ စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့
ဦးမင်းရင်ခွင်က မုန်းမရွယ်ကို မွေးစားခဲ့လို့ပဲ။ ပိုက်ဆံကလည်း
ချမ်းသာသလားမမေးနဲ့။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲနေတာတောင်

ဦးမင်းရင်ခွင်မှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ရှိနေသည်။

ဦးမင်းရင်ခွင်အဖေနဲ့အမေ ရှာဖွေထားခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေတဲ့။

တော်တော်လေး ချမ်းသာလွန်းတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ပါ။ ဘွားစံ

ထိပ်ခေါင်တင်နေတဲ့ တိုက်ကြီးကဆို မုန်းမရွယ်ငယ်ငယ်က သူများ
အိမ်မှာ ကြည့်ဖူးခဲ့တဲ့ စင်ဒရဲလားကာတွန်းကားထဲက ရွှေမင်းသား
လေးနေတဲ့ နန်းတော်ကြီးအတိုင်းပဲ။

တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ခန့်ထားတဲ့ အလုပ်
သမားတွေပင် ဆယ်ယောက်လောက်ရှိသည်။ ခြံထဲမှာဆိုလည်း
ရပ်ထားတဲ့ ကားအကောင်းစားကြီးတွေက တစ်ပုံကြီး။
လူတစ်ယောက်ချင်းအတွက် ကားတစ်စီးက အဆင်သင့်ရှိနေကြ
သည်။

ခက်တာက ပိုက်ဆံချမ်းသာသလောက် မျက်နှာကြီးတွေ
က အပြုံးအရယ်မရှိ တင်းနေကြတာပဲ။ ဘွားစံထိပ်ခေါင်တင်က
ပိုလို့တောင်ဆိုးသေးသည်။ အမြဲလိုလို မျက်နှာကြီးက တည်တင်း
ကာ ခေါင်းကိုမော့၊ ရင်ကိုကော့နေ၏။

ရွယ် အရမ်းကြောက်တာပဲ။

ရွယ်ကိုဆို ဘယ်သူကမှ ကြည့်မရကြဘူးလေ။

အလိုရှိတဲ့သူဆိုလို့ ဦးမင်းရင်ခွင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိ
တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်ရှေ့ကနေ ဦးမင်းရင်ခွင်က အကာအကွယ်

ပေးပြီး ရပ်တည်တတ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ရွယ်
ပိုပြီးခင်တွယ်မိသည်။

“ရွယ်”

“ရှင် ဦး”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ အထဲဝင်ရအောင်လေ”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ လာ...လာ ဦး ရွယ်လက်ကို
ကိုင်ထား၊ အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်”

ရွယ်က လက်ကလေးကို ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့လက်ထဲ
ထည့်ပေးလိုက်တော့ ဦးမင်းရင်ခွင်က အလိုက်သင့်ပင် ဆုပ်ကိုင်
ကာ ရွယ်ခေါ်ဆောင်ရာ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြီး
လိုက်ပါလာတော့သည်။

○ ○ ○

ဘခန်း (၇)

“ဦး...နိုးပြီလား”

“ဟင်...ရွယ်...ရွယ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦး ရွယ်ပါ၊ ဦးအိပ်ပျော်နေလို့ ရွယ်ထိုင်
စောင့်နေတာ”

ထိုင်စောင့်နေတာတဲ့။

ဒါဆို ဒီကောင်မလေးနိုးနေတာ ကြာပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

“ဘယ်နှစ်နာရီထိုးနေပြီလဲ ရွယ်”

“ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ် ဦး”

“နေတော်တော်မြင့်နေပြီပဲ၊ ညက တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်
ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် အိပ်ရာထနောက်ကျသွားတာ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်
အချိန်ကတည်းက အိပ်ရာကနိုးနေတာလဲရွယ်”

“ငါးနာရီခွဲ”

“ဟင်...အစောကြီးနိုးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးထ တာလဲရွယ်ရဲ့၊ ဘာအလုပ်မှမရှိတဲ့ဟာကို အိပ်ရေးဝဝအိပ်ရောပေါ့”

“ရွယ်က ရွာမှာဆိုလည်း အဲဒီအချိန်ပဲ အမြဲတမ်းအိပ်ရာ က ထနေကျဦးရဲ့၊ ကျောင်းက မနက်ပိုင်းတက်ရတာဆိုတော့ အိပ်ရာ က စောစောထဖြစ်တယ်လေ၊ ရွယ် အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ဘုရားစင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ရေချမ်းလဲ၊ ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး ဘုရားရှိခိုးတယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းအိုးတည်တယ်၊ ရွယ် ထမင်းချက် ပြီးတော့မှ အဖေကိုနိုးပြီး ဈေးသွားဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံတောင်းတာ၊ ဟင်းချက်စရာတောင်းကိုချပြီးတော့မှ ဝယ်လာတဲ့မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ကို ထမင်းထည့်ပြီး အဖေနဲ့ရွယ် တစ်ယောက်တစ်ဝက်စားကြတယ် လေ၊ ပြီးမှ ရွယ်ကျောင်းသွားတာ၊ ဟင်းကတော့ အဖေပဲချက်တာ များပါတယ်၊ ဆိုက်ကားမနင်းခင် ချက်ချက်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒါမှ ကျောင်းဆင်းရင် ရွယ် အိမ်ပြန်ထမင်းစားလို့ရမှာကိုး ဦးရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ညဉ့်နက်မှအိပ်အိပ် မနက်တော့ အစောကြီးနိုးတတ် တယ်၊ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ”

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောပြနေသလောက် သူမကလေး ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသောဘဝလေးကို အာရုံထဲ ပုံဖော်မြင်ယောင်ကြည့်ကာ သနားကရုဏာသက်နေမိသည်။

“ဦး”

“ဟေ”

“မနက်အိပ်ရာနိုးရင် ဦးက ရေသောက်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်ဆို၊ ရော့ ဦး ဒီမှာရေခွက်”

မုန်းမရွယ်က အိပ်ရာထက်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သူလက်ထဲ ရေဖန်ခွက်လေးကို ထည့်ပေး၏။ သူယူပြီးမော့သောက် လိုက်သည်။ ရေတစ်ခွက်ကုန်စင်အောင်သောက်ပြီးတာနှင့် ဖန်ခွက် လေးကို မုန်းမရွယ်က ပြန်ယူပြီး သိမ်းဆည်းသွား၏။

“ဦး...ထလေ ရွယ်ကိုလက်တွဲထား၊ ဦးကို မျက်နှာသစ် ခို့ ရေချိုးခန်းထဲပို့ပေးမယ်”

“မောင်လုံးရော ရွယ်၊ မောင်လုံးက ဦးရဲ့တာဝန်တွေကို အမြဲတမ်းလုပ်ပေးနေကျပါ၊ ရွယ် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါ ကွယ်၊ ပင်ပန်းပါတယ်၊ ရွယ်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟာ...မပင်ပန်းပါဘူးဦးရဲ့၊ ရွယ်က အလုပ်လုပ်ချင် လွန်းလို့ ဦးမောင်လုံးကိုတောင် ခြံသန့်ရှင်းရေးပဲ သွားလုပ်တော့ ရွယ်တာဝန်ယူပါတယ်ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဦး၊ ရွယ်လုပ်ပေးတာမကြိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ရွယ် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟင့်အင်း...ဦးကို အခုလိုပြုစုပေးရတာ ရွယ်က

ပျော်တောင်ပျော်နေမိတာပါ။ ကဲပါဦးရဲ့ ရွယ်လက်ကိုသာ တွဲပြီး လိုက်ခဲ့။ ရေချိုးခန်းထဲလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အေးပါကွာ...အေးပါ။ ရွယ် ဒီလောက်စိတ်အားထက် သန်နေတော့လည်း ရွယ်သဘောပဲပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ပြီးမှသာ ပင်ပန်းလိုက်တာလို့ မငြီးနဲ့”

“ဟင့်အင်း...လုံးဝမငြီးဘူး”

“ပြီးရော ပြီးရော”

“ခစ်...ခစ်”

အပြုံးတွေနဲ့ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေတဲ့ ဦးမင်း ရင်ခွင်ကိုကြည့်ပြီး အသံလေးထွက်ကာပင် ရယ်လိုက်သူက မုန်းမရွယ်ရယ်ပါ။

ဦးမောင်လုံးက ခြံထဲကမြက်ပင်တွေကို ရှင်းမှဖြစ်မယ်လို့ ပြောတဲ့စကားကို ကြားပြီးကတည်းက ဦးမင်းရင်ခွင်နဲ့ ပတ်သက် တဲ့ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

ဦးမောင်လုံးဆီက မရမကပူဆာပြီး ခွင့်တောင်းတော့ ဒီတစ်နေ့စာတော့ ခွင့်ပြုလိုက်မယ် အဆင်ပြေပြေတော့လုပ်နော်ဆို ပြီး တာဝန်လွှဲအပ်ခဲ့၏။

မုန်းမရွယ် ပျော်လိုက်တာ။

ဘာပဲပြောပြော ဦးမင်းရင်ခွင်က မုန်းမရွယ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်

ပဲလေ။

မုန်းမရွယ် အခုလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေရတာ ဦးမင်းရင်ခွင်ကြောင့်ပါပဲ။ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဆိုပေမယ့် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ စေတနာမေတ္တာက မုန်းမရွယ်အပေါ်မှာ ကြီးမား လွန်းလှသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မနက်စောစောထပြီး ဦးမင်းရင်ခွင် အခန်းလေးထဲက လှုပ်ရှားသံမကြားမချင်း အခန်းတံခါးပေါက်ဝ လေးတွင်ထိုင်ကာ ဦးမင်းရင်ခွင်အနီးကို စောင့်နေမိသည်။

ဦးမင်းရင်ခွင် အိပ်ရာကနိုးပြီး ဦးမောင်လုံးနာမည်ကို ခေါ်သံကြားတော့မှ အခန်းထဲဝင်သွားလိုက်သည်။

ရွယ် ပျော်နေမိ၏။ ဦးမင်းရင်ခွင် သွားတိုက်နိုင်ဖို့ သွား တိုက်ဆေးကို သွားပွတ်တံလေးတွင် အဆင်သင့်ညှစ်တင်ကာ လက်ထဲထည့်ပေးမိသည်။ သွားတိုက်ပြီးလို့ မျက်နှာသစ်ဖိုအတွက် လည်း ဦးသုံးနေကျမျက်နှာသစ် (facial foam)ကို ဦးလက်ထဲညှစ် ထည့်ပေးမိ၏။

ပြီးမှ မျက်နှာသစ်။ ဦး ရေချိုးခန်းလေးထဲမှာ ကိုယ်လက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေချိန်တွင် ရေချိုးခန်းလေးထဲက ရွယ်ထွက်ခဲ့ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါလေး ပြေးယူမိသည်။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ကမ်းပေး မိသည်။

ပြီးတော့မှ ဦးမင်းရင်ခွင်လက်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး ရေချိုးခန်းလေး ထဲကနေ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ရွယ်...ဦးအဝတ်အစားတွေက ဘီဒိုထဲမှာရှိတယ်၊ အဆင်ပြေတာပဲထုတ်ပေးရွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

ရွယ် ချက်ချင်းပင် ယန်းကနုတ်များဖော်ထားသော ရှားညိုရောင် ကျွန်းဘီဒိုကြီးထဲမှ ဦးမင်းရင်ခွင်အတွက် ပုဆိုးတစ်ထည်၊ ရှပ်လက်တိုကွက်စိပ်တစ်ထည် ထုတ်ယူပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်လက်ထဲ ထည့်ပေးမိ၏။

“ရွယ်”

“ရှင်”

“အပြင်ကပဲစောင့်နေနော်၊ အဝတ်လဲပြီးရင် ခေါ်လိုက်မယ်”

“ဪ...ဟုတ်”

ဦးမင်းရင်ခွင်က ထိုစကားလေးကို ရှက်ထဲထဲမျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ရွယ် နားလည်စွာပင် အခန်းထဲက သွက်လက်စွာ အပြင်ထွက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရွယ်ရေ”

တစ်ခဏအကြာမှ ဦးမင်းရင်ခွင်က အခန်းထဲကနေ

လှမ်းခေါ်၏။

ဒီတော့ ရွယ် အလိုက်တသိ အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရပြီပေါ့။ ဦးမင်းရင်ခွင်က ရွယ် ရွေးချယ်ထုတ်ပေးသော ဝတ်စုံလေးနှင့် ရှင်းသန့်ကြည်စင်လို့နေ၏။

“ဦးကချောလိုက်တာ”

ရွယ် နှုတ်ဖျားလေးကနေ ထိုစကားလေးကို တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကတော့ မကြားပါချေ။

“ရွယ်”

“ရှင်...ဦးမင်းရင်ခွင်”

“အပြင်ထွက်နိုင်အောင် ဦးကို လက်တွဲဦးလေရွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ရွယ်လာပါပြီ”

မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံနေသော ချွတ်ထားပြီးကာစ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကောက်သိမ်းပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်လက်ကို တွဲလိုက်သည်။

“မနက်စာမစားခင် ဘုရားရှိခိုးဖို့ ရွယ် ဘုရားခန်းထဲ အရင်ပို့ပေးမယ်နော် ဦး၊ ပြီးမှ မနက်စာစားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ ရွယ်”

မင်းရင်ခွင် မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ သွက်လက်ချက်ချာမှုလေးကို ပီတိဖြစ်သွားမိသည်။ အရွယ်ငယ်သလောက်

စေ့စပ်သေချာလွန်းတဲ့ ကလေးမလေးပဲ။

မုန်းမရွယ်ရဲ့ ခေါ်ဆောင်မှုနောက်သို့ လိုက်ပါသွားနေရ
တဲ့ မင်းရင်ခွင်ရင်ထဲ ကြည်နူးမှုလေးတွေကအပြည့်။

မုန်းမရွယ် မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။ ဘယ်လိုပုံစံ
မျိုးလေးရှိနေသလဲ မုန်းမရွယ်။

မြင်ချင်တယ်။ မင်းကို ဦးမြင်ချင်တယ် မုန်းမရွယ်။

“ဦး”

“ဟင်”

“ထိုင်လေ ဦး၊ ဦးရှေ့မှာဘုရားစင်ရှိတယ်၊ ရေချမ်းက
တော့ ရွယ် မနက်ကတည်းက လဲထားပြီးပြီ၊ အမွှေးတိုင်နဲ့ ဖယောင်း
တိုင်ကို ရွယ် မီးညှိလိုက်တော့မယ်နော်၊ ပြီးရင် ဦး ဘုရားရှိခိုး
တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ဆရာမကြီးအမိန့်အတိုင်း နာခံပါ
မယ်”

“ဟာ...ဦးကလည်း”

သူ့စကားကြောင့် မုန်းမရွယ်လေး အနေခက်သွားပုံရ၏။
အသံလေးပါ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“အလကားစတာပါကွာ၊ ရွယ်က ဦးထင်ထားတာထက်
တောင် အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အကွက်စေ့လွန်းလို့ ဦးက အံ့ဩ

နေရတာ၊ ရွယ် အဲဒီလောက် အလိုက်တသိရှိနေလိမ့်မယ်လို့
ထင်တောင်မထင်မိဘူးလေ၊ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိတတ်
လွန်းလို့ အထင်တောင်မသေးရဲတော့ဘူးရွယ်ရယ်”

မင်းရင်ခွင် ဒီစကားတွေကို ရင်ထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ပြောမိခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ရွယ်က တခြားကလေးတွေလို ဆိုးနွဲ့နေတတ်ခြင်းလည်း
မရှိ။ နေတတ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ သူတစ်ပါးမွေးစားခြင်း
ခံရမှုလေးအပေါ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို ဖြစ်မနေအောင် သိတတ်
လိမ္မာစွာ နေထိုင်တတ်သော ကလေးမလေးပဲဖြစ်သည်။

မှန်ပါတယ်။ ရွယ်ကိုမွေးစားခဲ့မိတာ သိပ်မှန်တာပဲ။

“ဦး...ရွယ် ဆီမီးတွေထွန်းပြီးပြီ၊ ဦး ဘုရားရှိခိုးနှင့်နော်၊
ဦးစားဖို့ မကြေတို့ကို အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားဖို့ ရွယ်သွားပြောလိုက်
ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ရွယ် ချက်ချင်းပြန်လာခေါ်မယ်နော် ဦး”

“အေး...အေး”

မင်းရင်ခွင် ခေါင်းလေးသာညှိတ်ပြမိသည်။

ရွယ် ခြေသံလေးတဖျတ်ဖျတ်ကြားတော့ အနားကနေ
နောက်ဖေးခန်းဘက် ထွက်သွားပြီဆိုတာ စိတ်ကသိလိုက်၏။
မင်းရင်ခွင် ဘုရားကိုဦးချကာ ရှိခိုးနေလိုက်သည်။

စိတ်ထဲ အလိုလို ရှင်းလင်းအေးချမ်းသလို ခံစားနေရ၏။

ဘယ်အရာကိုမှ သူမမြင်။

မှောင်အတိကျနေသော သူ့ကမ္ဘာကို ကျေနပ်စွာပျော်နေမိ
တဲ့ မင်းရင်ခွင်ပါ။ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးလောက် ခမ်းနားမှု
မရှိပေမယ့် နားအေးပါးအေး စိတ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် နေရသော
အခုလိုအခြေအနေမျိုးလေးကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတိုင်း ကြည့်နူးနေ
မိသည်။

ဒီခြံထဲကို သူပြောင်းနေမယ်ဆိုတော့ ဘွားထိပ်က
ဇွတ်အတင်းပင် ငြင်းဆန်၏။ မသွားပါနဲ့တဲ့လေ။ မင်းရင်ခွင်
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မာစွာပင်ချမိ၏။

အန်တီနန်းစံစံနဲ့ မုန်းမရွယ်က ဘယ်လိုမှ တစ်မိုးအောက်
တည်းမှာ အတူတူနေခိုင်းထားလို့မှ မဖြစ်တာ။ မုန်းမရွယ်ကို မွေးစား
လာတာ အန်တီနန်းစံစံက လုံးဝမလိုလားချေ။

အလကားနေ ကလေးမလေးကို အငြိုးထားကာ ဖိနှိပ်ဖို့
ချည်းပဲ ကြိုးစားနေ၏။ မင်းရင်ခွင် လက်မခံနိုင်။ မုန်းမရွယ်ကို
ခေါ်လာတာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ခိုင်းစေဖို့မှမဟုတ်တာ။

ဒါကို အန်တီနန်းစံစံ သိပါလျက်နဲ့ သူ့အပေါ် အမြင်
မကြည်လင်သောစိတ်နှင့် မုန်းမရွယ်ကို ပညာတွေ့စွတ်ပေးနေ၏။

ခေါ်ထုတ်ခဲ့မိသည်။ မင်းမဟာခြံကြီးနဲ့ ဝေးရာနေရာကို
ခေါ်ထုတ်လာမိသည်။

အခုမှပဲ စိတ်တွေအေးချမ်းကာ အသက်ရှူချောင်ရတော့
၏။

ရွယ်လေးရဲ့ အရမ်းပျော်ရွှင်နေတယ်လေ။ ရွယ်ဆီက
ရွှင်မြူးတဲ့အသံလေး ကြားနေရတာနှင့်ပဲ ဒီခြံထဲကို ပြောင်းရွှေ့လာ
ရတာ တန်နေပါပြီ။

ရွယ်ရယ် မင်းကလေးရဲ့ အနာဂတ်လေးကို အခုလိုလေး
ပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိစေချင်တာပါကွာ။
မင်းကို ပျော်ရွှင်နေစေချင်တယ်ရွယ်ရယ်။

ဘခန်း (၈)

“မဖြစ်ဘူး မင်းရင်ခွင်၊ မင်း အခုလိုနေချင်တိုင်းနေခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ် မင်းရင်ခွင်”

ဘွားထိပ်က လေသံတင်းတင်းနှင့် ပြန်ခေါ်သည်။

မင်းမဟာက ထွက်လာခဲ့တာ မနေ့ကမှ။ ဟော ဒီကနေ့ ကြတော့ ဘွားစံထိပ်ခေါင်တင်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ကာ ပြန်လာခေါ် နေ၏။

“ဒီမှာ မြေးတို့အဆင်ပြေနေတာပဲဘွား၊ ပြီးတော့ မုန်းမရွယ် နဲ့ အန်တီနန်းက ဘယ်လိုမှအတူတူနေလို့မှ မဖြစ်တာ”

“မဖြစ်လည်း မင်းဖြစ်အောင်နေပေးရမှာပဲ မင်းရင်ခွင်၊ အခုကိစ္စမှာ နန်းစံစံမမှားဘူး၊ ဒီတိုက်မှာနေပြီး ဘွားထိပ်တို့အရိပ် ကို ခိုနားရင်တော့ အကျောကြီးနဲ့ ဘယ်နေလို့ရမလဲ မင်းရင်ခွင်၊ ဒါကို မင်းနားလည်သင့်တာပေါ့၊ တကယ်တော့ မှားနေတာကမြေး

ဒါ ဒီကလေးမလေးကို ခေါ်မွေးစားလာတုန်းကလည်း ဘယ်သူ့ ဆန္ဒကိုမှ မင်းမမေးမြန်းခဲ့ဘူးလေ၊ ခေါ်လာပြီးမှတော့ စကားတွေ ကို ဘွားထိပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ မရှိဆင်းရဲ သားတစ်ယောက်ကို အခက်အခဲဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ကယ်တင် စောင့်ရှောက်တာ ကုသိုလ်တောင်ရပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုနဲ့ မင်းမဟာဂေဟာက မိသားစုဝင် တွေအချင်းချင်း တကွတပြားစီနေပြီး သူစိမ်းဆန်ဆန်နေကြတာကို တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး မင်းရင်ခွင်၊ ဒါကြောင့် ဘွားထိပ်နဲ့ မင်း ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

ပြတ်သားတဲ့စကားကို ဘွားထိပ်က သွေးအေးစွာပင် ပီပီ သသပြောနေ၏။ မင်းရင်ခွင် ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလိုက်ချင် ပေမယ့် ဘွားထိပ်ရဲ့စကားကိုတော့ မပြစ်ပယ်နိုင်ဘဲ နားထောင်နေ ရသည်။

“နန်းစံစံ ရောင့်တက်မှာစိုးတာကြောင့် မင်းကိုဘာမှ မပြောခဲ့တာ၊ ဘွားထိပ်ရဲ့သဘောကလည်း မုန်းမရွယ်ကို ဝိုင်းလှုပ် ဝိုင်းစားသဘောနဲ့ ထားချင်တယ် မင်းရင်ခွင်၊ မင်းကို အစကတည်း က ပြောထားပြီးသားလေ မုန်းမရွယ်ကိုနေခွင့်ပြုတယ်၊ ပညာသင် ပေးမယ်၊ ကျွေးမွေးထားမယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှင်တစ်ယောက်လို တော့ မဆက်ဆံနိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောထားပြီးသားပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မတန်တဲ့အလုပ်တွေ တအားဖိခိုင်းစေတာကြီးကတော့ အန်တီနန်းလွန်တာပေါ့ဘွား”

“မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းရတယ် မင်းရင်ခွင်၊ ဒါမှလည်း သူ့အနာဂတ်အတွက် ရေရှည်ဖြောင့်ဖြူးနိုင်မှာပေါ့၊ မင်းက သူ့ကို ဘယ်လောက်အထိ လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်နိုင်မှာမို့လဲ မင်းရင်ခွင်၊ ပြီးတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်၊ အခုကတည်းက အိမ်ကမိသားစုဝင်တွေနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်နေရင် အားလုံးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မုန်းမရွယ်အပေါ် ပိုပြီးအမြင်စောင်း တော့မှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် နေရတဲ့မုန်းမရွယ်ရော စိတ်ပေါ့ပါးပါတော့ မလား မန်းရင်ခွင်၊ အခုဆို အားလုံးက ဘွားထိပ်ကိုပဲ လက်ညှိုး ထိုးနေကြပြီ၊ မင်းဘက်က အမြဲတမ်းရပ်တည်ပြီး ကာကွယ်ပေးနေ တယ်ဆိုတဲ့အထင်နဲ့ အထင်တွေလွဲနေကြပြီ၊ မင်းကိုတောင် ပြောမ နိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းမဟာမှာ ဘွားထိပ်ရဲ့စကားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တန်ဖိုးရှိတော့မလဲ၊ ဘွားထိပ်ဘက်ကိုလည်း မြေး ပြန်ထည့်တွက်ဦး မင်းရင်ခွင်၊ ဘွားထိပ်သိပ်ချစ်ခဲ့သမျှ အလိုလိုက်ခဲ့သမျှက မြေး ထင်တိုင်းကျဲဖို့၊ အားပေးအားမြှောက်လုပ်သလို ဖြစ်နေပြီလားဟင်”

ဘွားထိပ်။

မင်းရင်ခွင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မဆူဖူးပါ။

ဒီတစ်ခါတော့ နွေအိမ်စံအထိလိုက်လာပြီး ဆူပူကြိမ်း

မောင်းနေတာ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခုရှိနေလို့သာ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မင်းရင်ခွင် ရိပ်မိတာပေါ့။ မင်းရင်ခွင် ထွက်လာတော့ ဘွားမှာ ဘယ်လောက်တောင် ဖိအားတွေများသွားလိမ့်မလဲ။ လေးလေး မြင့်မြတ်စံရော၊ အန်တီလေးနန်းစံစံကပါ ဘွားကို ဝိုင်းလက်ညှိုးထိုး ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ကြတော့မှာပေါ့။

ခက်တာကလည်း မုန်းမရွယ်ကို ဘယ်သူမှ အနိုင်မကျင့် စေချင်။

အဲဒီစိတ်တစ်ခုကြောင့်သာ မင်းမဟာဂေဟာကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်လာတာ။ ဘွားစိတ်ဆင်းရဲနေရတာကိုတော့ မင်းရင်ခွင်လည်း မလိုလားပါ။ ဘွားထိပ် သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုတာ သူအသိဆုံးပဲမဟုတ်လား။

“မင်းရင်ခွင်”

“ဗျာ”

“အခုချက်ချင်း မင်းတို့အားလုံးပြန်လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒါ ဘွားရဲ့ အမိန့်ပဲ မင်းရင်ခွင်၊ ဘွားကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ဘွားအမိန့်ကိုနာခံရ မယ် မင်းရင်ခွင်”

“ဒါပေမယ့် အန်တီနန်းက”

“အန်တီနန်းက မင်းအဒေါ်ပဲမဟုတ်လား မင်းရင်ခွင်၊ မင်းဘာကြောင့် သူစိမ်းဆန်တဲ့စိတ်တွေ မွေးထားရတာလဲ၊ ဘာပဲ

ပြောပြော မင်းကို ငယ်ငယ်တုန်းက နန်းစံစံပဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ တာလေ၊ ဒါကို မင်းမမေ့သင့်ဘူး”

အန်တီနန်းစံစံက မင်းရင်ခွင်မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါက လည်း အနာဂတ်အတွက် အကျိုးအမြတ်ကို မျှော်ကိုးလို့ပါ။ မပြော ချင်။ ဒါတွေကို မင်းရင်ခွင် ဘယ်သူသိအောင်မှ ရင်ဖွင့်မပြချင်။

“မင်းရင်ခွင်”

“ဗျာ”

“မင်းမဟာဂေဟာကို မင်းပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွားထိပ်၊ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“အေး...ဒါဆိုပြီးတာပဲ မင်းရင်ခွင်၊ မုန်းမရွယ်”

“ရှင်...ဘွားထိပ်”

ဦးမင်းရင်ခွင်ပြီးတော့ မုန်းမရွယ်ဘက်လှည့်လာ၏။

“မင်းကလည်း ကလေးအရွယ်သာသာဆိုတော့ ပြောရ တာခက်သားပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော ဘွားထိပ်တို့အိမ်မှာနေရင်တော့ မိသားစုဝင်တွေ ပြဿနာဖြစ်အောင်မလုပ်နဲ့ပေါ့အေး၊ သူများအိမ်မှာ နေတာ အလိုက်တော့သိရမှာပေါ့၊ တစ်ချိန်လုံး အသာစံချင်လို့ဘယ် ရမလဲ၊ အနစ်နာခံသင့်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ ဒါမှ အားလုံးက မိသားစု လို မင်းကိုလက်ခံလာကြမှာပေါ့၊ အခုဟာက ထစ်ခနဲဆို မင်းရင်ခွင်

ကိုပဲ ညည်းလေးက ဦးတိုက်ပြီး အတို့အထောင်လုပ်နေတော့ ရန်မီး က ငြိမ်းပါတော့မလား မုန်းမရွယ်”

“ရှင်”

ဘွားထိပ်စကားကြောင့် မုန်းမရွယ် မျက်လုံးပြူးရပြီ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို အတို့အထောင်မလုပ်ခဲ့တာအမှန်ပါ။

“ညည်းကို ဘွားထိပ်လက်ခံခဲ့တာ မင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့မြေး မရမကမွေးစားပြီး ခေါ်လာလို့သာပဲဆိုတာ မှတ်ထား မုန်းမရွယ်၊ မဟုတ်ရင် မင်းမဟာဂေဟာမှာမပြောနဲ့ ခြံရိပ်မှာတောင် ခိုခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးတရားကို နားလည်ပြီးအလိုက်တသိနေပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဘွားထိပ်”

မျက်နှာငယ်ငယ်၊ မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနဲ့ ခေါင်းလေးတဆတ် ဆတ်ညိတ်ပြနေမိတဲ့ မုန်းမရွယ်။ ဘွားထိပ်ရဲ့ကား ခြံဝင်းလေးထဲ မောင်းဝင်လာကတည်းက ကြောက်ဖူးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး မတ်မတ်ရပ်ဖို့ပင် မစွမ်းသာတော့။

သူမခေါင်းထဲ အသိလေးတစ်ခု လက်ခနဲဝင်သွားရတာက မနက်ဖြန်တွေတိုင်းမှာ နွေစံအိမ်ခြံကြီးထဲမှာနေရသလို ပျော်ရွှင်စရာ တစ်စက်မှမကောင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုတာပဲ။

“မုန်းမရွယ်ကြောင့် မင်းမဟာဂေဟာမိသားစုတွေ သွေးကွဲရတာ ဘယ်လိုမှခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

ဘွားထိပ် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မုန်းမရွယ်ကိုဟောကံနေသည်။

“အလုပ်သမားတွေအားလုံးလည်း အတူတူပဲနော်။

အားလုံး အရင်ပုံစံမျိုးပဲပြန်နေပေးကြ၊ ကြားလား။”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွားထိပ်”

မောင်လုံးခေါင်းလေးငုံကာပင် ကတိပေးမိ၏။

သူတို့အားလုံးက အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်နဲ့ လိုက်ပါလာ

ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ မင်းမဟာကနေ ထွက်လာခဲ့ကြတာ အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်ကို သံယောဇဉ်ရှိလို့ပါ။ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးကနေ အလုပ်မထွက်ချင်ကြ။ မိသားစုဝင်တွေအားလုံးက ငွေကြေးကြောင့် ဂုဏ်မောက်တယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်သမားတွေအတွက်လည်း လစာရတာမြင့်တဲ့နေရာမို့ သည်းညည်းခံရတာထိုက်တန်လှ၏။

အလုပ်ထွက်ရမှာကို စိုးရိမ်ကြတာလေ။

လစာငွေတင်မက နေရထိုင်ရ စားရသောက်ရတာကအစ သာလွန်တဲ့ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးပါ။ ခြံကျယ်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်တွင် အလုပ်သမားတွေ နေထိုင်ဖို့ တစ်ထပ်တန်းလျားရှည် တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။ မိန်းကလေးတွေ နှစ်ယောက်တစ်ခန်းထား၏။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်

နှစ်လုံး၊ မွေယာ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး အပြည့်အစုံရှိ၏။ အဝတ်အစားထည့်ဖို့ ကျွန်းဘီဒိုတစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံ၊ ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းက အစ အခန်းတိုင်းသီးသန့်ပါသည်။

အိမ်ထောင်သည်အဆောင်က နောက်မှ ထပ်ဆောက်လိုက်တာ။ ဒါကလည်း မင်းရင်ခွင်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် မောင်လုံးတို့လင်မယားကို အခွင့်အရေးထူးပြီး မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးတည်ရှိနေတဲ့ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့တာ။

တကယ့်စည်းမျဉ်းက အလုပ်သမားတွေအားလုံး လူပျိုအပျိုတွေခန့်တာလေ။ အိမ်ထောင်ရှိရင် အလုပ်မခန့်။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးဆိုရင် အလုပ်ကနေထွက်ပဲ။ မောင်လုံး အလုပ်ဆင်းတုန်းက လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်။ နောက်မှ ထမင်းချက်ဆောင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သန်းသန်းနဲ့ချစ်ကြိုက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားတာ။ အလုပ်ဝင်ပြီး ငါးနှစ်လောက်နေမှဆိုတော့ ဘွားထိပ်ကလည်း နားလည်လက်ခံကာ ခွင့်ပေးခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်က မောင်လုံးလို သစ္စာရှိပြီး ကျိုးနွံတဲ့ အလုပ်သမားမျိုးကို လက်လွတ်မခံချင်ဘဲ ဆက်ပြီးနေဖို့သာ တောင်းဆိုခဲ့သည်။

မောင်လုံးလည်း အစ်ကိုလေးကို ပစ်ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်။ မောင်လုံးမရှိ

ရင် ရပ်တည်လို့မရ။ အစ်ကိုလေးက မောင်လုံးမိန်းမယူရင်ယူပါစေ
မောင်လုံးကို ဆက်ထားပေးဆိုပြီးပြောတော့ မင်းမဟာရဲ့စည်းကမ်း
ကို ချိုးဖောက်တယ်ဆိုပြီး မိသားစုဝင်တွေနဲ့ စကားအခြေအတင်
ဖြစ်ရသေး၏။ အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်ကလည်း အလျှော့မပေးချေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဘွားထိပ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က မောင်လုံး
တို့နှစ်ယောက်ကို မင်းမဟာခြံမှာပဲ ဆက်ထားဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။
အစ်ကိုလေးကို မိသားစုဝင်တွေက အမြင်မကြည်တော့။ မောင်လုံး
တို့လင်မယားကတော့ အစ်ကိုလေးကြောင့် အလုပ်မပြုတ်တာဆိုပြီး
ဝမ်းသာခဲ့ကြရသည်။

ဒီတစ်ခါမှာလည်း အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်က မုန်းမရွယ်
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မွေးစားဖို့ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ထဲ ခေါ်သွင်း
လာခဲ့ပြန်ပြီလေ။

ထုံးစံအတိုင်း ခါးခါးသီးသီးပင် ကန့်ကွက်ကြ၏။

အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်ကလည်း အလျှော့မပေး။

မင်းမဟာမှာ နေခွင့်မရရင်နေပါစေ မုန်းမရွယ်ကို
စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတဲ့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ခေါင်းမာစွာပင်
တင်းခံခဲ့သည်။ ဘွားထိပ်ကပဲ နောက်ဆုံးမိသားစုဝင်တွေနဲ့ရင်ဆိုင်
ကာ မုန်းမရွယ်ကို လက်ခံပေးခဲ့၏။

ခုလည်း မုန်းမရွယ်ကို အလုပ်စေခိုင်းတဲ့ကိစ္စနှင့် မိသားစု

ဝင်တွေကြား ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ကြပြန်ပြီ။ အစ်ကိုလေး
က အားထားရတဲ့အလုပ်သမားတွေ ခေါ်ပြီး နွေးခိမ်စံခြံမှာပြောင်း
နေဖို့စီစဉ်၏။ ဘွားထိပ်က မိသားစုဝင်တွေ တစ်ယောက်တစ်ဝေါက်
နဲ့ ညှိနှိုင်းမရသေးတဲ့အချိန်မို့ အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင် ထွက်သွားတာ
ကို မတားဆီးခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ အခြေအနေတွေ အေးဆေးစွာ
အဆုံးသတ်နိုင်ဖို့ ရောက်အောင်လာခဲ့ချေပြီ။

ဘွားထိပ်ကိုကြည့်ရတာ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အစ်ကိုလေး
မင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ မစဉ်းစားထားသလိုပင်
ရှိသည်။

မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးထဲ ပြန်သွားရမှာ စိတ်မောစရာ။

“ကဲ...အားလုံးပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ပြင်ဆင်ကြတော့၊ သွားကြ၊

ယူစရာရှိတာသွားယူကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလုပ်သမားတွေအားလုံး ခေါင်းလေးငုံ့ကာနှင့် အလျှို
အလျှိုထကာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းကြရ၏။

“မင်းရင်ခွင်”

“ဗျာ...ဘွား”

“တချို့ကိစ္စတွေမှာ မင်းသိပ်ပြီးကလေးမဆန်ချင်နဲ့
မင်းရင်ခွင်၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘွားထိပ်မှာ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲ့တဲ့

အခြေအနေမျိုးတွေရောက်သွားရတတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့
 နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးခြင်းပဲဆိုတာ မင်းနားလည်ပါ။ မုန်းမရွယ်
 ရဲ့အနာဂတ်ကို လှပစေချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းမှာရှိနေတဲ့ အတ္တ
 တချို့ကို စွန့်လွှတ်ထားဖို့လိုအပ်လိမ့်မယ် မင်းရင်ခွင်၊ ဒါမှ မုန်းမရွယ်
 ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခြေလှမ်းတွေက ခိုင်မာမြဲမြံမှာ။ မဟုတ်ရင်တော့
 မုန်းမရွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကိုပေးထားခဲ့တဲ့ ဘွားထိပ်ရဲ့ ကတိတွေ
 ကို ပယ်ဖျက်ရလိမ့်မယ် မင်းရင်ခွင်”

ဘွားထိပ်က မင်းရင်ခွင်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ကောင်း
 ကောင်းကြီးချုပ်ကိုင်သွားချေပြီ။ မင်းရင်ခွင် ဘာတတ်နိုင်တော့မလဲ။
 မုန်းမရွယ်ရဲ့အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့
 အဓိကလူက မျက်မမြင်ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့ မင်းရင်ခွင်ထက်စာလျှင်
 ဘွားထိပ်က အသင့်လျော်ဆုံးသောသူတစ်ယောက်ပါပဲ။

နေထိုင်သွားလာခြင်းကအစ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်
 အောင် အနောက်ကနေ ထောက်ပံ့နိုင်သူက ဘွားထိပ်ခေါင်တင်
 ပဲလေ။

မင်းရင်ခွင် ခေါင်းလေးငုံ့စိုက်ချရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်
 တော့မလဲ။

မုန်းမရွယ်အတွက် သနားစရာငိုရွိုက်သံလေးနဲ့ ဝမ်းနည်း
 အားငယ်နေတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးမလေးအတွက် အရာအားလုံးကို

ခေါင်းငုံ့အလျှော့ပေးဖို့ပဲ ပြင်ဆင်ရတော့မှာပဲလေ။
 မုန်းမရွယ်ရဲ့ပညာရေး။ အဓိက ပညာတတ်မိန်းကလေး
 ဘစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပဲ။
 ဒါကိုပဲ မင်းရင်ခွင်က အာရုံထဲမှာ ထည့်သွင်းထားတာ
 လေ။

ဘခန်း (၉)

“ဒီမှာ မိရွယ်၊ ညည်းက ညည်းဘက်မှာ မင်းရင်ခွင် တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့လူကြီးတွေကို အလေးအနက် ထားရကောင်းမှန်းမသိ အရေးမစိုက်တဲ့သဘောလားမိရွယ်”

အန်တီနန်း ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။ မုန်းမရွယ် နားမလည်ပါ။

သူမ မင်းမဟာဂေဟာထဲ ပြန်ရောက်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေမှုရှိအောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာထားပြီးတဲ့အလျောက် အိမ်အလုပ်တွေဆိုလည်း ဘယ်သူမှပင် မခိုင်းရခင် အလိုက်တသိကလေး ဝိုင်းလုပ်ပေးမိသည်။

ဒါကို အန်တီနန်း ဘာတွေမကျေမနပ်ဖြစ်လာတာပါလိမ့်။

အလိုမကျမှုတွေဝေသီနေတဲ့ မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းကြီးနှင့် မုန်းမရွယ်ရှေ့ရောက်လာပြန်ပါပြီ။

“ရွယ်...ရွယ် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲဟင် အန်တီနန်း”

“အမှား ဟုတ်လား၊ ညည်းလုပ်တဲ့အမှားကို ညည်းမသိဘူးလား မိရွယ်”

မုန်းမရွယ် ခေါင်းမခါမိ။

ခေါင်းလေးငုံ့လို့သာ အန်တီဆီက ပြောလာမယ့်အကြောင်းအရာလေးကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေမိသည်။

“ကျုပ် မနက်တုန်းက ညည်းကိုဘာမှာသွားလဲ”

အဲ မုန်းမရွယ် မှတ်မိပြီ။

အန်တီနန်းက အပြင်သွားစရာရှိလို့ ဘာမိုးသောက်ကြယ်အိပ်ရာကနိုးရင် အလုပ်မသွားသေးဘဲ ပြန်အလာကိုစောင့်ပေးဖို့ အန်တီနန်းက မုန်းမရွယ်ကိုမှာခဲ့တာလေ။ မမေ့နဲ့နော်ဟု သေချာ ဗာထားလျက်နဲ့ မုန်းမရွယ်မမှာမိလိုက်။

သွားပြီ။ မုန်းမရွယ်တော့သွားပါပြီ။ အန်တီနန်းခိုင်းထားတဲ့အလုပ်ကိုမှ တိတ်ကျကျပျက်ကွက်ခဲ့၏။ အလုပ်တွေလုပ်နေလို့ မေ့သွားတာပါ။ ဘာဘကြီးမြင့်မြတ်စံရဲ့သမီး မိုးဖွေးစံက သူ့ဖိနပ်ဘီရိုထဲက ဖိနပ်တွေအားလုံးထုတ်ပြီး သုတ်ခိုင်းနေတာ လုပ်ပေးနေရင်း ဘာမိုးသောက်ကြယ် ကုမ္ပဏီကိုထွက်သွားတာပင်သတိမထားမိလိုက်တော့။ ဒေါသတွေဆူဝေပြီး မုန်းမရွယ်ရှေ့ကိုရောက်လာတဲ့ အန်တီနန်းစံစံ။

ပြဿနာကတော့ စချေပြီ။

“မိရွယ်”

“ရှင်”

“ဦးမိုးသောက်ကြယ် အလုပ်မသွားခင် ခဏစောင့်ပေး

ဦးဆိုပြီး ညည်းကိုမှာခဲ့တယ်မို့လား”

“ဟို...ဟို”

“ဒေါက်”

“အမေ”

မုန်းမရွယ်ခေါင်းလေး ထူပူသွားရသည်။

“ကျုပ်ကို အကြောင်းပြချက်ပေးတာလောက် မုန်းတာ မရှိဘူး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မေ့ရတယ်လို့ ညည်းအာရုံထဲမှာ နန်းစံစံ ဆိုတဲ့ကျုပ်ရော ရှိသေးရဲ့လား မိရွယ်၊ ဟင် ပြောစမ်း၊ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီးဖြေစမ်းပါ”

“ရှိ...ရှိပါတယ် အန်တီနန်း”

“ဒေါက်”

“အ”

လက်ကလည်းမြန်သလားမမေးနဲ့။

မုန်းမရွယ်မျက်ဝန်းနက်နက် ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေထဲ မျက်ရည် လေးများပင် ချက်ချင်းဝေတက်သွားရသည်။

“ရှိတယ်ဆို ဘာဖြစ်လို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်းမလုပ်တာလဲ”

“ရွယ်...မေ့...မေ့သွား”

“ဒေါက်”

“အမေ...အဟင့်...ဟင့်”

“တိတ်စမ်း...ကျက်သရေမရှိတဲ့အသံနဲ့ သူများအိမ်မှာငို ခဲ့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား၊ ညည်းအသံမကြားချင်ဘူး”

ဒေါ်နန်းစံစံရဲ့လေသံက ခပ်တင်းတင်း။ နဂိုရှိရင်းစွဲစိတ် ရင်းခံမှာကိုက မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်မရတာ။ အခုလို အပြစ်ရှာဖို့အချက်က ရှိနေတာဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့။ အမြင် ကတ်ကတ်နဲ့ ခေါင်းကို ဝှတ်ခနဲနေအောင် ခေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။

မင်းရင်ခွင်ကို အားကိုးရှိတယ်ဆိုပြီး တခြားလူတွေကို မျက်လုံးထဲမထားချင်တဲ့ကောင်မလေး။ သွေးမတော်သားမစပ် ဘာမှပတ်သက်မှုလည်းမရှိဘဲ ပညာသင်ပေးရ။ နေထိုင်ခွင့်လည်း ပေးပြီး ကျွေးလည်းကျွေးထားရသေးတယ်။ ဒါကို ကျေးဇူးသိတတ် ရကောင်းမှန်း နားမလည်။ မသိလျှင် မင်းမဟာဂေဟာက မိသားစု တွေကပဲ သူ့အကြွေးရှိသလိုပုံစံနှင့် အခန့်သားလေးနေချင်နေ၏။

ရမလား။ ဒီလိုအကြောကြီးနဲ့ သူများဆီမှာ ခိုကပ်နေချင် လို့ရမလား။ မင်းရင်ခွင် မင်းရင်ခွင် သင်း ရှာရှာပေါက်ပေါက် လုပ်လာတဲ့ပြဿနာတွေ။ ဘယ်ကလာမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူသားသမီး

မှန်းမသိ အလွယ်တကူပဲ ကောက်ယူမွေးစားလာရတယ်လို့။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ငယ်ငယ်လေးထဲကမရှိကြတော့ဘူးဆိုပြီး သနားစိတ်နဲ့ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ ကျေးဇူးကို သင်းက ကောင်းကောင်းကြီးဆပ်နေတာလေ။ မုန်းမရွယ်ကို အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ခိုင်းလို့ မိမိကိုစိတ်ဆိုးသတဲ့။ မင်းမဟာကနေ ထွက်သွားပြတဲ့အထိ ဆန့်ကျင်ပြသွားတာ။

အန်တီနန်းဆိုရင် တခြားမိသားစုဝင်တွေနဲ့တောင်မတူ တရင်းတနှီးနေခဲ့တဲ့ မင်းရင်ခွင်က အရွယ်လေးနည်းနည်းရောက်လာတာနှင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အနေစိမ်းသွား၏။ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတလေးဆိုပြီး ဒေါ်နန်းစံစံမှာတော့ တူချောကလေးကို ကရုဏာတွေ သက်လိုက်ရတာ။ ဂရုတစိုက်ရှိလိုက်ရတာ။ သင်းက ရှောင်ခွာခွာ ရှိနေတော့ နန်းစံစံလည်း စိတ်လျှော့ရပြီပေါ့။

နောက်ပိုင်းမှာ တသီးတခြားကြီးနေတတ်တဲ့ မင်းရင်ခွင်နဲ့ မိသားစုဝင်တွေကြား တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ အတူတူရှိနေကြပေမယ့် သူစိမ်းတွေလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူနေတတ်သလိုနေ၊ ကိုယ်နေတတ်သလိုနေပဲ။ မေးထူးခေါ်ပြောရုံကလွဲပြီး အပိုမရှိတော့။

“ဒီမှာ မိရွယ်”

“ရှင် အန်တီနန်း”

“ကျုပ်လည်း မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးထဲက မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ပါအေး၊ ဒါကို ကျုပ်စကားဆိုဆန့်ကျင်ပြီး မလုပ်ပေး

မင်းခွင်ဟောင်းလေးလှည့်ကြည့်ပါ။ မိရွယ်၊ ကျုပ်က မတရားခိုင်းစေနေတဲ့ မိမိအပိုင်ကြီးဆိုပြီး ညည်းက တမင်အရွဲတိုက်ပြီး ပညာပြန်ပြလိုက်တဲ့ သဘောလား။ ကျုပ်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြောမပေးဘဲ တမင်နေပြတာလေ”

“မ...မဟုတ်ရပါဘူး အန်တီနန်းရယ်၊ ရွယ် တကယ်ပဲ မေ့သွားတာပါ။ မမမိုးမွေးရဲ့ဖိနပ်တွေ တိုက်ပေးနေတာနဲ့ ဘာအိပ်ရာကနေနိုးပြီး အလုပ်ထွက်သွားတာကို သတိမထားမိဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ”

ကြည့်စမ်း မိုးမွေးဖိနပ်တွေ တိုက်ပေးနေလို့မေ့သွားတာတဲ့။

မိုးမွေးရဲ့အလုပ်က ဘယ်လောက်တောင်အရေးကြီးနေလို့ ဒေါ်နန်းစံစံမှာခဲ့တဲ့စကားကို သွားမပြောနိုင်ရတာလဲ။ သိပြီ သိပြီ ဒါ သက်သက်မဲ့ မိမိကိုအလေးမထားတာ။ မင်းရင်ခွင်မွေးစားလာတာကို မိမိက ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက်ပြီး ပြဿနာရှာခဲ့လို့ သင်းပြန်ပြီးလက်စားချေတာ။

မိရွယ် မိမိကို အရေးစိုက်စရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ အချိုးမျိုးနဲ့ သင်းဆက်ဆံတာ။

တူမမိုးမွေးရဲ့အလုပ်ကိုတောင် လုပ်ပေးပြီး မိမိခိုင်းတာကို တော့ ပြစ်ပယ်ထားခဲ့သည်။

ခံရခက်လိုက်တာ။ လူကိုကြည့်တော့ မလောက်လေး
မလောက်စားနဲ့ တော်တော်အကျောမာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

“ဟွန်း...ပြောလိုက်ရင် မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းနဲ့ မသိရင်
ပဲ နန်းစံစံဆိုတဲ့ကျုပ်ကပဲ မတရားနှိပ်စက်နေသလိုလို၊ အလုပ်တွေ
မတန်မရာဖိခိုင်းနေသလိုလိုနဲ့ မင်းရင်ခွင်ဆီသွားသွားပြီး ညည်းက
ဦးတိုက်လျှောက်သေးတယ်”

“ရွယ် မှားပါတယ် အန်တီနန်းရယ်၊ ရွယ်မှာ အပြစ်ရှိပါ
တယ်ရှင်”

ပြောနေရင်းနဲ့ အသံလေးက တိမ်ဝင်ကာ ငိုသံလေးစွက်
လာတာမို့ ဒေါ်နန်းစံစံ မျက်လုံးကြီးတွေ ပျူးသွားရ၏။

“အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမ၊ ဘာလဲ ညည်းက ငိုဦး
မလို့လား၊ ကျုပ် မတရားနှိပ်စက်နေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မင်းရင်ခွင်ကို
သွားတိုင်ဦးမလို့လားမိရွယ်၊ ကျုပ်နဲ့ကျုပ်တူကြား ပြဿနာတက်
အောင် သွေးခွဲဦးမယ်ပေါ့လေ”

ဒေါ်နန်းစံစံတစ်ယောက် မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို
ကြည့်ပြီး ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ ဆွေဆွေခုန်နေမိ၏။ မုန်းမရွယ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့တော့ နန်းစံစံ။ ညည်းက
မင်းရင်ခွင်ကို တူပဲတော်စပ်တယ်ဆိုပြီး ဘာပဲဖြစ်နေနေ မဆိုင်သလို
နေလိုက်လို့ရပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မြေးတော်တာအော့။ မင်းရင်ခွင်

မှာ မိဘတွေလည်းရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ မျက်မမြင်
ဒုက္ခိတလေးတစ်ယောက်။ ညည်းတို့ပစ်ပယ်ထားနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်
ကတော့ အားနည်းနေတဲ့ ကျုပ်မြေးဘက်က ရပ်တည်ပေးရမှာပဲ။

မင်းရင်ခွင်နဲ့ ဘယ်သူမှပြဿနာဖြစ်ဖို့ မစဉ်းစားကြနဲ့။
ဒီတစ်ခါဖြစ်ရင် မြေးလေးမင်းရင်ခွင်ကိုတော့ မင်းမဟာစံအိမ်က
●နေ ထွက်သွားခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာရှာတဲ့သူတွေကိုပဲ အိမ်ခွဲ
ပေးမှာဆိုတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ စကားကို ပြန်ကြား
ယောင်မိချိန်မှာတော့ ဒေါ်နန်းစံစံ စိတ်လျှော့ရပြီ။

ဒေါ်နန်းစံစံ အိမ်အခွဲမခံနိုင်။
မင်းမဟာစံအိမ်ဆိုတာ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း
ကြားမှာ မသိသူမရှိသလောက် ရှားပါးတဲ့အထိကို ကျော်စောတာ
ပါ။ မိသားစုဝင်တွေရဲ့ အရှိန်အဝါက ကြီးမား၏။ မင်းမဟာစံအိမ်
ကနေ ခွဲထုတ်ခံရပြီဆိုလျှင် အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သို့လောသို့လော
နှင့် အထင်အမြင်လွဲမှားခံရတော့မည်။။

ဒေါ်နန်းစံစံယောက်ျားက အစကတည်းက နာမည်ဆိုး
ထွက်ချင်နေတာ။ စံအိမ်တော်က ပြောင်းခိုင်းလို့တော့ နန်းစံစံရဲ့
မိသားစုတွေ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ရပြီပဲလေ။ အသည်းယား
လိုက်တာနော်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အစုတ်အပြတ်ကောင်မလေးကိုများ
သည်းညည်းခံနေရတယ်လို့။ နန်းစံစံရဲ့ ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ။

“မိရွယ်”

“ရှင်...အန်တီနန်း”

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေဦးပေါ့အေ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် တော့ ညည်းလေးကို ခွင့်လွှတ်လို့မယ်မထင်နဲ့မိရွယ်၊ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လေးလေးစားစားမလုပ်ရင်တော့ ညည်းသေပြီသာမှတ်”

အမလေး။ အန်တီနန်းစံစံရဲ့ ကြိမ်းဝါးပုံကြီးက ကျောချွမ်းစရာပါ။

မျက်လုံးကြီးကိုပြူးပြီး မျက်နှာထားကြီးက တင်းမာခက်ထန်လို့။ တကယ်ပဲ အမဲဖျက်မယ့်ပုံစံမျိုးကြီး။

“ဟဲ့...ငါပြောတာကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြား...ကြားပါတယ်”

“ကဲ ဒါဆိုရင် သွား ရေကူးကန်ဘောင်ကြွေပြားတွေ သွားသန့်ရှင်းရေးလုပ်တော့၊ ငါ့သားတွေက ညနေစောင်းလောက် ကျောင်းကပြန်လာရင် ရေကူးတတ်ကြတယ်၊ သွား သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနန်း”

အန်တီနန်းစံစံရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငွေယံကြယ်နဲ့ ဆောင်းယံကြယ်က သိပ်ပြီးမာနကြီးတဲ့ ကောင်လေးတွေပါ။ တစ်ယောက်က မုန်းမရွယ်ထက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကြီးပြီး

တစ်ယောက်က မုန်းမရွယ်နဲ့ အသက်တူတူဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က ရှစ်တန်းကျောင်းသား၊ တစ်ယောက်က ခုနစ်တန်းကျောင်းသား ဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုရင် မုန်းမရွယ်လည်း အခုဆို ခုနစ်တန်းကျောင်း သားဖြစ်နေမှာလေ။ သို့ပေမယ့် မုန်းမရွယ်က ကျောင်းတစ်နှစ် နားလိုက်ရတာမို့ ကျောင်းပြန်စတင်လျှင် ခုနစ်တန်းကျောင်းသူပဲ ဖြစ်မှာလေ။ ရွယ်တူဖြစ်တဲ့ ဆောင်းယံကြယ်က ရှစ်တန်းကျောင်း သားဖြစ်သွားမှာ။

မုန်းမရွယ်နဲ့ အရွယ်သိပ်မကွာခြားလှပေမယ့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက မုန်းမရွယ်ကို ရှိနေသည်ဟုပင် သဘောမထား ကြ။ တောသူဆင်းရဲသား အစုတ်အပြတ်ဆိုပြီး အဆက်အဆံပင် မလုပ်ကြချေ။ သူတို့အမေ အန်တီနန်းစံစံလိုပင် အသိအမှတ်မပြု ကြချေ။

ခိုင်းစရာရှိလျှင်တော့ အားမနာစတမ်းခိုင်းစေတတ်၏။ ချက်ချင်းထလုပ်ပေးမှလည်း ကြိုက်ကြသည်။ အသားလေးတွေ ပြုဖွေးပြီး ရုပ်ကလေးတွေချောတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါပဲ။ သို့ပေ မယ့် အပြောအဆိုကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မနူးညံ့ကြ။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လေသံက အထက်စီးကချည်းပဲ။ မုန်းမရွယ်ကို အိမ်အလုပ်သမားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြ

သည်။ ဘာကြီးမြင့်မြတ်စံရဲ့သမီး မမမိုးမွေးစံကတော့ ပုံစံတစ်မျိုး၊ မုန်းမရွယ်ကို အလိုမရှိသလို တိုက်ခိုက်ခြင်းလည်းမပြု။ သူမနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်သလို မိသားစုအိမ်တွင်းရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခပ်ရှောင်ရှောင်ပဲနေသည်။

မျက်နှာထားက မကြည်လင်တာလည်းမဟုတ်။ ကြည်လင်တာလည်းမဟုတ်။ မုန်းမရွယ်ကိုတွေ့လျှင် တခြားအလုပ် သမားရှိနေတာကိုပင် ချန်ထားပြီး သူမကိုပဲ တမင်ရွေးခိုင်းတတ် သည်။ မိုးမွေးစံစိတ်ထဲမှာ မုန်းမရွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မကြည်လင် စိတ်ရှိတာမှန်ပေမယ့် ပြဿနာတက်လောက်အောင် မဖန်တီးပြ။ မမမိုးမွေးစံက ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းသူသာဖြစ်၏။

လူပုံစံ နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်းပေမယ့် တုံးအအမဟုတ်ဘဲ သွက်လက်၏။ ပါးနပ်တယ်ပြောရမလား ခိုင်းတာတောင် ခိုင်းနေ တဲ့ပုံစံမပေါက်အောင် သရုပ်ဆောင် ဟန်အမူအရာကောင်းလွန်းတဲ့ သူပဲ ဖြစ်သည်။ အညှိုးအတေးထားတဲ့ပုံစံမျိုးကို မမမိုးမွေးစံတွင် တစ်စက်ကလေးမှ ရှာဖွေလို့မရချေ။

ဘာပဲပြောပြော မင်းမဟာခြံကျယ်ကြီးထဲက စံအိမ်တော် ကြီးမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး မုန်းမရွယ်ကို ဘယ်သူကမှ အလိုမရှိကြဘူးဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီအထဲမှာမှ ခြင်းချက် အနေနှင့် ဦးမင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ ရွယ်ကိုမွေးစားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်

ကတော့ မပါဝင်ပါချေ။

ခက်တာက ဦးမင်းရင်ခွင်က မျက်လုံးတွေ အလင်းကွယ် နေတဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်။ မုန်းမရွယ်ကို အသံလေးကြားကာ သနားပြီး မွေးစားလာခဲ့ပေမယ့် မုန်းမရွယ် ဘယ်လိုပုံစံရှိမှန်းပင် သိတဲ့သူပါ။ မုန်းမရွယ်ကို ဦးမင်းရင်ခွင် မစောင့်ရှောက်နိုင်။ မင်းမဟာခြံထဲက သူ့ရဲ့ယုံကြည်ရတဲ့ အလုပ်သမားတွေကိုပဲ အပ်ထားရသည်။

အလုပ်သမားဆိုတဲ့ လူစားမျိုးကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်သူဌေးနဲ့ ပြဿနာတက်ချင်ကြတဲ့သူ မရှိဘူးလေ။ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ အာဏာအရှိဆုံးက သူဌေးမကြီး ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ပဲ။ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့စကားကို အလေး အမြတ်ထားရ၏။ အမိန့်ဆို တသွေမတိမ်း လိုက်နာရသည်။

အခုလည်း အလုပ်သမားတွေအားလုံး မှာထားပြီးသား မုန်းမရွယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝ မင်းရင်ခွင်ဆီ ရောက်မသွား စေခဲ့တဲ့အမိန့်ကို အလုပ်သမားတွေအားလုံးက လိုက်နာနေကြ၏။ မသိပါ။ ဦးမင်းရင်ခွင် ဘာမှမသိပါ။

ဘယ်သူကမှလည်း မပြောပြရဲကြပါချေ။

“ဟဲ့...မိရွယ်...မိရွယ်”

“ဟင်...အဲ ရှင် အန်တီနန်း”

“အမလေး...ဒီအရွယ်နဲ့ ညည်းက ဘာတွေအတွေးခေါ်နေရတာလဲ၊ ခေါ်မကြားအော်မကြားနဲ့နော်၊ ငါတယ်လေ ခေါ်ကံထည့်လိုက်ရ၊ နင့်ခေါင်းအုပ်ခွဲတော့ နှစ်ခြမ်းကွဲတော့မယ်”

“ဟို...ဟို...ရွယ် သန်ရှင်းရေး ဘယ်လိုကစလုပ်ရမှန်း မသိလို့ စဉ်းစားနေတာပါ အန်တီနန်း”

“အမယ်လေး...မသိတာကို ညည်းကစဉ်းစားတယ်၊ ညည်းဦးနှောက်က အဲဒီလောက်အတွေးခေါင်ရသလားဟဲ့၊ ဟောဒီက ညည်းပါးစပ်ကို ဘာလုပ်ဖို့ထားတာလဲ၊ မေးပါလား မိကြွေတို့ သန်းသန်းတို့ကိုမေးပါလားဟဲ့”

“အ”

နှုတ်ခမ်းကို ချွန်မြသောလက်သည်းရှည်များနှင့် အကြိမ်ကြိမ်ထောက်ကာ ထိုးပစ်လိုက်တာမို့ နာကျင်သွားရသည်။

အန်တီနန်းက အဲဒီလောက် ခြေမြန်လက်မြန်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါ။ မတတ်သာတဲ့ အခြေအနေဆိုတော့လည်း မုန်းမရွယ် ငြိမ်ခံနေတော့ဦးပေါ့။ ဦးမင်းရင်ခွင်သာ တွေ့လို့ကတော့ မုန်းမရွယ်ကို ရိုက်နှက်လို့ဆိုပြီး ပြဿနာဖြစ်မှာ။

တော်တော်လည်တဲ့ အန်တီနန်း။

မုန်းမရွယ်ကြောင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဦးမင်းရင်ခွင်နဲ့ ပြဿနာတက်ပြီးနောက်ပိုင်း ထိပ်တိုက်ဖြစ်ရမည့်အရေးကိစ္စတိုင်း

ကို ရှောင်သွား၏။ ကွယ်လွှင်တော့ ဒိုးခနဲဒေါက်ခနဲ ရှေ့ရောက်ရင် တော့ တဟဲဟဲနဲ့လေ။

“ဟဲ့...ကျုပ်ပြောတာကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနန်း”

“ကြားရင် သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မုန်းမရွယ် ဒီတစ်ခါတော့ အတွေးစိတ်ကူးနဲ့ မမျှော်ရဲတော့ပါ။ သွက်သွက်ကလေးနှင့် အန်တီနန်းစံစံရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့လိုက်မိတော့သည်။

မင်းခွင်ဟောင်း အစုံရောင်းတာ၊ သူက ထမင်းကျွေးထားတာဆိုတော့ ခွယ်လည်း ပိုင်းကူလှည့်ရောင်းပေးရတာပေါ့။ နေ့လည်ပိုင်းဆို နေက ထည်းပူ ခြေထောက်ကလည်းပူနဲ့ ချွေးကိုဒီးဒီးကျရော”

မုန်းမရွယ်ရယ်။ ကောင်မလေးက သူ့အကြောင်းလေးကို အားပါးတရပြောပြနေပေမယ့် သနားကရုဏာသက်ခြင်းတွေနဲ့ ခင်လေးနှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတာက မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကိုမင်းရင်ခွင်ရဲ့ အကူမောင်လုံးရယ်ပါ။

ကောင်မလေးရဲ့ဘဝက အရင်က ကံမကောင်းခဲ့ရုံတင် မက သူဌေးက အမွှေးစားခံရပြီးနောက်မှာတောင် ကံက ဆိုးဝါး နေတုန်းပါပဲလား။

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင်...ဦးမောင်လုံး”

“ဒါ အန်တီနန်းခိုင်းတာမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...ရွယ်ဘာသာလုပ်တာပါ။ အိမ်ထဲမှာက အလုပ်လုပ်မယ့်သူတွေ အများကြီးရှိနေတာလေ၊ ဒါကြောင့် ရေကူး တန်သန့်ရှင်းရေး လာလုပ်နေတာ”

ခေါင်းလေးခါပြီးငြင်းနေပေမယ့် ဒါဟာလိမ်ညာမှုဆိုတာ သိပ်ကို အပြစ်ကင်းစင်လွန်းတဲ့ မုန်းမရွယ်ရဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက သက်သေပါ။

အခန်း (၁၀)

“ဟဲ့...မုန်းမရွယ် ကလေးမလေး ဒါ ဘာတွေလုပ်နေ တာလဲ၊ နေတွေဒီလောက်ပူနေတာကိုကွာ”

“အဟဲ့...သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာ ဦးမောင်လုံးရဲ့”

“ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီး ရေကူးတန်ကြွေပြားတွေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရတယ်လို့၊ နေဒီလောက်ပူနေတာ အပူရှပ်ပြီးဖျား တော့မှာပဲ မုန်းမရွယ်ရယ်”

“မဖျားပါဘူး ဦးမောင်လုံးရဲ့၊ နေပူထဲမှာ ဖိနပ်မစီးဘဲ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်နဲ့ ရွာမှာ ဈေးတောင်ရောင်းခဲ့တဲ့ဟာ၊ ဒီလောက်ကတော့ အေးဆေးပါ”

“ဈေးရောင်းတယ်၊ ဟုတ်လား မုန်းမရွယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးမောင်လုံးရဲ့၊ ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံက ရွာမှာ ခေါင်းရွက်မုန့်လှည့်ရောင်းတဲ့သူလေ၊ ပြာရည်ထုပ်၊ ထန်းသီးမုန့်၊

မောင်လုံးသိတာပေါ့။ အကြောင်းပြချက်လေးပေးတာ ကောင်းပေမယ့် အန်တီနန်းစံစံ တမင်စေခိုင်းလိုက်ခြင်းကြောင့်သာ ဆိုတာ ခြောက်နှစ်နီးပါးလောက် မင်းမဟာစံအိမ်တော်မှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့သက်တမ်းရင့် အလုပ်သမားမောင်လုံး သိနေပါသည်။

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ဦးမောင်လုံးကို အဲဒီအဝတ်ကြမ်း တိုက်တုတ်ရှည်ပေး၊ ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်”

“ဟာ...မဟုတ်တာ နေပါစေ၊ ရွယ်ပဲလုပ်ပါ့မယ်”

“မင်း အလုပ်မြန်မြန်ပြီးသွားအောင်ပါကွာ၊ ဒါမှ အိမ်ထဲ မြန်မြန်ဝင်ပြီးနားလို့ရမှာပေါ့၊ နေ့လည်စာလည်း စားရသေးမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အစောကြီးရှိသေးတဲ့ဟာကို ဦးမောင်လုံးကလည်း၊ ရွယ် မဆာသေးလို့ပါ”

ငြင်းသာငြင်းနေတာ မျက်နှာနှမ်းလျှလျလေးနဲ့ ဆာလောင် တဲ့ပုံစံလေးပေါက်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်။ စိတ်ကောင်းလေးကတော့ တအားရှိတာပါ။ အလုပ်ဆိုလည်း မခိုကပ်တတ်။ ဘယ်သူဘာပဲ လုပ်ဖို့ခိုင်းခိုင်း ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာချည်းပဲ။ စေတနာပါပါနဲ့လည်း လုပ်ပေးတတ်တဲ့ မုန်းမရွယ်ပါ။

အလုပ်တွေပင်ပန်းလို့ နားခိုင်းရင်တောင် သူမကို ဒီက ကျောင်းထားပေးမှာဆိုတဲ့ အားတင်းစိတ်ကလေးနဲ့ မျက်နှာလေး

ညှိုးမသွားခဲ့။ အပြုံးလေးတွေနဲ့ ဝေဆာနေတတ်တဲ့ မုန်းမရွယ်လေး။

အိမ်ကြီးရှင်တွေ အမြင်မကြည်လင်သလောက် အလုပ် သမားတွေအားလုံးက ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေးတွေနဲ့ မုန်းမရွယ်ကို ခေးပေးမမရှိကြ၏။ ကလေးသာသာအရွယ်ကလေး မဟုတ်လား။ နုန်းမရွယ်ကို ခိုင်းလိုက်တာနှင့် အမြင်မတော်တဲ့သူက တွေ့လိုက် တိုင်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလိုက်သည်ချည်းပဲ။ ဒါကလည်း အိမ်ကြီးရှင် တွေ မတွေ့မမြင်လျှင်ပါ။ ရှိနေလျှင် မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ နေကြ ရသည်။

တစ်ယောက်ယောက်တွေ့မြင်သွားလို့ကတော့ ပြဿနာ အကြီးအကျယ်တက်ပြီး အလုပ်ထုတ်ခံရမှာကိုး။ အလုပ်သမားတိုင်း က အလုပ်ပြုတ်မှာတော့ ကြောက်ကြတာထုံးစံပါပဲ။

“ကဲပါကွာ...ဘာပဲပြောပြော ဦးမောင်လုံး ဝိုင်းကူလုပ် ပေးပါ့မယ်၊ ပေး ပေး”

“ဟာ...ရပါတယ်”

“ပေးပါဆို၊ မုန်းမရွယ်ရယ်”

တောင်းသူကတောင်း မပေးသူကမပေးနှင့် ရေကူးကန် ဘောင် ကြွေပြားကြမ်းခင်းထက်တွင် အားပြိုင်နေကြသည်။

“မောင်လုံး...မောင်လုံး”

ဟယ်။ အသံကြားလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ရင်လေးထိတ်ခနဲ

ဆောင့်ခုန်ကာ မျက်လုံးလေးတွေပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားတဲ့သူက မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ တုတ်ကောက်လေးကို တရမ်းရမ်းတစမ်းစမ်းနဲ့ လျှောက်လာနေတဲ့သူက ဦးမင်းရင်ခွင်ပဲ မဟုတ်လား။

သူဦးတည်လာနေတာက မုန်းမရွယ်တို့ရှိနေတဲ့ ရေကူးကန်ဆီ မျက်နှာမူကာ တည့်တည့်မတ်မတ်။

“မောင်လုံး”

“ဗျာ...အစ်ကိုလေး”

ဦးမောင်လုံးသည် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ခေါ်သံကြားတာနဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင် စိတ်လှုပ်ရှားချင်နေပြီ။ အနီးမှာ မုန်းမရွယ်ရှိနေတာမဟုတ်လား။ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်မှာ ဦးမောင်လုံး စိုးရိမ်ပူပန်နေချေပြီ။

“မောင်လုံး”

“လာပြီ အစ်ကိုလေး”

“ဒါ ဘယ်နေရာလဲ”

“ရေကူးကန်နားမှာပါ အစ်ကိုလေး”

“ရေကူးကန်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး”

“မုန်းမရွယ်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“စောစောက သူ့အသံဒီနားမှာကြားလိုက်သလိုပဲ”

“အဲ...ဟို...ဟို”

အဖြေရခက်နေတဲ့ ဦးမောင်လုံးကို မုန်းမရွယ် ပါးစပ်လေးကို လက်ဝါးလေးနဲ့ ခပ်တင်းတင်းဖိအုပ်ပြီး ခေါင်းလေးကို ဘယ်ညာခါယမ်းပြမိသူက မုန်းမရွယ်။

ရွယ် အလုပ်လုပ်နေတာကို ဦးမင်းရင်ခွင်သိသွားလို့မှ မဖြစ်တာ။

ပထမတစ်ကြိမ်လည်း အလုပ်ခိုင်းလို့ဆိုပြီး မင်းမဟာစံအိမ်မှာ ပြဿနာတွေတက်ကာ စကားတွေများခဲ့ကြပြီးပြီ။ အန်တီနန်းစံစံနဲ့ ထိပ်တိုက်ဖြစ်ကြတာလေ။

“မောင်လုံး မေးနေတာကြားရဲ့လား ဖြေလေ”

“မ...မရှိပါဘူး”

ဖြေသံက ထစ်ငေါ့ငေါ့။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

မင်းရင်ခွင် သေသေချာချာကို ကြားလိုက်တာပါ။ မောင်လုံးနဲ့အတူ စကားပြောနေတဲ့ အသံလေးတစ်ခု။ ဒီအသံရှင်ဟာ သူ့နားထဲမှာစွဲနေတာ သူ့အသိဆုံးပဲလေ။ သူ့အာရုံတွေကို ဖမ်းစားထားခဲ့တဲ့အသံလေ။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အသံလေးပါ။

“မုန်းမရွယ်”

သူမ မထူးမိ။

ပါးစပ်ကလေးကိုသာ ခပ်တင်းတင်းလေး ဖိပိတ်ထားမိသည်။ ဦးမင်းရင်ခွင်က အမြင်အာရုံမကောင်းပေမယ့် အကြားအာရုံကိုတော့ စူးစိုက်ထားသူမို့ လိမ်ညာရ နည်းနည်းတော့ခက်ပါသည်။

“ဟေ့...ခေါ်နေတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့မထူးရတာလဲ”

ဦးမောင်လုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသလို မုန်းမရွယ်လည်း ကြောက်စိတ်တွေကြောင့် ဒူးလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ခွေယိုင်လဲကျချင်နေပြီဖြစ်သည်။

“ရွယ်”

“မုန်းမရွယ်ရှိနေတယ် အစ်ကိုလေး”

ဟင်။

ဦးမောင်လုံးစကားကြောင့် ရွယ်မျက်နှာလေး တအားငယ်သွားရသည်။ မသိစေချင်ပါဘူးဆိုမှ အသိပေးလိုက်တာကို။ ဦးမောင်လုံးက သူ့သခင် အစ်ကိုလေးမင်းရင်ခွင်ကို သိပ်ချစ်တာမဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းကမှ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာခြင်းမရှိတာမို့ မုန်းမရွယ်ကြောင့်သာ လိမ်ညာလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ကမလုံ။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးမောင်လုံးက ဝန်ခံလေပြီ။

မုန်းမရွယ် ဆက်ပြီး လိမ်ညာခိုင်းဖို့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့။ သူမရှိနေတယ်ဆိုတာ ဦးမင်းရင်ခွင် သိသွားပြီကိုး။

“ရွယ်”

“ရှင်...ဦး...ဦးမင်းရင်ခွင်”

“လာစမ်း...ဒီကိုလာခဲစမ်း”

ခေါ်နေချေပြီ။ ဦးမင်းရင်ခွင်က သူ့အနားကိုလာဖို့ မုန်းမရွယ်ကို ခေါ်နေပြီ။ လက်ထဲက ကြမ်းတိုက်တုတ်ချောင်းလေးကို အသံမမြည်အောင် ဦးမောင်လုံးလက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ရေဖိုနေသောလက်ကို အင်္ကျီအောက်နားစလေးနဲ့ ခြောက်သွေ့သွားအောင် ပွတ်သုတ်ကာ ဦးမင်းရင်ခွင်နား လျှောက်သွားမိသည်။

“ရွယ်”

ဦးမင်းရင်ခွင်က လက်ကလေးနဲ့ ညင်သာစွာစမ်းတော့ သူမ ဦးခေါင်းလေးကို စမ်းမိသွား၏။ မုန်းမရွယ် ဦးမင်းရင်ခွင်အနားတွင် မတ်မတ်လေးရပ်နေမိသည်။

“မင်း...မင်း ရေကူးကန်နားမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မုန်းမရွယ်၊ ကြည့်စမ်း ကန်ဘောင်မှာ နေရောင်ကျနေပြီမဟုတ်လား၊ မင်းခေါင်းတွေပူနေတာပဲ ရွယ်”

မုန်းမရွယ် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ လက်တွေကို သူမခေါင်းလေး

ပေါ်ကနေ ဆွဲခွာလိုက်ပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်...မင်းလက်တွေ အေးစက်နေပါလားရွယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ်”

“မင်း...မင်း အလုပ်တွေလုပ်နေတာလား မုန်းမရွယ်၊

မင်းကို သူတို့အလုပ်ခိုင်းကြပြန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မခိုင်းပါဘူး ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဒါဆို ဒီနေရာမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲရွယ်”

မေးပြီ။

သိလိုစောတွေနဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်က မုန်းမရွယ်ရဲ့လက်က လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးချေပြီ။ မုန်းမရွယ် စဉ်းစားရပြီပေါ့။ ဦးမင်းရင်ခွင် ဖြေသိမ့်လိုရနိုင်မယ့် အဖြေတစ်ခုထွက်နိုင်ဖို့ မုန်းမရွယ် ကြိုးစားရပြီပေါ့။

“ရေဆော့နေတာ အစ်ကိုလေး၊ ရေကူးကန်ဘောင်မှာ ထိုင်ပြီး ဒီကောင်မလေးရေဆော့နေတာ၊ နေတွေပူနေလို့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ပြောနေတာ အစ်ကိုလေး”

ဦးမောင်လုံးက သွက်လက်စွာဝင်ဖြေ၏။

ဦးမောင်လုံးစကားကြောင့် စိမ်းညှို့နေသော မျက်ခုံးတန်း ထူထူနက်နက်ကြီးတွေက ဆတ်ခနဲ ကြို့သွား၏။

“ဟုတ်သလား ရွယ်၊ မောင်လုံးပြောတာ ဟုတ်သလား”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“နေတွေဒီလောက်ပူနေတဲ့ဟာကိုကွာ...ကြည့်စမ်း ခေါင်းလေးတွေဆို ပူခြစ်နေတာပဲ၊ နေအေးမှ ရေကူးကန်နားကို သွားပါလား၊ ဖိနပ်ရောစီးထားရဲ့လား ရွယ်”

ရွယ် ဖိနပ်လေးစီးမထား။

ကြွေပြားသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာလေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စီးထားပါ့မလဲ။ ကြွေပြားခင်းထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူသွားစင်ကြီးလေးမှာ မုန်းမရွယ်ရဲ့ဖိနပ်နှစ်ဖွမ်းလေး။

“ရွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...စီးထားပါတယ်ဦး”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း အိမ်ထဲဝင်ရအောင်၊ နေ့လယ်စာ ရော စားပြီးရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း...ရွယ် မစားရသေးဘူး၊ ပြာလုံနေတဲ့ ရေကူးကန်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးလွန်းလို့ ထမင်းစားဖို့တောင် မေ့သွားတယ် ဦးမင်းရင်ခွင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း ရွယ်ကတော့ကွာ တကယ်ပါပဲ၊ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက်စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ရသလား ရွယ်ရယ်၊ ထမင်းစားဖို့တောင် သတိမထားမိရတယ်လို့၊ နောက်ဆို

အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ တော်ကြာနေ အစားအသောက်တွေ အချိန်လွဲ
လို့ အစာအိမ်အောင့်နေဦးမယ်၊ အချိန်မှန်မှန်စား၊ ကြားလား ရွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ...လာ ရွယ်၊ ထမင်းသွားစားရအောင်၊ ဦးမင်းရင်
ခွင်ကိုယ်တိုင် ထမင်းစားခန်းထိလိုက်မယ်”

အဲ ဒါဆို ဒီတစ်ပိုင်းတစ်စအလုပ်တွေကရော ရွယ်
ဘယ်လိုထားခဲ့ရပါ့မလဲ။ ဦးမောင်လုံးဆီ အကူအညီတောင်းခံသော
မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်တော့ နားလည်သည့်အပြုံးလေးတွေနှင့်
ခေါင်းလေးတစ်ချက် ဆတ်ခနဲညိတ်ပြ၏။ ရွယ် ပျော်ရွှင်သွားရ
သည်။

“သွားရအောင် ရွယ်၊ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို တွဲခေါ်သွားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်”

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ လက်လေးကိုဆွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားဖို့ပြင်
လိုက်တဲ့ မုန်းမရွယ်။ အခုမှပဲ သူမခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မပါရခြင်း
ရဲ့ အကျိုးကို ခံစားရပြီလေ။ ကွန်ကရစ်ခင်းထားသော လမ်းလေး
ရဲ့ အပူရှိန်က သူမရဲ့ခြေဖဝါးလေးဆီက ဦးနှောက်အသိသို့ ပူလောင်
မှုဒဏ်က ကူးဆက်လို့။

ပူလိုက်တာ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကတော့မသိ။

ရွယ်ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်စီးထားတယ်လို့ပဲထင်ကာ

အေးအေးဆေးဆေး တုတ်ကောက်လေးထောက်ကာ လမ်းလေး
လျှောက်လို့။

အခန်း (၁၁)

“ရွယ်”

“ရွယ်ရေ”

ခေါ်သံက အလုပ်သမားတန်းလျားလေးရှေ့မှ ဖြစ်သည်။

အိပ်ခန်းလေးထဲတွင် ဘွားထိပ်ဝယ်ချုပ်ပေးထားသော ကျောင်းဝတ်စုံလေးများကို ထုတ်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျ မတတ် အပျော်လွန်နေတဲ့ မုန်းမရွယ် အရှေ့ဘက်ဆီမှ ဦးမင်းရင်ခွင် ရဲ့ ခေါ်သံလေးကြောင့် ကိုင်ထားတဲ့ အဖြူအစိမ်း ကျောင်းဝတ်စုံ လေးများကို ညင်သာစွာချထားပြီး အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့မိ သည်။

“ဦးမင်းရင်ခွင် ရွယ် ဒီမှာ”

အသံလေးပြန်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပြုံးမြဲသွားတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ခန့်ညားချောမွေ့နေတဲ့ မျက်နှာလေး။ တုတ်ကောက်လေးတစ်ချောင်း

နဲ့ စမ်းစမ်းထောက်ပြီး လာတယ်ထင်ပါ အနီးမှာလည်း ဘယ်သူ မှ အဖော်မပါချေ။

“ဦးမင်းရင်ခွင် တစ်ယောက်တည်း ဒီကိုလာတယ်ဟုတ် လား”

ခြံအောက်ဘက်မှာ အလုပ်သမားတန်းလျားလေးက ရှိနေ တာမို့ တအံ့တဩနဲ့ မုန်းမရွယ် ပြန်မေးမိလိုက်၏။

“ဘာလဲ ရွယ် အံ့ဩသွားတာလား၊ မျက်လုံးတွေမမြင်ရ ဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာသလဲဆိုတာ အံ့ဩနေတာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့၊ ဦးမောင်လုံးလည်း ဘေးမှာအဖော်ပါမလာဘူးလေ”

“အဟွန်း...ဟွန်း ရွယ်မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ဒီခြံကြီးက ကိုယ်ရှင်သန်လာတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုတာလေ”

“ဒါတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“မျက်လုံးတွေမမြင်ပေမယ့် တခြားအာရုံခံစားမှုနဲ့ စူးစိုက် မှု သိပ်ပြီးကောင်းပါသေးတယ်ကွာ၊ ဖိနပ်ကိုချွတ်လိုက်၊ မြေကိုစမ်း ကြည့်လိုက်နဲ့ လာခဲ့တာရွယ်ရဲ့၊ ခြံရဲ့အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာက ကား အဝင်အထွက်နဲ့ဆိုတော့ ကွန်ကရစ်အပြည့်ခင်းပြီး မြက်ခင်းပြင်နဲ့ ပန်းပင်တွေက ဘေးဘက်မှာရှိနေတာလေ၊ ခြံအောက်ဘက်ကို သွားတဲ့လမ်းလေးက ကျဉ်းပြီး ဘေးမှာ အပူပင်လေးတွေ စိစိရီရီ

စိုက်ထားလို့ မြေသားမွှေလေးတွေရှိနေတယ်။ အဲဒါလေးကို ခြေထောက်နဲ့စမ်းစမ်းထိကြည့်ပြီး လျှောက်လာခဲ့တာ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ခြေထောက်မှာ မြေမှုန့်တွေ ကပ်ပြီးပေးနေ ပြီ”

ဟုတ်သားပဲ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ပြတော့မှပဲ ခြေထောက်လေး ဆီ မုန်းမရွယ်ကြည့်မိတော့ ဖြူနုသန့်စင်နေတဲ့ ခြေဖဝါးလေးမှာ မြေစေးမဲညစ်ညစ်လေးတွေပေရေလို့။ ဒါပေမယ့် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ခန့်မှန်းခြေကတော့ သိပ်ကိုတော်ပါသည်။ ခြေစုံရပ်လိုက် နေရာက နေ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် အဆောင်နားကိုရောက် ဖို့ သိပ်ပင်မလိုတော့ချေ။

“ရွယ်”

“ရှင်”

“ဦးမင်းရင်ခွင်ရပ်နေတဲ့ နေရာနဲ့ အဆောင်ကဝေးသေး လား”

“ဟင့်အင်း...နီးနီးလေးပဲရှိတော့တယ်”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုတော်သေးတာပေါ့၊ ဆက်သာ လျှောက်မိရင် တန်းလျားဆောင်ကို ဝင်တိုက်မိချင် တိုက်မိသွားမှာ ခြေထောက်ကို ဘရိတ်အုပ်တာမြန်ပေလို့ပဲ”

ပြောပြီး သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျစွာ ဦးမင်းရင်ခွင်က

ရယ်နေပြန်သည်။ ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ရယ်မောနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ငေးကြည့်ပြီး မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် မှင်သက် သွားရ၏။

မြင့်မားတဲ့အရပ်အမောင်း၊ ဖြူနုပြီး ဝင်းစိုနေသည့်အသား အရေနှင့် တောင့်တင်းသောခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်ကို ပိုင်ဆိုင် သားတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ပါ။ ဦးမင်းရင်ခွင်လိုသာ ရွယ်အသက်အရွယ် က ခေါ်နေမိတာ အသက်က သုံးဆယ်ပင်မပြည့်သေး။

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိသူပဲမို့လားမသိ ဦးမင်းရင်ခွင် ရဲ့ မျက်နှာက လေးနက်တည်ကြည်ကာ ချောမွေ့လွန်းနေသည်။ တိုရှင်းရှင်းညှပ်ထားတဲ့ ဆံပင်အုပ်ထူနက်နက်၊ မျော့ဖတ်ကြီးတွေ တပ်နေသလို နက်မှောင်နေတဲ့ မျက်ခုံးကြီးတွေနဲ့ ချွန်မြသောနှာတံ ဇင်းစင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တည်ငြိမ်သောအလှကို ပိုပြီး ထင်ရှားနေစေခဲ့၏။ မျက်တောင်ထူစိပ်စိပ်များ ဝန်းရံနေတဲ့ မျက်နှက် ဝန်းတစ်စုံက ခပ်လဲ့လဲ့လေးစိုက်ကြည့်နေတာများ မသိလျှင် ဗျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဟုပင် မထင်ရပါ။

မျက်နှာအနေအထား အချိုးကျပြီး လေးကိုင်းလေးကွေး သလို ရှိနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းထူထူလေးကဆို နှုတ်ခမ်းနီပန်းသွေးရောင် ဆိုးထားသလို ရဲရဲလေးစိုနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေးစိမ်းစိမ်း လေးတွေနဲ့ ဒီလောက်ချောမောလွန်းတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်က ဘာကြောင့်

များ မျက်လုံးတွေ အမြင်ကွယ်ပျောက်နေရတာပါလိမ့်။

တစ်ပါးသူရဲ့ အကူအညီနဲ့ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေရတာပါလိမ့်။

မျက်လုံးတွေက ကုလို့မရတော့လို့လား။ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်လို့မကရတာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ လုံးဝကုမရလို့ ပြစ်ထားရတာပဲနေမှာပါ။

စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကိုကြည့်ပြီး ရွယ်သနားလိုက်တာ။

ရွယ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လေ။ ဦးမင်းရင်ခွင် ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့လို့ အခုဆိုလျှင် ရွယ် ကျောင်းပြန်နေရတော့မည်။ ဘွားထိပ်က ပြောထားတဲ့စကားအတိုင်း မုန်းမရွယ် ဒီနှစ်မှာကျောင်းပြန်ထားဖေဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပေးခဲ့၏။ အဝတ်အစားတွေဆိုလည်း အားလုံးအသစ်တွေချည်းပဲ ဝယ်ချုပ်ပေးထားသည်။ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကတော့ ဆောင်းယံကြယ်တို့ ညီအစ်ကိုတွေသုံးပြီးသား ကျော့ဖိုးအိတ်တွေ။

ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို အိတ်ပေါင်းမရိုးအီအောင် လွယ်တာမို့ အသစ်နီးနီးကိုကောင်းနေတာပါ။ ရွယ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်သည်။ ကျောင်းတက်ခွင့်သာရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ သွားရသွားရ သွားဖို့သာ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“ရွယ်”

“ရှင်”

“ရှေ့”

“ဘာအထုပ်ကြီးလဲ”

“သိချင်ရင်ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ကွ”

ကမ်းပေးနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ လက်ထဲမှအထုပ်လေးကို လှမ်းမယူသေးဘဲ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဖြူနေတဲ့လက်ကလေးကို ဆေးကြည့်မိသည်။ ယန်းသွေးရောင်တောက်နေတဲ့ လက်သည်းခွံလေး ခဲ့ထိပ်မှာ လက်သည်းအရှည်လေးတွေ နည်းနည်းစီထွက်နေတာပါလား။

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်”

“လာ”

“ဘယ်ကိုလဲ ရွယ်”

“ရှေ့နားက ကွပ်ပျစ်ခုံလေးဆီလေ၊ ထိုင်လို့ရအောင်ပေါ့”

“ဪ...အင်း”

ရွယ်ကပဲဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွားပြီး ကွပ်ပျစ်လေးမှာ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ထိုင်စေလိုက်သည်။ အထုပ်လေးကို ခုံပေါ်တင်ပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်က ညင်သာစွာပင်ထိုင်၏။

“ခဏလေးနော် ဦးမင်းရင်ခွင်”

ပြောပြီးတာနဲ့ အလုပ်သမားတန်းများဆောင်လေးထဲ လှစ်ခနဲနေအောင် ပြေးဝင်လိုက်သူက မုန်းမရွယ်။ ပြန်ထွက်လာ တော့ လက်ထဲမှာ ရေဇလားတစ်လုံး၊ ပခုံးထက်မှာ မျက်နှာသုတ် ပဝါအသေးပိုင်းတစ်ထည်နှင့်။

“ရွယ်...မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

မေးနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့အမေးကို မုန်းမရွယ်ကမဖြေဘဲ ရေဖလားကြီးကို ဦးမင်းရင်ခွင် ခြေဖမိုးအစုံရှေ့တွင် ချလိုက်သည်။

“ဖိနပ်ချွတ် ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ ရွယ်”

“ခြေထောက်ဆေးပေးမလို့လေ၊ ပေး ခြေထောက် ဇလား ထဲကိုနှစ်လိုက်၊ အထဲမှာရေပါတယ်”

“ဟာကွာ...ရွယ်ကတော့လုပ်တော့မယ်၊ ပြီးမှ မောင်လုံး ဆေးပေးမှာပေါ့ကွ”

“ရွယ်ဆေးပေးရင် မပြောင်မှာစိုးလို့လားဟင်၊ ဦးမင်း ရင်ခွင်၊ ရွယ် သေသေချာချာ စင်အောင်ဆေးပေးမှာပါ၊ ရွယ် လုပ်တတ်ပါတယ်”

“ဟာကွာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွယ်ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟင့်အင်း...ရွယ် မပင်ပန်းပါဘူး၊ ဒါလေးလုပ်ရတာ

ဘာပင်ပန်းစရာရှိလို့လဲ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ရွယ်တကယ်ပဲ လုပ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒလေး ရှိနေလို့ပါ”

မုန်းမရွယ်ရယ်။ အလိုက်သိလွန်းတဲ့ ဒီကလေးမလေးရဲ့ ဖိတ်ခတ်ကို မင်းရင်ခွင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ မုန်းမရွယ်စကားအတိုင်းသာ နားထောင်ပြီး ခြေထောက်လေးနှစ်ဘက်ကို သူမချပေးတဲ့ ရေဇလားထဲစိမ်လိုက် သည်။

လက်ဖဝါးနုနုလေးရဲ့ အထိအတွေ့က သူ့ခြေဖမိုးဆီက တစ်ဆင့် ရင်ထဲကနှလုံးသားလေးဆီသို့ ရောက်လာ၏။ အမည်မသိ သော ခံစားမှုက ရင်ထဲစီးဆင်းနေခဲ့သည်။ ကျေနပ်နှစ်သက်တာ လား၊ ကြည်နူးခံစားရတာလား။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကိုတော့ ကောင်းကောင်းမခွဲခြားတတ်။

ရေဆေးပြီးလို့ ခြေထောက်လေး ခဏမခိုင်းပြီး ဇလားထဲ ကရေကို သွန်ဖယ်ကာ ဇလားကိုမှောက်လိုက်ပြီး ပဝါပိုင်းလေး ပြန်ခင်းပြီး ခြေထောက်တွေပြန်တင်ခိုင်းကာ အခြောက်သုတ်ပေးနေ ပြန်တဲ့ မုန်းမရွယ်ရဲ့ လုပ်ရပ်လေးကို ငြိမ်သက်စွာပင် ခံယူနေမိ တော့သည်။

“ရပြီ ဦးမင်းရင်ခွင်၊ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဖိနပ်မှာပေနေတဲ့ မြေစေးတွေကို အဝတ်နဲ့သုတ်ပြီးပြီ၊ လာ ခြေထောက်ပေး ပြန်စီးလို့

ရပြီ”

ဖိနပ်ကိုပြန်စီးပေးပြီးတာနှင့် အနီးကရေလေးကို ပြန်သွား သိမ်းပုံရသည်။ မုန်းမရွယ်ရဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ခြေသံညက်ညက်ကို နားကနေတစ်ဆင့် အာရုံမှာသိနေခဲ့၏။

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်”

“လက်ပေး”

“ဟေ့...ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ဦးရဲ့လက် ဘာမှမပေးဘူး”

ကွ”

“လက်သည်းတွေ နည်းနည်းထွက်နေတယ်၊ အဲဒါ ရွယ် ညှပ်ပေးမလို့”

“ဘာ...နေ...နေ ဒါတော့မယုံပါရစေနဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ နေ လက်ထိပ်ကအသား ညှပ်မိမှ ဒုက္ခဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ မောင်လုံး ညှပ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဦးမင်းရင်ခွင်ကလည်းလေ ပေးပါလို့ဆိုနေတဲ့ဟာကို ရွယ်က ရွာမှာဆို ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံရဲ့ ကလေးတွေကို လက်သည်း ရှည်လာတိုင်း ညှပ်ပေးနေကျပဲ၊ လုံးဝလက်မထိစေရဘူး၊ တာဝန် ယူတယ်”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ရွယ်ရယ်၊ ဦးတော့ အသည်းယား

တယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆို ဦးမင်းရင်ခွင်ရာ၊ ကံပေး တစ်ချောင်း ပဲအရင်ညှပ်ပြမယ်”

“ဟာကွာ...ဒီကောင်မလေးကတော့ ပြောမရဆိုမရနဲ့၊ ကံကွာ ဒီလောက်တောင်ညှပ်ပေးချင်တာ မင်းသဘောအတိုင်းသာ ညှပ်တော့၊ အသားပါရုံမကဘဲ လက်ချောင်းလေးတွေပဲပြတ်ပြတ် မင်းစိတ်ကျေနပ်ဖို့က အဓိကပဲ၊ ဦးက မင်းပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတယ် ဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပြီ”

ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။ ရွယ် ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုရင်ပဲ လုံလောက် ပြီတဲ့လား။

အဲဒီစကားလေးက ရွယ်ရင်ကို နွေးမြဲလိုက်တာ။ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကြီးထဲမှာ အဲဒီလောက် စိတ်သဘောထားပြည့် ဝဖြူစင်တဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရှိနေလို့သာ ရွယ် အခုလိုနေခွင့်ရတာပါ။ ရွယ်ကြောင့် ဦးမင်းရင်ခွင် ဘယ်တော့မှ မနာကျင်စေရပါဘူး ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။

ရွယ်လေ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို တစ်ဆနာကျင်အောင်လုပ်မိ ရင် ရွယ်ကိုယ်ရွယ် နှစ်ဆလိုနာကျင်အောင် ပြန်ဒဏ်ခတ်ပစ်မှာပါ။ အဲဒါကို ယုံကြည်ထားလိုက်ပါရှင်။ မုန်းမရွယ်က ဦးမင်းရင်ခွင် နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အဲဒီလောက်ထိတောင် အသိစိတ်ထဲမှာ

ပျိုးထောင်ထားတဲ့သူပါ။ ယုံကြည်လိုက်ပါ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။
လက်သည်းလေးတွေအားလုံး ညှပ်ပြီးချိန်မှာတော့ အနည်း
ငယ် စိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့မျက်နှာချောချောက အပြုံးနုနု
လေးတွေနဲ့အတူ ပြေလျော့လို့သွားပါသည်။ စကားသံညက်ညက်
လေးက မပွင့်တပွင့် ထွက်လာ၏။

“မဆိုးဘူး ရွယ်၊ မင်း သိပ်တော်တယ်၊ မင်းကိုမွေးစားဖို့
ခေါ်လာခဲ့မိတာ လုံးဝမမှားဘူး၊ ဦး လုံးဝနောင်တမရဘူးရွယ်
သိလား”

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်”

“ဒီအထုပ်ကြီးက ဘာတွေလဲ”

“ရွယ်အတွက်ဝယ်လာတာလေ၊ ကျောင်းပစ္စည်း အသုံး
အဆောင်တွေပေါ့၊ ရွယ် ကျောင်းတက်ရတော့မှာမဟုတ်လား၊
ဒါကြောင့် ဦးမင်းရင်ခွင် မောင်လုံးကိုခေါ်ပြီး အကောင်းဆုံးတွေ
ချည်းပဲ ရွေးဝယ်လာခဲ့တာ၊ လိုတာရှိရင်ပြောဦးနော်၊ ဦးက
ကျောင်းသင်ခန်းစာနဲ့ အလှမ်းဝေးသွားတာဆိုတော့ သိပ်မသိတော့
ဘူး”

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ပြောလေ ရွယ်”

“ကျောင်းဘယ်နှုတ်နန်း တက်ဖူးသလဲဟင်”

“ဆယ်တန်း”

“အောင်လားဟင်”

မေးသံလေးက မရဲတရဲ။

“ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့အောင်တယ်၊ နောက် လှေကားပေါ်က
ပြုတ်ကျပြီးတော့မှ မျက်လုံးတွေကွယ်သွားလို့ ဆက်မတက်ဖြစ်တော့
တာ”

အို။ နှမြောစရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

ဆယ်တန်းမှာ ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနဲ့ အောင်ခဲ့တာတဲ့
လေ။

ကံဆိုးလိုက်တာ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။

ရွယ် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်။

အခန်း (၁၂)

ရွယ် ကျောင်းတွေစပြီးတက်ရတဲ့နေ့မှာ ကြည်နူးရိပ်လေး
တွေနဲ့ ပြည့်လျှံနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့မျက်နှာ။ ကျောင်းသွားတော့
မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တော့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး မုန့်ဖိုးထုတ်ပေး၏။
ငွေတစ်ထောင်တန်ကြီးမို့ ရွယ်လက်ကလေးပင် တွန့်ဆုတ်သွားရ၏။
တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ကိုင်မသုံးဘူးတဲ့ ငွေစက္ကူရွက်ကြီးလေး။
ရွယ်မယူဘူးငြင်းတော့ ဇွတ်အတင်းပင် လက်ထဲထိုးထည့်ပေး၏။
ရွယ်လက်ခံခဲ့ရသည်။ ကျောင်းကိုသွားတော့ ရွယ်က ခြေလျင်။
အန်တီနန်းစံစံရဲ့ သားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငွေယံကြယ်နဲ့ ဆောင်း
ယံကြယ်တို့နဲ့ စာသင်ကျောင်းချင်းတူပေမယ့် သူဌေးသားတွေဆို
တော့ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းအတွက် ဒရိုင်ဘာနှင့် ကားတစ်စီး
သီးသန့်ထားပေး၏။ ကြိုပို့လုပ်ပေးဖို့ပါ။

မုန့်မရွယ် စီးနင်းလိုက်ပါခွင့်မရှိ။ ကိုယ့်ခြေထောက်သာ

ကိုယ်သုံးပြီး ကျောင်းသွားတော့ပဲ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကတော့ ဘာမှ
မသိ။ ဆောင်းယံကြယ်တို့ ညီအစ်ကိုတွေနှင့် တစ်ကျောင်းတည်း
ဆိုတော့ မုန့်မရွယ်ကို ကားနှင့် တစ်ပါတည်းခေါ်သွားသည်ဟုပဲ
ဦးမင်းရင်ခွင်က ထင်နေတာလေ။ တကယ်တော့ မုန့်မရွယ်သွားရ
တာက ခြေလျင်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်ကတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။
ကျောင်းတက်ခွင့်ရတာနဲ့ပဲ လုံလောက်ပြီး ကြည်နူးမြူးနေမိတာလေ။
ကျောင်းက ရပ်ကွက်ထိပ် ကားလမ်းမကြီးနဲ့ဘေးမှာဆိုပေမယ့် မြဝင်း
ကျယ်ကြီးတွေနဲ့ နေကြတာဆိုတော့ အတော်ကလေးသွားရသည်။
ဘယ်လောက်ပဲဝေးဝေး ကျောင်းတက်ရတယ်ဆိုရင် ရွယ်ကတော့
လျှောက်ပြီးသားပဲ။

“ဆောင်း”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် စာသင်ခုံလေးတွင်
ထိုင်နေတဲ့ ဆောင်းယံကြယ်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“မုန့်မရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မင်းတို့အိမ်ကဆို
ဆောင်း၊ မင်းမဟာစံအိမ်ကဆိုလို့ ခုနစ်တန်းဆောင်မှာ အရမ်းကို
နာမည်ကြီးနေတယ်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ် နိုင်လင်း”

သူငယ်ချင်းနိုင်လင်းဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့်
ဆောင်းယံကြယ် မျက်ခုံးထူထူတန်းတန်းလေး ဆတ်ခနဲကျုံ့သွား

သည်။ ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ စိမ်းသွား၏။ မျက်နှာဖြူနုနုလေးက ဒေါသသွေးရောင်လွမ်းကာ ချက်ချင်းပင် ရဲရဲတောက်သွားသည်။ မုန်းမရွယ်က နာမည်ကြီးနေတယ်ဆိုပဲ။ ဟုတ်မှာပေါ့။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံးမှာ ငွေယံကြယ်နဲ့ ဆောင်းယံကြယ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က နာမည်သတင်းကြီးတဲ့သူတွေမို့လား။

မင်းမဟာစံအိမ်တော်ရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု ဂုဏ်အရှိန်က တအားကိုပဲ မြင့်မားလွန်းတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အတော်များများက မင်းမဟာစံအိမ်တော်ပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီး ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင် ပိုင်ဆိုင်ထားတာ မဟုတ်လား။ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း၊ အီလက်ထရောနစ်လုပ်ငန်း၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းတွေပါ ပိုင်ဆိုင်ထားတာဆိုတော့ မသိသူကမရှိသလောက်ကို ရှားပါးလွန်းတာပါ။ စာသင်ကျောင်းခန်းထဲမှာ မိုးယံကြယ်တို့ နာမည်ကြီးတာလည်း ထိုအရှိန်အဝါတွေကြောင့်ပါပဲ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသလို ရုပ်ရည်ချောမောသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အကြောင်းက မသိသူမရှိ။ အောက်ကျခံပြီး ခင်မင်စွဲလာပေါင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆို ဒုနဲ့ဒေးပဲ။ တွေ့လိုက်တာနှင့် ပြုံးပြချင်တဲ့သူ၊ နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့သူတွေ တစ်ပုံတပင်။

မာနကြီးတဲ့ ဆောင်းယံကြယ်တို့ ညီအစ်ကိုကသာ လူဇွေ

ချယ်ပေါင်းကြတာ။ အဆင့်ချင်းသိပ်မကွာမှ။ အရှိန်အဝါတွေနဲ့ ခေါင်းမောနေကြတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါပဲ။

ခုတော့ သတင်းဆိုးတစ်ခုက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နိုင်လင်းဆီမှ ကြားခွင့်ရလိုက်တာ နားခါးစရာ။ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်စရာပါ။ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ခုနစ်တန်းစာသင်ဆောင်မှာ နာမည်ကြီးနေသတဲ့လေ။

မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကနေ ကျောင်းလာတက်တဲ့သူဆိုတော့ အများက စိတ်ဝင်တစားရှိတော့မှာပေါ့။ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါ လုံးဝလက်မခံနိုင်စရာသတင်းပဲ။ ဘာအဆင့်မှမရှိတဲ့ ကောင်မလေး။ သူများထောက်ပံ့မှုနဲ့ ခိုကပ်နေရတဲ့ကောင်မလေး။ မင်းမဟာရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ ကျော်စောနေတာ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဆုံးအဖြစ်ပဲ။

“ဆောင်း”

“လာ...နိုင်လင်း”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျောင်းခေါင်းလောင်းထိုးတော့မယ်”

“ခုနစ်တန်းအဆောင်ဘက် သွားမလို့ပေါ့ကွ၊ မင်းထိုက်ခဲ”

“ဘာလဲ မင်းညီမဆီလား”

“ထွို...သွားစမ်းပါ၊ ဘာညီမလဲ၊ မင်းမဟာစံအိမ်တော်

မှာ ငါကမြေးအငယ်ဆုံးပဲ၊ ဘာညီမမှမရှိဘူး၊ အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ မမမိုးမွှေးစံ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေ တယ်၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ မင်းရင်ခွင်က မျက်လုံးတွေကွယ်ပြီး အိမ်မှာ ပဲလေ”

“ဟင်...ဒါဆို မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက”

“ဘာမှမတော်ဘူး၊ ငါတို့မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိမရှိ၊ ဘမရှိ၊ နေစရာမရှိလို့ သူများတွေကို မွေးစားဖို့ လိုက်ပေးတာကို အစ်ကိုကြီးမင်းရင်ခွင်က သနားပြီးခေါ်လာခဲ့တာ ငါတို့နဲ့ ဘာမှသွေးသားမတော်စပ်ဘူး၊ ဒါကို သင်းက ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်နဲ့ မဟုတ်တမ်းတရား လျှောက်ပြောပြီး သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးသမီးပုံစံဖမ်းနေတာ၊ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ သင်းအကြောင်း ကို တစ်တန်းလုံးသိအောင်တော့ ပြောထားရမှာပဲ နိုင်လင်း”

“ဟာ...ဒီလိုလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း သွားပြောလေ၊ မင်းတို့ဂုဏ်သိက္ခာကုတ ပေါ့၊ အဲဒီကောင်မလေးကို အခုဆိုရင် သူ့အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း တွေက အားကျပြီး ခင်မင်ချင်နေကြတာ၊ အကြောင်းမှမသိကြာ ဟာကို အထင်တွေစွတ်ကြီးနေမှာပေါ့ကွာ”

“အေး...အဲဒါကြောင့်ပဲ သွားပြီးချေဖျက်ပြချင်တာပေါ့”

ဆောင်းယံကြယ်က အစကတည်းက သွေးဆူနေပါတယ် ဆိုမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက မီးမြိုက်ပေးတော့ ပိုပြီးတော့တောင် ဆိုးသွားသေးတာပေါ့။

ချက်ချင်းပင် ခြေလှမ်းတွေကို သွက်သွက်လှမ်းကာ ခုနစ် ဘန်းဆောင်ဆီသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ခုနစ်တန်းစာသင်ဆောင်ရဲ့ (S)ခန်းမှာ တက်ခွင့်ရနေတဲ့ မုန်းမရွယ်ဆီသွားမိ၏။ ခုနစ်တန်းဆောင် ဘွင် (A)ခန်းထက် အထူးချွန်ဆုံးကျောင်းသားများသာ အမှတ်အရ (S)ခန်းတွင် နေရာရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ့် စာကြမ်းပိုးစတော်တွေချည်းပဲနေရတဲ့အခန်း။ ဒါကို ဒီကောင်မလေး ရောက်ရတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုအရည်အချင်းနဲ့ တော့ မဟုတ်နိုင်။ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် ပဲ ဖြစ်မည်လေ။ ဘွားထိပ်က ဒီကျောင်းမှာ နှစ်ထပ်စာသင်ဆောင် ကြီး နှစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ နေရာကောင်းကောင်း တော့ သင်းရမှာပေါ့။

“မုန်းမရွယ်”

ဟင်။

လေသံမာဆတ်ဆတ်ကြီးနဲ့အတူ မုန်းမရွယ်ထိုင်နေတဲ့ စာရေးစားပွဲခုံလေးရှေ့တွင် ခါးကြီးနှစ်ဖက်ထောက်ပြီး စိမ်းတောက်

တဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ လာရပ်တဲ့ ဆောင်းယံကြယ်။ အိမ်မှာတွေ့ရင်တောင် အဖက်မလုပ်ဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတတ်တဲ့ ဆောင်းယံကြယ်က မုန်းမရွယ်ရှိနေတဲ့ စာသင်ခန်းထဲဝင်လာတာ အံ့ဩစရာပါ။ သူမ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်လို့။

“ရှင်...အင်း အစ်ကိုလေးဆောင်းယံကြယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဆောင်းယံကြယ်ပဲ၊ နင့်ဆီကို ငါလာတွေ့တာ၊ နင်က နင့်ကိုယ်နင် မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကလူဆိုပြီး သတင်းလွှင့်တယ်ဆို”

“ရှင်”

မုန်းမရွယ် နားမလည်။ ဆောင်းယံကြယ် ဘာတွေလာမေးနေတာပါလိမ့်။ မုန်းမရွယ် ဘာသတင်းမှမလွှင့်မိ။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးဖို့ နီးနေချိန်မို့ စာသင်ခန်းထဲက ရှေ့ဆုံးခုံတန်းလေးတွင် နေရာဦးကာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးပဲ မုန်းမရွယ် ထိုင်နေတာလေ။

အစ်ကိုလေးဆောင်းယံကြယ် အတန်းထဲဝင်လာတာကို တောင် အံ့ဩနေမိတာပါ။ ဘာအကြောင်းနဲ့များ လာသလဲဆိုပြီး တော့ပေါ့။

ခုတော့ ရွယ်က သတင်းလွှင့်နေလို့တဲ့။ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာတဲ့လေ။ စာသင်ခန်းထဲတွင် အတန်းသားတော်တော်များများ

ထိုင်နေကြပြီဖြစ်တာမို့ မုန်းမရွယ်နဲ့ ဆောင်းယံကြယ်တို့ဆီ စူးစမ်းစစ်စစ်သော မျက်လုံးလေးတွေနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ ကျောင်းစတက်တက်ချင်းနေမို့ မုန်းမရွယ်မှာ အားငယ်စိတ်နဲ့ ကြောက်စိတ်တွေ ရှိနေရတဲ့အထဲ ဆောင်းယံကြယ်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ သတိလစ်ကာပင် မေ့မော့မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။

“ငါမေးနေတယ်လေ မုန်းမရွယ်”

“ဘာ...ဘာကိုလဲ အစ်ကိုလေးဆောင်းယံကြယ်”

“မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကလူဆိုပြီး နင့်ကိုယ်နင် ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟို...ဒါ...ဒါက မုန်းမရွယ်ကို ကျောင်းသူအသစ်လား၊ ဘယ်ကနေလာတက်တာလဲမေးလို့ ဖြေလိုက်တာပါ”

“နင်တော်တော်ဟုတ်နေတာပဲ မုန်းမရွယ်၊ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကို အသုံးပြုရအောင် နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ နင့်မှာ မိမရှိ၊ ဘမရှိ၊ နေစရာမရှိလို့ သနားပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားတာ၊ နင်က မင်းမဟာစံအိမ်တော်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပဲ မုန်းမရွယ်၊ ဒါကို နင့်ကိုယ်နင် မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လိုလို ပုံစံဖမ်းပြပြီး ကျောင်းမှာနာမည်ကြီးချင်နေတာလား၊ နင့်ကိုယ်နင် သူဌေးသမီး ငွေဖမ်းပြမနေနဲ့၊ နင်က မင်းမဟာစံအိမ်က အစေအပါးပဲ မုန်းမရွယ်၊ နင့်ဘဝကို နင်သိထားစမ်းပါ”

အို။

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ဒေါသတကြီးပြောချလိုက် တဲ့ ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့စကားလုံးတွေက အတန်းသူ၊ အတန်းသား တွေအားလုံး တအံ့တဩနဲ့ ပါးစပ်လေးတွေကို အဟောင်းသားက လေး ဖြစ်သွားစေသည်။

“ကိုကြီးမင်းရင်ခွင်က သနားလို့ နင့်ကို မျက်နှာသာပေး ချင်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးကတော့ ဆောရီးပဲ မုန်းမရွယ်၊ နင့်ကို လုံးဝအသိအမှတ်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ဘဝ နင်မမေ့နဲ့၊ ကိုယ့်အဆင့်က ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာကို နင့်ခေါင်း ထဲ ထည့်ထားစမ်းပါ။ နောက်တစ်ခါ မင်းမဟာစံအိမ်တော်ရဲ့ အရှိန် အဝါကို နင်ထည့်သုံးတာနဲ့ နင်ကျောင်းထုတ်ခံရပြီမှဘာ”

ဆောင်းယံကြယ်က အပြတ်ကို ကြိမ်းဝါးနေသည်။

စာသင်ခန်းထဲမှာမို့ ရွယ် ရှက်လွန်းသဖြင့် ခေါင်းပင်မဖော် ရဲတော့။ ဝိုင်းကြည့်နေကြမှာပဲ။ ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့ ဩရှုရှုအသံက အားလုံးကြားရလောက်အောင် ကျယ်လောင်နေတာကို။

မုန်းမရွယ် တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ပြန်ပြောပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မရှိတဲ့ဘဝမို့လား။

ဆောင်းယံကြယ်ပြောတာတွေ အားလုံးက တစ်စက်ထဲ လေးမှ အမှားမပါပါ။ ဒါဟာ မုန်းမရွယ်ရဲ့ တကယ့်လက်တွေ့

ဘဝပဲ။ မင်းမဟာရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်။ သနားလို့ ပညာ သင်ခွင့်ရထားတာလေ။ လက်မခံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါ ဘူး။

ဒါပေမယ့် စာသင်ခန်းကြီးထဲမှာ အခုလို အများရှေ့ဖော် ထုတ်ပြီး အရှက်ခွဲပစ်တာတော့ ဆောင်းယံကြယ် ရက်စက်လွန်း သည်။ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မုန်းမရွယ်မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စက် များ ကြမ်းပြင်သံမဲတလင်းထက် တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျကုန်၏။

“ငါပြောတာကြားလား မုန်းမရွယ်”

ဆောင်းယံကြယ်အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းလေးသာ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ မုန်းမရွယ် မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တို့က အပြည့်နှင့်ပါ။

“ငါမေးနေတယ်လေ ကြားလားလို့”

“ကြား...ကြားပါတယ်”

“အေး...ကြားရင်ပြီးတာပဲ၊ ငါကတော့ အစ်ကိုကြီး မင်းရင်ခွင်လို စိတ်ပျော့လိမ့်မယ်မထင်နဲ့၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အမြင်ကတ် လာလို့ကတော့ လက်သီးနဲ့ကိုဆွဲထိုးပစ်မှာ”

အမလေး။ ခြိမ်းခြောက်တာကြီးက ပါးစပ်ကတင်လာ တာမဟုတ်။ လက်သီးကြီးကပါ သူမမျက်နှာလေးအနီးကို တိုးကပ် လာတာလေ။ မုန်းမရွယ် ကြောက်လိုက်တာမှ ဒူးကလေးတွေပင်

တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ တကယ်မထိုးပေမယ့် မျက်နှာလေးကို အလန့်တကြား နောက်သို့တိမ်းရှောင်မိသည့်အထိ။

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင် အစ်ကိုလေးဆောင်း”

“ငါ နင့်ဆီကိုလာတဲ့အကြောင်း အစ်ကိုမင်းရင်ခွင်ကို နင်သွားအတို့အထောင်လုပ်မယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“နင်ပြန်သွားပြောမှာမဟုတ်လား မုန်းမရွယ်”

“ဟို...ဟို မပြော မပြောပါဘူး”

“အေး...နင်သွားပြောရင်လည်း ဆောင်းယံကြယ်ဆိုတဲ့ ငါက လုံးဝအရေးစိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုမင်းရင်ခွင်က လမ်းမှန်ကမ်းမှန်လုပ်နေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူကမွေးမှန်း မသိ၊ နင်လိုအုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကို ခေါ်မွေးစားလာကတည်းက အမှားကျူးလွန်ထားတဲ့သူပဲ၊ ငါ့အမေက မှာထားပြီးသားပဲ၊ ကိုယ်မှန် ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူးတဲ့၊ ငါ လုံးဝမကြောက်ဘူး မုန်းမရွယ်၊ အေး ဒါပေမယ့် နင့်ကြောင့်နဲ့ မေမေအပြင် ငါ့ပြဿနာတက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ နင့်ကိုငါ အရှင်မထားဘူး”

မြတ်စွာဘုရား။

အစ်ကိုလေးဆောင်းရဲ့ ကြိမ်းဝါးမှုကြီးက ချောက်ချားစေ

ပါ။ မုန်းမရွယ် စာသင်ခန်းထဲမှာမို့ ကြောက်စိတ်အပြင် ရှက်စိတ် တွေကပါ သူမရင်ထဲ ပြည့်နှက်လျက် ဝမ်းနည်းစွာပင် ငိုချလိုက် ချင်တော့သည်။

အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေကလည်း မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ သူမနဲ့ ဆောင်းယံကြယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဆီကိုပဲ စပ်စပ်စုစု ရောက်နေ ကြတာကို။

ပြီးတော့ ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့ အသံလေးတစာစာနှင့်ဆို တော့ စကားသံတွေအားလုံးလိုလိုကို ကြားခွင့်ရနေကြတာကို။ ဘယ်သူက သတိထားမကြည့်ဘဲ နေပါတော့မလဲ။

“ငါပြောတာတွေကြားရဲ့လား မုန်းမရွယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

“အေး...ကြားတယ်ဆိုပြီးရော၊ သူများကျောင်းထားပေး လို့ တက်ရတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး သွေးနား ထင်တော့ ရောက်မယ်မကြံနဲ့၊ ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေးနေ၊ သတင်းတစ်ခုခုကြားလို့ကတော့ နင် ကျောင်းထွက် ရပြီသာမှတ်ထား မုန်းမရွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေးဆောင်း”

“ဟွန်း”

ဆောင်းက သူပြောချင်တာတွေပြောပြီးပြီမို့ ရင်ထဲပေါ့ပါး

နေသာထိုင်သာရှိသွားတော့မှ နေရာကနေ ချာခနဲနေအောင်ပင် လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကြည့်မရ။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို လုံးဝကြည့်လို့မရ။
မုန်းတယ်။ မေမေ့ကို ပြဿနာရှာတဲ့ကောင်မလေး။
သိပ်မုန်းတာပဲ။

○ ○ ○

အခန်း (၁၃)

ကျောင်းခန်းထဲတွင် ဆောင်းယံကြယ် ပြဿနာလာရှာသွား သောသတင်းက ခဏချင်းဆိုသလို စာသင်ဆောင်တိုင်းတွင် ပျံ့နှံ့ လို့သွားသည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ မုန်းမရွယ်အကြောင်းက ရေပန်းစားနေတော့၏။

လက်တို့ပြီး ခပ်တိုးတိုး အတင်းပြောသူတွေရှိသလို တချို့ စာသင်ခန်းကပင် မယောင်မလည်ကလေး လာကြည့်တဲ့သူတွေပင် ရှိခဲ့သည်။ မုန်းမရွယ် နေ့လယ်မုန့်စားတန်းလွတ်တာပင် စာသင်ခန်း အပြင်ကို မထွက်ရဲ။

အိမ်ကနေ ဘာမှစားမလာသည်မို့ ဗိုက်က တဂ္ဂီဂ္ဂီဆာ တဂ္ဂမ္ဂမ္ဂ မြည်နေသည့်တိုင်အောင် အပြင်ကိုမထွက်ချင်သည့်စိတ် ကြောင့် ထိုင်ခုံလေးတွင်သာ စွဲစွဲမြဲမြဲသာ ထိုင်နေမိသည်။

“မုန်းမရွယ်”

ခေါ်သံကြောင့် မုန်းမရွယ် လှည့်ကြည့်မိတော့ သူမနှင့် ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်။ ဒီစာသင်ခန်းထဲကပဲလားဆိုတာ တော့ မုန်းမရွယ်မသိပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာသင်ခန်းထဲကို ဆောင်းယံကြယ်ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် အတန်းသား/သူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို သူမမှ မကြည့်ရဲတော့တာ။

ဒီတော့ မုန်းမရွယ် သူဘယ်အခန်းကလဲဆိုတာ မသိပါ ချေ။

“ငါက ဒီအခန်းကပဲလေ၊ ဟိုဘက်ခြမ်းက ထောင့်စွန်း ခုံမှာ ငါထိုင်တယ်၊ ငါ့နာမည်က အလင်းရောင်တဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“နင် မုန့်သွားမစားဘူးလား မုန်းမရွယ်”

“ဟင်”

“ဟိုလေ နင်ကိုကြည့်ရတာ ထမင်းချိုင့်လည်းမပါဘူး မနက်ကတည်းက အဆာပြေထွက်စားတာလည်းမမြင်ဘူး၊ နင်ဘာမှ မစားဘူးလား မုန်းမရွယ်”

“ဟင့်အင်”

“ဟို...ဟိုလေ၊ နင်စိတ်ညစ်နေလို့မစားတာလား”

သူမေးသံက အားနာပါးနာလေသံမျိုးပါ။ ထူးထူးခြားခြား မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ သူမဆီ သူ့ကိုယ်သူ့မိတ်ဆက်လာပြီး ဖော်ဖော်

ရွှေမေးနေတဲ့ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေး။

သူ့မျက်နှာလေးက ဖြူဖြူချောသလို နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးကာ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ စာနာသနားရိပ်လေးတွေ ပြည့်နေ တာမို့ မုန်းမရွယ်လည်း လိုလိုလားလားပင် စကားပြန်ပြောမိသည်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ မုန်းမရွယ်ကို ခင်မင်ချင်နေသလိုပါပဲ။ မုန်းမရွယ် စတင်ကျောင်းတက်တဲ့နေ့မှာ ပထမဦးဆုံး စကားပြောလာတဲ့ သူငယ်ချင်းအတန်းဖော်လေးရယ်ပါ။

“မုန်းမရွယ်”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ငါမေးတာဖြေလေဟာ”

“ဟင်...ဘာကိုဖြေရမှာလဲ”

“မုန့်စားကျောင်းမဆင်းဘူးလားလို့ မေးတာ၊ ကျောင်း မုန့်စားတန်းရှိတယ်လေ၊ နင်ဘာမှမယူလာရင် အဲဒီမှာထမင်းစားလို့ ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါစောင့်ကြည့်နေသလောက် နင်က ဘယ်မှ မသွားဘဲ စာသင်ခုံမှာပဲ ငြိမ်ပြီးထိုင်နေလို့လာမေးတာ”

“ရွယ် မဆာလို့ပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နင်ဗိုက်ထဲက အသံတွေတောင် သူ့ထွက်နေတဲ့ဟာကို၊ ဆောင်းယံကြယ်လာပြောလို့ နင်စိတ်ညစ် ပြီး ဘာမှမစားတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွယ် တကယ်မစားချင်လို့ပါ အလင်းရောင်”

“ဘာလဲ...နင့်မှာ မုန့်ဝယ်စားဖို့ ပိုက်ဆံမပါလို့လား မုန့်မရွယ်၊ အဲဒါဆို ငါ နင့်ကိုဝယ်ကျွေးမယ်လေ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးပါပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...ပိုက်ဆံပါပါတယ်၊ တကယ်မစားချင်လို့ မုန့်စားတန်းကိုမသွားတာပါ”

မုန့်မရွယ်စကားလေးကြောင့် အလင်းရောင် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ကြိတ်ချမိသည်။ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့သူက လူတစ်မျိုး။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး မြောက်ကြွမြောက်ကြွ နေတတ်တဲ့သူဆို လုံးဝကြည့်မရ။ စာသင်ခန်းထဲ မင်းမဟာစံအိမ်တော်က ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒီကနေ့မှ ကျောင်းသူအသစ်အဖြစ် လာတက်တယ်ဆိုတော့ တစ်ခန်းလုံးက အတန်းသူအတန်းသားတွေ စိတ်ဝင်စားနေသလောက် အလင်းရောင်ကတော့ တစ်စက်ကလေးမျှပင် မကြည့်ခဲ့ပါ။

မင်းမဟာစံအိမ်ကဆိုတာနှင့်ပဲ စိတ်ဝင်စားခင်မင်ရမလာအောင် အလင်းရောင်မိဘတွေလည်း မင်းမဟာစံအိမ်တော်ကလူတွေလောက် မချမ်းသာပေမယ့် ဂုဏ်နေရှိတဲ့သူတွေပဲလေ။ ဒါပေမယ့် အရှိန်အသိသုံးပြီး ဘယ်တော့မှမနေခဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်အေးအေးပဲနေတတ်

သည်။

မရှိဆင်းရဲသားသူငယ်ချင်းတွေဆို တတ်နိုင်သလောက် ပေးမကူညီမှုပေးတတ်၏။ ခေါင်းမောရင်ကော့နေတတ်သူဆိုလျှင် အလင်းရောင်က ဝေးဝေးရှောင်သည်။ မုန့်မရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်သူတွေဘယ်လိုစိတ်မျိုးရှိနေနေ အလင်းရောင်ကတော့ လုံးဝကို အာရုံထဲမထည့်ခဲ့ချေ။

ဆောင်းယံကြယ်ဆိုတဲ့ ရှစ်တန်းဆောင်ကကောင်လေးရောက်လာပြီး ဟိန်းဟောက်တော့မှပင် သူ့စိတ်ဝင်စားသွားရသည်။ သက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး အမနာပပြောသွားတဲ့ ဆောင်းယံကြယ်ရှေ့မှာ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲ မျက်ရည်လေးတွေပြည့်ဝိုင်းပြီး ဘိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့နှာခံနေတဲ့ မုန့်မရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။

ဘာတစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်းမှ ပြန်မချေပရဲဘဲ ရှိနေတဲ့ မုန့်မရွယ်ကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်တွေ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာရသည်။ မုန့်မရွယ်ဘဝလေးအကြောင်းကို သိတော့ ပို၍ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ဒါကြောင့် မုန့်မရွယ်ကို ဘယ်သူတွေ ခေါ်ခေါ်မခေါ်ခေါ် ဘယ်သူတွေ ခင်ခင်မခင်ခင် သူကအရင်သွားကာ မိတ်ဆက်ပြီး စကားစပြောခဲ့သည်။ အားငယ်သူကို အားပေးရမယ်ဆိုတဲ့အသိ အလင်းရောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေရိုက်သွင်းပေးထားတဲ့

အသိတရား။

ဒီအသိတရားကြောင့်လည်း မုန်းမရွယ်အနီးကို သူ ရောက် သွားခဲ့မိခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“မုန်းမရွယ်...ခဏနေဦးနော်၊ ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

မုန်းမရွယ်ဆီ ခွင့်တောင်းကာ နေရာကနေ ချက်ချင်းထပြန် ထွက်ခဲ့သည်။ မုန်းမရွယ် ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ။ အလင်းရောင် ဘက်က လိုလိုလားလား ခင်မင်လာတဲ့ဟာကို ကောင်းကောင်းမွန် မွန် ပြန်မဆက်ဆံလို့ စိတ်ဆိုးပြီးသွားပြီလို့ထင်လေမလား။

စာကယ်တော့ အလင်းရောင်က မုန့်စားတန်းကိုသွားခဲ့ တာပါ။ မုန်းမရွယ်စားဖို့ မုန့်တစ်ခုခုဝယ်ပြီး သူစားချင်တဲ့အချိန်ကြ မှ စားပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလေးရလိုက်လို့ ချက်ချင်းထ...သွားခဲ့တာ ပါ။

သူ အချိန်သိပ်ကြာအောင်မနေပါ။ မုန့်ဝယ်ပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းပင် မုန်းမရွယ်အနား ပြန်သွားလိုက်သည်။ သူ ကျောင်းခန်း လေးထံ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုင်ခုံတန်းလေးတွင် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ မုန်းမရွယ်က ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက်။

“မုန်းမရွယ်”

“ဟ. ဟိ”

ခေါ်သံကြားတော့ မော့ကြည့်သည်။

အလင်းရောင်။

ကြည်လင်စွာပြုံးပြလိုက်ပြီး မုန်းမရွယ်ထိုင်တဲ့ ခုံတန်းရှည် လေးရဲ့ တစ်ဘက်စွန်းလေးတွင် တင်ပါးလွှဲလေးဝင်ထိုင်ပြီး မုန်းမရွယ်ဆီ ဝယ်လာသောမုန့်ထုပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ဝယ်လာတာလဲ၊ ရွယ် တကယ်မဆာလို့ပါ”

“အေးပါဟာ...နင် အခုမဆာပေမယ့် နင်နဲ့ငါ ခင်မင် တဲ့အထိမ်းအမှတ်လေးနဲ့တော့ ငါဝယ်လာတဲ့မုန့်လေးကို လက်ခံပေး ပါ၊ ဒါမှ ငါနဲ့နင် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နိုင်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် နင် ငါ့ကိုမခင်ချင်လို့ပဲဆိုပြီး ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိမှာ မုန်းမရွယ်”

ဒုက္ခပါပဲ။

အလင်းရောင်က ဇွတ်အတင်းပင် သူငယ်ချင်းလာဖွဲ့နေ သည်။

အလင်းရောင်ကိုကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ အသိုင်း အသိုင်းက ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ အထင်းသားသိနေ၏။ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် သူမကိုမှ ဇွတ်အတင်း လာမိတ်ဖွဲ့နေတာလည်း မသိပါဘူး။ မင်းမဟာစံအိမ်မှာနေနေပေမယ့် မုန်းမရွယ်ရဲ့ဘဝမှန်ကို ဆောင်းယံကြယ် သတင်းလွင့်သွားလို့ သူလည်းသိပြီးနေလောက် ရောပေါ့။

ဒါနဲ့များတောင် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လာပြီးကမ်းလှမ်းနေတာ

အံ့သြစရာပါ။

“ယူလေ မုန်းမရွယ်၊ ငါ့ကိုနှင့်ခင်တယ်ဆိုရင် နင့်သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဒါကိုတော့ လက်ခံဟာ၊ မဟုတ်ရင် နင့်ဘက်ကငြင်းတယ်လို့ ငါသတ်မှတ်လိုက်မယ်”

“ရွယ်...ရွယ် နင့်ကိုခင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရွယ်ရွယ်က”

“ရပြီ...ရပြီ၊ ငါ့ကို နင်လည်းခင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ရပြီ မုန်းမရွယ်၊ ကဲ ရော ခင်ရင်ငါကျွေးတဲ့မုန့်ထုပ်ကိုဖောက်ပြီး နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ်တော့စားပြ၊ ဟောဒီမှာ နင်ရေဆာရင်သောက်ဖို့ ရေသန့်ဗူး၊ ငါတစ်ခါတည်းဝယ်လာတာ”

ကြည့်စမ်း အလင်းရောင်ဟာလေ အတော်ကလေးအလိုက် တသိရှိတဲ့လူပါပဲ။

မုန်းမရွယ် အလင်းရောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကနေ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ခင်မင်သွားမိသည်။ အပြုံးလေးတွေနဲ့ ကမ်းဖေးနေတဲ့ သူ့လက်ထဲက မုန့်ထုပ်နှင့် ရေသန့်ဗူးကလေးဆီ စူးစူးလေးစိုက်ကြည့်ပြီး ညင်သာစွာပင် လက်ခံယူလိုက်သည်။

“ဒါမှပေါ့ကွ...ဒါမှငါ့သူငယ်ချင်းမုန်းမရွယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားကြပြီနော် မုန်းမရွယ်”

“အင်း”

မုန်းမရွယ် ခေါင်းညှိတ်ပြမိ၏။

အလင်းရောင် မုန်းမရွယ်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသူငယ်ချင်းကောင်လေး။

ပြုံးချိုချိုမျက်နှာလေးနဲ့ ရှိနေတဲ့ အလင်းရောင်ကို ဘာကြောင့်မုန်းမသိ မုန်းမရွယ်လည်း တအားကိုပဲ ခင်မင်သွားမိသည်လေ။

“မုန်းမရွယ်”

“ဘာလဲ အလင်းရောင်”

“ငါ့ကို သူများတွေခေါ်သလို အလင်းလို့ပဲခေါ်ဟာ၊ ငါလည်း နင့်ကို ရွယ်လို့ပဲအတိုကောက်ခေါ်မယ်၊ ဖြစ်တယ်မို့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ရွယ်က အစကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွယ်လို့ပဲသုံးတတ်တာ”

“အိုကေ...ရွယ် ဒါဆိုအဆင်ပြေပြီ၊ ပေး အလင်းမုန့်ထုပ်ဖောက်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ ရွယ်ဘာသာပဲဖောက်ပါ့မယ်”

“ပြီးရော ဒါဆိုလည်း အလင်းစိတ်ချမ်းသာအောင်စားပြဦး”

“အင်းပါ”

ရွယ်ကကတိပေးပြီးတာနှင့် အလင်းရောင်စိတ်ကျေနပ်

သွားစေရန် သူဝယ်လာပေးသော မုန့်လေးကို ဖောက်ကာစားပြလိုက်သည်။ ဒီတော့ သူကကျေနပ်အားရစွာ သွားလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြီး လက်မကလေးထောင်ပြ၏။

ရွယ်လည်း သူနည်းတူစွာပင် လိုက်ရယ်မိသည်။

ဘာပဲပြောပြော ရွယ် ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့မှာပဲ သူငယ်ချင်းကလေးတစ်ယောက် စတင်၍ရသွားခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းကလေးပါ။ မာနလည်း မရှိ၊ မောက်မာမှုကင်းပြီး တကယ့်ကိုဖြူစင်ပြီး ခင်မင်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကလေး။

သေချာတယ်။

ဦးမင်းရင်ခွင်နဲ့တွေ့လို့ ကျောင်းကအကြောင်းလေးတွေ ပြန်အင်တာဗျူးလို့ကတော့ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းအသစ်ကလေးအကြောင်းကိုတော့ ရွယ် ပြောပြအသိပေးမိမှာပဲ။

အလင်းရောင်က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စိတ်ဓာတ်ကလေးက လင်းပြာနေတာကို။ ရွယ် ထိန်ချန်မထားမိမှာတော့ အသေအချာပါ။

“ရွယ်”

“ပြော”

“စပ်စုတယ်လို့မထင်နဲ့နော်”

“ဘာကိုလဲဟင် အလင်း”

“ဦးမင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီးက မျက်လုံးတွေကွယ်နေတဲ့သူမဟုတ်လားဟင်”

“ဟင်...အလင်းက ဦးမင်းရင်ခွင်ကို သိလို့လား”

“သိဆို အလင်းက ရွယ်တို့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြံထဲက တိုက်မှာနေတာလေ”

ဟယ်။

ဒါဆို အလင်းရောင်က အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ကောင်ကလေးဘစ်ယောက်ပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် သူပုံစံက အရမ်းကိုထင်းပြီးသန်နေတာကိုး။

“ဟုတ်တယ်မို့လား ရွယ်”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ဦးမင်းရင်ခွင်က မျက်လုံးတွေ မမြင်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူက ရွယ်ကိုမွေးစားခဲ့တယ်နော်၊ ရွယ်နဲ့ ဘယ်မှာဆုံပြီး ဘယ်လိုတွေ့လို့ မွေးစားခဲ့တာလဲဟင်၊ အလင်း သိချင်လို့ပါ”

မုန်းမရွယ် မကွယ်ဝှက်ပါ။ သူမဘဝအကြောင်းလေးကို အလင်းရောင်သိအောင် ဖွင့်ပြောပြမိသည်။ ဆောင်းယံကြယ်လံည်း

ဖွင့်ချပြသွားတာပဲဟာ။ ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးပါဘူး။ အလင်းရောင် သိထားတော့ သူ့စိတ်ပိုပြီး ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်လို့ရတာ ပေါ့။

မုန်းမရွယ်ဆိုတာ တကယ့်ကို မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပဲလေ။ သူခင်ချင်လည်းဆက်ခင်၊ မခင်တော့လည်း ခပ်စောစောနောက် ဆုတ်ပြီး ရှောင်လို့ရတာပေါ့။ မုန်းမရွယ်အကြောင်းသိလို့ မခင်ချင် တော့ဘူးဆိုရင်တောင် သူမက ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးလို့ရတာပဲ လေ။

ရွယ်အကြောင်းစုံပြောပြတာကို အလင်းက လေးလေးနက်နက် ကလေး နားထောင်ပါသည်။ ရွယ်ဘဝကိုသိသွားပြီမို့ ရွယ် အလင်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာမေးမိ၏။

“အလင်း”
“ဟင်”

“ရွယ်ဘဝအကြောင်းသိလို့ မခင်ချင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ရွယ်က စိတ်မဆိုးဘူးနော်၊ ရွယ် နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်”

“ဟာကွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ၊ ဘာလို့မခင်ရမှာလဲ ပိုပြီးတော့တောင်ခင်သွားသေးတယ်၊ နင် လုံးဝသိမ်ငယ်စရာမလိုဘူး၊ စိတ်အားငယ်စရာလည်းမလိုဘူး၊ နင်က ငါ့သူငယ်ချင်းမ မုန်းမရွယ်၊ အဲဒါ ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲဘူး”

ပြတ်သားတဲ့စကားလေးတွေကို သူပြောတော့ မုန်းမရွယ်ဆိုဘဲ ကောင်မလေးရဲ့မျက်လုံးလေးတွေက ပြူးဝိုင်းလို့။

မုန်းမရွယ်ရယ် မအံ့ဩပါနဲ့။ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ငါက နင်ထင်ထားတာထက်တောင် စိတ်သဘောထားဖြူစင်တဲ့သူပါ။ အဲဒါကို နင်ယုံပါ မုန်းမရွယ်။

o o o

အခန်း (၁၄)

ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီးထဲ တစ်ဆိုင် ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက် မွေးစားဖို့လိုက်ပေးခြင်းခံရတဲ့ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ဘဝက မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ သူဌေးဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ လက်ထဲရောက်ကာ နွေးထွေးလုံခြုံသော အမိုးအရိပ်လေးအောက် တွင် မှီခိုနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

နေရေးစားရေး ပြည့်စုံရုံတင်မက အဝတ်အစားကအစ ပညာရေးကအဆုံး လိုလေသေးမရှိအောင် အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ကြောင့် မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့သူမ အနာဂတ်လေးက အေးမြခဲ့ရ၏။

ဘယ်သူတွေကြည်ဖြူခြင်း မရှိနေပါစေ ဘယ်သူတွေ အလိုမရှိရင်နေပါစေ ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် မုန်းမရွယ် စိတ်ရွယ်

ထွေးမှုတွေကြားမှပင် ကောင်းမွန်စွာပင် ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါ သည်။

ငွေယံကြယ်နဲ့ ဆောင်းယံကြယ်တို့မိသားစု ဘယ်လိုပဲနှိမ်ချ ဆက်ဆံနေနေ၊ မမမိုးဖွေးစံရဲ့ ပညာသားပါပါ စေခိုင်းသောအလုပ် တွေကို လုပ်ကိုင်ပေးနေရင်း အတန်းပညာကို အကောင်းဆုံး အောင်မြင်မှုများနှင့် မုန်းမရွယ် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဆက်တက်နိုင် ခဲ့၏။ ခုဆိုရင် မုန်းမရွယ် ဆယ်တန်းကျောင်းသူပင် ဖြစ်နေချေပြီ။ ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်က အကောင်းဆုံးပံ့ပိုးခဲ့၏။

“မိရွယ်”

“မိရွယ်ရေ”

စာအုပ်လေးဖွင့်ကာ စာကျက်နေသော မုန်းမရွယ် တစ်ယောက် အလုပ်သမားတန်းလျားလေးရှေ့တွင် သူမနာမည်လေး ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသော အသံကြောင့် စာအုပ်လေးပိတ် ကာ စာရေးစားပွဲမှ ကပျာကယာထလိုက်ရသည်။

“လာပြီ...လာပြီ”

“အသံကိုထားပြီး လူချက်ချင်းလာစမ်း မိရွယ်”

ဒါ မမမိုးဖွေးစံရဲ့အသံ။

လေသံကတင်းနေသလို မျက်နှာကလည်း တည်လွန်းနေ ၏။ ရွယ် အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်ပြီး အနားကိုရောက်သွားတာတောင်

မျက်နှာကမကြည်။

“မမမိုးဖွေး ရွယ်ကိုဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်”

“ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ ညည်းကို ဘွားထိပ်ခေါ်ခိုင်းလို့ လာခေါ်တာ၊ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့၊ ပြဿနာမလေး”

“ရှင်”

“ရှင်မနေနဲ့၊ ဘွားထိပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာစောင့်နေတယ်၊ သွားတွေ့လိုက်ဦး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မမမိုးဖွေး”

မမမိုးဖွေးစံရှေ့ ရှိရှိလေး ခေါင်းညိတ်ပြီး ခြေလှမ်းတွေကို သွက်နေအောင်လှမ်းကာ တိုက်အိမ်ဖြူဖြူကြီးဆီ ရွယ်သွားမိသည်။

“အမလေး...လာပါပြီ ပြဿနာမ”

ဟော ခေါ်ပြန်ပြီတစ်ယောက်။

သူမကိုတွေ့လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ အလိုလိုနေရင်း ကြည့်မရဖြစ်နေသည့် အန်တီနန်းစံစံထံမှ ခနဲတုတ်အသံနှင့် ခရီးဦးကြိုဆိုသံက ထွက်လာ၏။

“လာစမ်း မိရွယ်”

ဘွားထိပ်ရဲ့ခေါ်သံက မာဆတ်ဆတ်။

မျက်နှာမှာလည်း ကြည်လင်မှုမရှိ။ သုန်မှုန်လို့နေ၏။ ဘာတွေဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ။ ဧည့်ခန်းကြီးထဲတွင် ဘွားထိပ်အပြင် အန်တီ

နန်းစံစံနဲ့ သူ့သားနှစ်ယောက်ရော ဘာကြီးမြင့်မြတ်စံတို့ မိသားစု ဝင်တွေ့ပါ စုံလင်နေသည်။ ဦးမင်းရှင်ခွင်ပါ တစ်ပါတည်းရှိနေတာ မို့ မုန်းမရွယ်ပင် စိတ်ထဲထင်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“ဟဲ့...လာလေ အဲဒီမှာဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

အန်တီနန်း သတိပေးလိုက်တာနှင့် မှင်သက်စွာတောင့်တောင့်လေးရပ်ကြည့်နေမိတဲ့ မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် အသိလေးဝင်ကာ ဧည့်ခန်းကြီးဆီ ဖြေးညှင်းစွာလျှောက်သွားပြီး ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသော ကော်ဇာကြီးထက် ခပ်ရိုရိုလေးထိုင်ချလိုက်သည်။

“မိရွယ်”

“ရှင် ဘွားဘွားထိပ်”

“ညည်းကို မေးစရာရှိလို့ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ကျုပ်ကို လိမ်ညာဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့နော်၊ အမှန်အတိုင်းဖြေ၊ ကျောင်းမှာ ညည်းနဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် တတွဲတွဲလုပ်နေတယ်ဆို၊ နေစမ်းပါဦး ညည်းက ဘယ်အရွယ်ရှိသေးလို့ အခုလိုတွေ စဉ်းစားရတာလဲ မိရွယ်”

“ရှင်”

ဘွားထိပ်ရဲ့အမေးကြောင့် မုန်းမရွယ် မျက်လုံးလေးပင် ဖြူးဝိုင်းသွားရသည်။

“အခုမှ ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်ပြနေတာလဲ၊ ကလေး

ကဝကောင်နဲ့ ညည်းတွဲသွားတွဲလာလုပ်နေတာကို မေးနေတာ”

“ရှင်...ဟို...ဟို ဒါ...ဒါက ဟိုလေ”

“ညည်း လိမ်ညာဖို့ကြိုးစားမနေနဲ့ မိရွယ်၊ ဆောင်းက ညည်းအကြောင်းတွေကို အကုန်လုံးဖွင့်ပြောပြီးပြီ၊ ညည်းနဲ့ အဲဒီ ကောင်လေး တတွဲတွဲနဲ့ ကျောင်းမှာရှိနေတာတဲ့”

ဒေါ်နန်းစံစံကပါ ထပ်ဖြည့်လိုက်တာမို့ မုန်းမရွယ် ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက်ပေးရမှန်းပင် မသိတော့။ ကျောင်းခန်းထဲမှာ ရွယ်နဲ့အလင်းရောင်ဟို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ မုန့်စားတန်းဆင်းလျှင်လည်း အတူတူသွားတက်၏။ သို့ပေမယ့် အန်တီနန်းတို့ ဘွားထိပ်တို့ ထင်ထားသလို မရိုးသားတာမရှိပါ။

သူငယ်ချင်းတွေလေ။ တစ်တန်းတည်းသားချင်း သူငယ် ချင်းတွေပါ။ ရွယ် ကျောင်းစတက်သည့် အချိန်ကတည်းကစပြီး အခုအချိန်ထိ ခင်မင်နေခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းအလင်းရောင်ပါ။

ရွယ်က စာသင်ခန်းထဲမှာ စာတော်၏။ အလင်းရောင်က သူနားမလည်သည့်စာများဆို ရွယ်ကို ပြန်ရှင်းပြခိုင်းတတ်သည်။ ဒါကြောင့် သူများတွေထက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည် ပေးနိုင်ကြတဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြ၏။

ဒါကို စာသင်ခန်းတစ်ခန်းတည်းသားချင်းတွေထဲမှာပင် မနာလိုမရွံစိမ့်နိုင်ကြသော သူများရှိကြသည်။ ရွယ်တို့နှစ်ယောက် ရဲ့ ခင်မင်မှုကို သံသယမျက်လုံးတွေနှင့် စောင့်ကြည့်နေတတ်ကြ

၏။ ရွယ်ကတော့ သတိထားမိပါရဲ့။ အများအမြင်မှာ မသင့်ဘူး ဆင်လျှင် ခပ်ရှောင်ရှောင်လေးနေဖို့ မသိမသာလေး ကြိုးစားတတ် သည်။

သို့ပေမယ့် အလင်းရောင်က လက်မခံ။ အင်မတန်ပါးနပ် လွန်းတဲ့ အလင်းရောင်က ရွယ်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိလေ ပြီပြီ၊ ဇွတ်တရွတ်ဆန်စွာ ကပ်နေလေလေဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘယ်သူ တို့မှ အရေးမစိုက်တတ်။ သူ့ဘက်ကမှန်နေတယ်ဆိုလျှင်ပဲ လုံလောက်နေတတ်တဲ့ အလင်းရောင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘယ်သူ တွေဘယ်လိုပဲထင်ကြေးပေးပေး ရွယ် အနားမှာပဲရှိနေခဲ့သည်။

အရင်ကတော့ သိပ်ပြီးမသိသာချေ။ ဆောင်းယံကြယ်တို့ ညီအစ်ကိုနဲ့က အတန်းချင်းမတူတာ။ ရွယ် ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ဘယ်လို ပဲထိုင်ထိုင် အရေးတစိုက်မရှိတဲ့ မိုးယံကြယ်နဲ့ ဆောင်းယံကြယ်တို့ ညီအစ်ကိုရယ်ပါ။ မိုးယံကြယ်က အခုဆို တက္ကသိုလ်တက်နေပြီး ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျသွားတဲ့ ဆောင်းယံကြယ်က အခုတော့ ရွယ် နှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေ၏။ စာသင်ခန်းသာကွာတာ အတန်းက တော့ အတူတူဖြစ်သည်။

ဒီတော့ ရွယ်နဲ့ အလင်းရောင်တို့ရဲ့ တရင်းတနှီးရှိနေမှုကို မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေတော့တာပေါ့။ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေး တလည်း အရမ်းကို ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်လေး

တစ်ယောက်လေ။

ရွယ်နဲ့ ခင်မင်နေတာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး ဘွားထိပ်တို့လူကြီးတွေဆီကို မဟုတ်မဟပ်တဲ့သတင်းတွေဖြန့်ပြီး မုန်းမရွယ်ကို ပြဿနာတက်အောင်လုပ်ပစ်တာ။ စိတ်ပုတ်လွန်းတဲ့ ဆောင်းယံကြယ်ပါပဲ။

“ဟဲ့...ဘာကြောင်အအုံစံလုပ်နေတာလဲ၊ မေးတာဖြေလေ၊ ဟုတ်သလားမဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ”

“ရွယ်...ရွယ် ဘာဖြေရမှာလဲဟင်”

“ဟဲ့...ညည်းရည်းစားနဲ့ ပညာရေးဗန်းပြပြီး အပျော်အပါးလိုက်နေတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေပေါ့ဟဲ့”

“အန်တီနန်း”

တားဆီးသံက ဦးမင်းရင်ခွင်ဆီမှ ထွက်လာသည်။

ရွယ် ဦးမင်းရင်ခွင်မျက်နှာဆီ အားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်မိ၏။ အမြင်အာရုံတွေ ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင် မျက်နှာက တည်တင်းလို့။

“မင်းက ဘာကာကွယ်ပေးဦးမလို့လဲ မင်းရင်ခွင်၊ အခုကိစ္စက သာမန်မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဒီကောင်မလေးက မင်းခေါ်လာခဲ့တဲ့ ကလေးသားသားအရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ အခုတောင်ကောင်လေးတွေနဲ့ တတွဲတွဲနေရတဲ့ မိန်းကလေး၊ တော်ကြာ ကြော်မ

ကောင်းကြားမကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာတော့ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ရှိသေးတယ် မင်းရင်ခွင်၊ ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာလည်း ယောက်ျားသားတွေက အများကြီးရှိနေတာ၊ အပြင်မှာဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီး လက်ညှိုးလျှောက်ထိုးရင် မင်းမဟာဂေဟာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ရစရာတောင်ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး မင်းရင်ခွင်”

“မုန်းမရွယ်ကို ကျွန်တော်ယုံတယ်”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

လူကြီးတွေဆီမှ ဒေါသတကြီးဆောင့်ထွက်လာသော အသံတွေက ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ ဟိန်းခနဲ။

“မုန်းမရွယ်ဟာ အန်တီနန်းထင်ထားသလို မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဟ...မင်းယုံကြည်ရုံနဲ့ ဖြစ်မလားကွ၊ အခုကိစ္စက မင်းတွက်ထားသလို သေးငယ်တဲ့ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ မင်းရင်ခွင်”

လေးလေးမြင့်မြင့်စံကပါ အသံထွက်လာ၏။

မင်းရင်ခွင် ခေါင်းလေးကိုသာ ခါယမ်းမိသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မုန်းမရွယ်မှာ ရည်းစားရှိနေတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တတွဲတွဲရှိနေတယ်ဆိုရင်တောင် ဒါဟာ

သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။ မုန်းမရွယ်က ဘဝနေ တတ်တဲ့မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ။ အခုလို အပျော်အပါးထဲ နစ်မြုပ် နေမယ့်သူမျိုး လုံးဝမဟုတ်။ မုန်းမရွယ် စာဘယ်လောက်ကြီးစား သလဲဆိုတာ အားလုံးအသိပဲ။ နှစ်တိုင်းလိုလို တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ပထမဆုချည်းတက်ယူခဲ့ရတာ သက်သေပဲမဟုတ်လား။

မုန်းမရွယ်က ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်း ချက်ကို ခေါင်းထဲထည့်ထားတဲ့ ကောင်မလေး။ မုန်းမရွယ်က ကျောင်းကပြန်ရောက်လာတိုင်း စာသင်ခန်းက အတွေ့အကြုံတိုင်း မင်းရင်ခွင်ကို ပြောပြောပြတတ်သည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ သူမဘဝကို သိနား လည်ပြီး မနှိမ်ချိုးတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်တဲ့လေ။ အဲဒီသူငယ်ချင်းဟာ ကောင်လေးလား ကောင်မလေးလားဆိုတာကို မင်းရင်ခွင် မမေးမိခဲ့တာတစ်ခုပဲရှိသည်။

ဆောင်းယံကြယ်က အန်တီနန်းစံစံရဲ့သား ပိုဝီသတဲ့ကောင် လေ။ မုန်းမရွယ်က တစ်နှစ်တစ်တန်းကို ပထမနေ့ချည်းပဲ အောင် တာကို အမြင်ကတ်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေတာ။ ဆယ်တန်းတစ်နှစ်လျှင် ပြီး မုန်းမရွယ်နဲ့ အတန်းကျောင်းအတူတူတက်နေရတာဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အောင်သက်သက်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း မုန်းမရွယ်ကို ပြဿနာမဖြစ်ဖြစ်အောင် နှိပ်စက်ပြီး မဟုတ်မဟုတ်တွေ လျှောက်ပြောတာ။ ဆောင်းယံကြယ် ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မုန်းမရွယ်ကို ကျောင်းထုတ်ဖို့ပဲ။ သူနဲ့တစ်တန်း ဘည်းတူနေခြင်းကို ဒီကောင်လေး ကြည့်မရဖြစ်နေတာလေ။

“ပြဿနာက မသေးငယ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်ဆုံးလုပ်သင့်တာက ဇွတ်တရွတ် ဝန်ခံခိုင်းဖို့မှမဟုတ်တာ။ အရင်ဆုံး သူ့ကိုမေးသင့်တယ်။ တကယ်ပဲ ဟုတ်သလားမဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ စုံစမ်းသင့်တယ်။ အပြစ်လုပ်လို့ အရေးယူတာ ပြောစရာမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် အခုဟာက ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးရသေးဘဲ အတင်းဝန်ခံဖို့ချည်း ဖိအားပေး နေကြတာတော့ အဓိပ္ပာယ်ကိုမရှိဘူး။”

မင်းရင်ခွင်စကားက မှန်နေတာမို့ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ချေပ စကားသံ ထွက်မလာဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင်...ဦးမင်းရင်ခွင်”

“မင်းနဲ့ တတွဲတွဲကျောင်းမှာနေနေတဲ့ ကောင်လေးက မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“ရွယ်...ရွယ် သူငယ်ချင်းပါ။ ရိုးရိုးသားသားခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ဦးမင်းရင်ခွင်”

“နာမည်ကဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ မုန်းမရွယ်”

“အလင်းရောင်ပါ၊ မုန်းမရွယ်တို့ခြံရဲ့ ရှေ့မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခြံမှာနေတာပါ”

“ဟင်”

မုန်းမရွယ်အဖြေကြောင့် အားလုံး မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြ၏။ ထိုအထဲတွင် ဦးမင်းရင်ခွင်ကတော့ မပါချေ။ မုန်းမရွယ် မခန့်မုန်းတတ်သော အရိပ်များ ယှက်သန်းကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“သူက မုန်းမရွယ်ရဲ့ဘဝကို စာနာသနားပြီးခင်တာပါ။ ရိုးရိုးသားသားပါ ဦးမင်းရင်ခွင်၊ ရွယ်ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ ရှင်၊ မယုံရင် အလင်းရောင်ကိုခေါ်မေးလို့ရပါတယ် ဦးမင်းရင်ခွင် ရယ်”

မုန်းမရွယ် ငိုသံအက်အက်လေးနှင့် ပြောမိသည်။

“အမလေး...မမေးချင်ပါဘူး၊ မမေးချင်ပါဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်၊ ညည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့က ရပ်ကွက်ထဲ မျက်နှာ လိုက်ပြရဦးမှာလား၊ ဒီမှာ မုန်းမရွယ် ညည်းဘာသာ ဘယ်လို ရိုးသားတယ်ပြောပြော သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင် စရာလိုလို့လား၊ သနားလို့ အိမ်မှာပေးနေပြီး ပညာသင်ပေးထား တာ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ်နဲ့ နေရမှာပေါ့အေး၊ အခုတော့ ညည်းအနေအထိုင်

မတတ်လို့ လူကြီးတွေ စိတ်ပူပင်ရပြီ၊ ညည်းဟာလေ မင်းမဟာ အတွက် တကယ့်ကို ပြဿနာရှာတဲ့ ဂြိုဟ်ကောင်မလေးပဲ၊ ညည်း နေထိုင်တဲ့ပုံစံမဟုတ်လို့ ကျုပ်သားဆောင်းက စိုးရိမ်ပြီး လူကြီးတွေ ကိုတိုင်တာပေါ့၊ စာသင်ခန်းထဲမှာ သူများမျက်စိစပါးမွှေးစူးအောင် ဘယ်လောက်တောင် နေနေသလဲမှမသိတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်း ကြောင့် ညည်းအကြောင်းတွေသိရတာ၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့လူကြီး တွေ ဘာမှကိုသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းလှည့်ပတ်သမျှ ခံနေရမှာ၊ ဘာပဲပြောပြော ညည်း အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ရှေ့ဆက်အရောတဝင် မနေဖို့သာ ကြိုးစားမိရွယ်၊ နောက်ထပ် ညည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းမှဆက်မကြားချင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ့် သူငယ်ချင်းတွဲစရာ များ ယောက်ျားလေးနဲ့တွဲရတယ်လို့၊ ညည်းတို့အခန်းထဲ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ဒီလောက်တောင်ပဲ ရှားနေလို့လား မုန်းမရွယ်”

ရွယ် ဘာမှမပြောနိုင်။

အလင်းရောင်ရဲ့ခင်မင်မှုကို သူမဘက်ကစပြီး ရပ်တန့်မှ ဖြစ်တော့မှာပါလားဆိုတဲ့ အသိကလေးကြောင့် စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းမိ။

ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ မုန်းမရွယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပိုင်တာ။ မင်းမဟာဂေဟာရဲ့အရိပ်မှာ ခိုနားနေရတဲ့သူဆိုတော့ မင်းမဟာဂေဟာပိုင်ရှင်တွေရဲ့ စေစားရာအတိုင်းပဲ ရှင်သန်ရမှာပဲ

ပေါ့လေ။

“ဟဲ့...ဘာငိုနေတာလဲ ကျုပ်ပြောတာကြားလား”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနန်း”

အန်တီနန်း ဘာတွေထပ်ပြောလိုက်သလဲ။ ဘာမှမကြားလိုက်ပေမယ့် ခေါင်းလေးသာ စွတ်ညိတ်မိသူက မုန်းမရွယ်ပါ။ အန်တီနန်းဖြစ်စေချင်တာက အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ နောက်ထပ်မဆက်ဆံဖို့ပဲ မှာနေတာပဲမဟုတ်လား။ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာဖို့ပဲ မုန်းမရွယ်ဘက်က ပြင်ဆင်ရတော့မည်လေ။

“မင်းရင်ခွင်”

“ဗျာ ဘွားထိပ်”

“မုန်းမရွယ်ကို မင်းကမွေးစားထားတာဆိုပြီး ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှကိစ္စတိုင်း မင်းခေါင်းရင်းဖို့ စိတ်ကူးမနေနဲ့ဦး မင်းရင်ခွင်၊ မုန်းမရွယ်က အရင်မုန်းမရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး စာတတ်နေပြီကွ၊ တော်ကြာ မင်းပဲရင်နာပြီး ကျွန်နေခဲ့ရလိမ့်မယ် အခုပဲကြည့်လေ အရှေ့ခြံက အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုကတည်းက မုန်းမရွယ်ရဲ့ အရည်အချင်းက လျှော့တွက်လို့မရတော့ဘူး၊ သတိထားဦး မင်းရင်ခွင်၊ ရုပ်ကလေး သနားကမား အသံလေးက အိညောင်အိညောင်နဲ့ သူဌေးသားလေး လက်မလွတ်အောင်ကို အပိုင်ကိုင်ထားတာ၊ အခြေအနေကတော့

အရမ်းကိုဆိုးတာနော်၊ မင်းလည်း သူ့ကို သိပ်ပြီးအထင်သေးမထားဦး။ မုန်းမရွယ်က အတော်လေးပါးနပ်တာ၊ ဘွားတောင် အရမ်းအန်လှုပ်နေပြီ မင်းရင်ခွင်”

အို၊ ပြောရက်လိုက်ကြတာ။ မိသားစုဝင်တွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝိုင်းလက်ညှိုးထိုးပြောနေခြင်းကို ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေရတဲ့ မုန်းမရွယ်။

ဘွားထိပ်ရဲ့ သတိပေးစကားက မုန်းမရွယ်ရင်ကို နင့်ခနဲ အအောင်ပင် သည်းမျက်သွားစေခဲ့သည်။ သိတာပေါ့။ ဘယ်ကို ဦးတည်နေတဲ့စကားလဲဆိုတာ မုန်းမရွယ်လည်း နားလည်နေတာပေါ့။ သူဌေးသားကို အပိုင်ချိုင်ဖို့ ပြစ်မှတ်ထားနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဘွားထိပ် သတိပေးပြောနေတယ်ဆိုတာ မုန်းမရွယ် မိပ်မိတာပေါ့လေ။

မဟုတ်ဘူး။ ဘွားထိပ်တို့ထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူး။

မုန်းမရွယ်မှာ အဲဒီလောက်အောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရိုကိုမရှိတာပါ။ အလင်းရောင်ကို ခင်မင်ခဲ့တာ ရိုးရိုးသားသားပေါ့။ ဘွားထိပ်တို့ပြောနေသလိုမျိုး မုန်းမရွယ် အကြံအစည်ကြီးကြီးနဲ့ ချဉ်းကပ်နေတာလုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။

ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ မုန်းမရွယ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဘယ်လိုပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်ရမလဲ။

ဦးမင်းရင်ခွင် မုန်းမရွယ်ကို အထင်သေးသွားပြီလားဟင်
ဘွားထိပ်စကားတွေကြောင့် တွေ့သွားပြီလား ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။
မယုံလိုက်ပါနဲ့နော်။ မုန်းမရွယ်မှာ အဲဒီလောက်အောင်
တန်းကျတဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး တကယ်ပဲမရှိတာပါ။

တောင်းပန်ပါတယ် ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။ မုန်းမရွယ်
တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။

မုန်းမရွယ်ကို အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။
အကြောက်ဆုံးက မုန်းမရွယ်ကို ဦးမင်းရင်ခွင် အထင်
အကြည်ကင်းမဲ့သွားမှာကိုပါ။ ဘွားထိပ်တို့ပြောတာကို နားယောင်
ပြီး မုန်းမရွယ်အပေါ် သံသယတွေမဝင်လိုက်ပါနဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။

မျက်ရည်လေးတွေ ပြည့်ဝိုင်းနေတဲ့ မျက်နှာပန်းလေးတွေ
နဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်နှာဆီ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြီးစွာနဲ့ မော့ကြည့်နေ
တဲ့ မုန်းမရွယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း တတုတ်တုတ်ဖြေရှင်းချက်တွေ
တွေ့၊ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော စကားသံလေးတွေက စိစိညံ့ညံ့

ကြားနိုင်ပါ့မလား။ မုန်းမရွယ် ရင်ထဲကစကားတွေ
ဦးမင်းရင်ခွင် ကြားနိုင်ပါ့မလား။ မုန်းမရွယ်မှာ အားကိုးစရာဆီ
ဦးမင်းရင်ခွင်ပဲရှိတာပါ။

မုန်းမရွယ်ရဲ့ဘဝကို အစာနာဆုံး၊ အနားလည်နိုင်ဆုံး
စောင့်ရှောက်တာဆိုလို့ ဦးမင်းရင်ခွင်တစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။

ဦးမင်းရင်ခွင်သာ စိတ်ပျက်သွားမည်ဆိုလျှင် မုန်းမရွယ်
ဘက်ပြီးမတွေးရဲတော့။

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိုးရွံ့မှုများနှင့်သာ ဦးမင်းရင်ခွင်ဆီမှ
နှုတ်ပေါ်လာမည့်စကားသံလေးကိုသာ နားစွင့်နေမိတော့သည်။

မမုန်းတီးရက်၊ မနာကြည်းရက်ပါဘူးကွာ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတော့ သေချာမသိပေမယ့် မင်းလေးကို လုံးဝပစ်ပယ်မထား နိုင်တာတော့ အသေအချာပါပဲ မုန်းမရွယ်ရယ်။

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

သူ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လာသော နူးညံ့နွေးထွေးသော လက်ကလေးတစ်ဖက်။

“အလင်းရောင်က ရွယ်သူငယ်ချင်းပါ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်၊ ရွယ် မညာပါဘူး၊ ရွယ်လေ...ရွယ် ပညာရေးကိုပဲ ဦးစားပေးတာ ယုံပါ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်၊ ရွယ်ပြောတာကို ယုံပါနော်”

“ယုံပါတယ် ရွယ်၊ မင်းပြောသမျှအားလုံး ကိုယ်ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်လိုသူတို့တွေလည်း ယုံကြည်စေချင်တယ် ရွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မင်းအတွက်နဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ ကိုယ်အတိုက်အခံဆက်ပြီး မဖြစ်ချင်တော့လို့ပါ၊ မင်းဘက်က မရပ်တည်ပေးချင်လို့တော့ ကို ဒီစကားမျိုးပြောတာမဟုတ်ဘူးရွယ်၊ မင်းကို ဘယ်သူ့အမုန်းအငြိုးတွေ မကျရောက်စေချင်တော့လို့ပါရွယ်”

“ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ် ရွယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့စေတနာမေတ္တာကို ရွယ်သိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ရွယ်လေ ရွယ်...အဟင့်...ဟင့်”

“ဟာ...ရွယ်”

အခန်း (၁၅)

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင် ဦးမင်းရင်ခွင်”

“မင်းစိတ်ညစ်နေပြီလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ ဦးမင်းရင်ခွင်”

“အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူကြီးတွေဝိုင်းဆူပူနေလို့ပေါ့”

“ဒါက မှားနေတယ်ထင်လို့ဆူတာပဲဟာ၊ မုန်းမရွယ်ထဲ ဘယ်လိုမှမထားပါဘူး ဦးမင်းရင်ခွင်၊ မုန်းမရွယ် စိတ်ပူပူ ဦးမင်းရင်ခွင် မုန်းမရွယ်ကိုစိတ်ဆိုးမုန်းတီးသွားမှာကိုပဲ၊ မုန်းမရွယ်သေရမှာထက် ပိုကြောက်ပါတယ် ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်... မုန်းမရွယ်ရယ်... မင်းလေးကို ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်”

ပြောလည်းပြော အင့်ခနဲနေအောင် ရှိုက်ငိုလိုက်တဲ့ မုန်းမရွယ်။

မင်းရင်ခွင်နှလုံးသားလေး ထိတ်ခနဲပြာရပြီ။ ဒီငိုသံလေးကို သူမကြားရက်ဆုံးပါပဲ။ ဒီငိုသံလေးကြောင့်ပဲ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာခဲ့ရ တာလေ။ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့လက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ပြီး မင်းမဟာဂေဟာထဲကို ခေါ်သွင်းလာခဲ့တာပါ။

ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပဲကန့်ကွက်နေနေ မုန်းမရွယ်ကို မင်းမဟာခြံကြီးထဲတွင် မှီခိုခွင့်ပေးခဲ့သည်။ ဘယ်သူတွေအနိုင်ကျင့် နှိမ်ချိုးမှုကိုမှ မခံရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းရင်ခွင် ကာကွယ် ပေးခဲ့၏။

မင်းရင်ခွင်ကို မိသားစုဝင်တွေအားလုံး မျက်မှန်းကျိုးခဲ့ကြ သည်။ အစကတည်းကမှ ဘွားထိပ်ရဲ့ ဦးစားပေးအလိုလိုက်ခံရခြင်း အပေါ် မနာလိုနေကြတဲ့သူတွေက မုန်းမရွယ်ကိုပါ မွေးစားပြီး အနားမှာခေါ်ထားတော့ ပိုပြီးတော့တောင် မကျေမချမ်းဖြစ်နေကြ၏။

မတတ်နိုင်...။

ကောင်းအောင် ဘယ်လောက်ပဲနေနေ အမြင်ကြည်လင် တာမှမဟုတ်တာ။ မိဘတွေမရှိတော့ဘဲ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်နေတာ ကိုပင် သွေးသားရင်းချာပါလားဆိုတဲ့ ညှာတာစိတ်မထား။ ရလိုမှု

တွေအတွက်နှင့်ပဲ အတ္တတွေလောဘတွေ တက်နေကြ၏။ ဘယ်အချိန်ဘယ်သူ့ကို ခြေထိုးလှဲချရမလဲပဲ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သူတွေပါ။

အဆိုးဆုံးက

အန်တီနန်းစံစံရဲ့ယောက်ျား ဦးမိုးသောက်ကြယ်ပဲ။

ဖေဖေစီးပွားတွေဖြစ်ပြီး အောင်မြင်လာတာကို မနာလို မှုစိမ့်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးမိုးသောက်ကြယ်။ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သေဖေ့နဲ့မေမေဆုံးတော့ ဒင်းကကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေ၏။ ဖေဖေ အပျိုးခဲ့တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးခွင့်ရဖို့ ဘွားထိပ်ဆီမှာ ဆောင်းခဲ့သည်။ ဘွားထိပ်က လုံးဝမပေးခဲ့။ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့ သူတွေကိုပဲ ဆက်လုပ်ခိုင်းကာ ဘွားထိပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ချုပ်ကိုင်ခဲ့ သည်။

မင်းရင်ခွင်ကြီးလာရင် လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးခိုင်းမယ်တဲ့ လေ။ ဒါကို လေးလေးမိုးသောက်ကြယ် လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့။ သူ့လုပ်ငန်းတွေက အရှုံးဖယားရဲ့ အောက်ဆုံးကို ထိုးကျနေသည့် အပြင် အကြွေးတွေကလည်း ပါရပိတက်နေခဲ့သည်။

ဦးမိုးသောက်ကြယ်ရဲ့အခက်အခဲကို သူ့မိဘတွေဘက် အလည်း မကူညီနိုင်တော့။ အစကတည်းက ဟန်ပဲရှိတာမို့ အသောက်အစားလောင်းကစားမက်တဲ့ ဦးမိုးသောက်ကြယ်ကို

ပစ်ပယ်ထားခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး

ဦးမိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ ပစ်မှတ်က မင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ သူ့ဆီကျရောက်လာ၏။ အစတုန်းကတော့ မိဘမဲ့တူလေးဆိုပြီး သနားညှာတာသလိုလို နွေးနွေးထွေးထွေး စောင့်ရှောက်လွန်းလို့ မင်းရင်ခွင်စိတ်ထဲ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့မိဘတွေအစားထိုးကာ တွယ်တာ မိခဲ့သည်။

နောက်တော့မှ....

ဦးမိုးသောက်ကြယ်၏ အကြံအစည်တွေကို သူ သိခွင့် ရခဲ့၏။ ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ မင်းရင်ခွင်မျက်လုံးတွေ ကွယ်ပျောက် ခဲ့ရသောနေ့။ အန်တီနန်းစံစံနဲ့ အန်ကယ်ဦးမိုးသောက်ကြယ်တို့ တီးတိုးပြောနေကြသော စကားများကို နားထောင်ကာ သူ့စိတ်တွေ သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး လှေကားထစ်တွေက အဆင်း ခြေချော်ပြီး အော့ကံသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျခဲ့ရ သည်။ ဦးမိုးသောက်ကြယ်နှင့် အန်တီနန်းစံစံတို့ ပြေးဆင်းလာကြ သလို အိမ်သားတွေအားလုံးလည်း အနီးသို့ရောက်လာသံ ကြားရမယ့် နေရာမှာတင် သတိမေ့မျောသွားခဲ့ရသည်။

သူ့သတိပြန်ရလာချိန်မှာတော့ သူ့အမြင်အာရုံတွေ လုံးစ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရ၏။ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတဘဝကိုရောက်တော့

အားလုံးက စိတ်မကောင်းတဲ့လေသံတွေနှင့် သူ့ကို ဝိုင်းအားပေး နှစ်သိမ့်ကြသည်။

တူလေးအခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ မဖြစ်စေရဘူး ငွေဘယ်လောက် ကုန်ကုန် ရအောင်ကုမယ်ဆိုတဲ့ လေးလေးမိုးသောက်ကြယ်ရဲ့စကား။ မသိလျှင်ပဲ အတော်ကလေးစိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရဟန်ပါ။ ဘွားထိပ်ရှေ့မှာ လူမြင်ကောင်းအောင် ဟန်ဆောင်နေကြတာလေ။ မင်းရင်ခွင် နားကြားမြင်ကတ်လွန်းလို့ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် ပြန်မပြောခဲ့။

စိတ်ထဲနာနေသောဝေဒနာက သူတို့အသံကြားနေရတော့ ပို၍ပင် ခံရခက်လာ၏။ မျက်လုံးတွေကိုလည်း သူ လုံးဝပြန်ကုဖို့ မစဉ်းစားမိချေ။ မမြင်ချင်လို့ပါ။ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မတွေ့ချင် လို့ပါ။ ဘွားထိပ်အတန်တန် တောင်းပန်နေသည့်ကြားမှပင် ဆန့်ကျင်ကာ ဒီအတိုင်းပဲနေပစ်ခဲ့သည်။

ဘွားထိပ်ကိုချစ်ပေမယ့် ရက်စက်လွန်းတဲ့သူတွေ၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းပြနေတဲ့ မျက်နှာတွေကို မမြင်မတွေ့ချင်လွန်းလို့ကို တောပေနေခဲ့မိသည်။ ကုလို့ရတာကိုပင် လုံးဝခေါင်းခါ ငြင်းဆန်ခဲ့၏။

မင်းရင်ခွင်...

သူ့ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာရသလဲ။

မျက်မမြင်ဒုက္ခိတဘဝက သူ့အတွက်တော့ အင်မတန်မှ

အေးချမ်းသာယာနေခဲ့သည်။ နေသားတကျလည်း ရှိခဲ့ရ၏။

သို့ပေမယ့်...

အခုအချိန်မှာတော့ သူ့စိတ်တွေ အရင်ကလောက် ပျော်ပါး မနေတော့ချေ။ မုန်းမရွယ် သူ့ကိုအားကိုးမိခိုပြီး မင်းမဟာဂေဟာထဲ မှာ ရှင်သန်နေရတဲ့ မုန်းမရွယ်ကြောင့် သူ့အတွေးတွေ ရှုတ်ယှက်ခတ် အောင် စဉ်းစားတွေးတောနေရပြီလေ။

အန်တီနန်းစံစံတို့မိသားစုက မုန်းမရွယ်ကို တစ်စက်ကလေး မှ ကြည့်လို့မရ။ အတတ်သာလို့သာ လက်ခံထားရတာ အလိုမရှိ တာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်အကြောင်းပြချက်ရှာပြီး ကန်ထုတ်နိုင်မလဲပဲ စဉ်းစားနေကြတာလေ။ မင်းရင်ခွင်အနားမှာ လူယုံတစ်ယောက်လို တွယ်ကပ်ရှိနေတော့မှာကို ဘယ်သူကမှ အလိုမရှိကြတော့။

ပိုဆိုးတာက မုန်းမရွယ်က စာတော်လွန်း၏။ သွက်လက် ထက်မြတ်ကာ သစ္စာရှိလွန်းသည်။ မင်းရင်ခွင်ရဲ့အားကိုးရာဖြစ်လာ မှာကို မိသားစုဝင်တွေအားလုံး လက်မခံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်လာ ကြ၏။

ဘွားထိပ်ကအသက်ကြီးနေပြီ။

ဘွားထိပ်မရှိလျှင် မင်းရင်ခွင်ရဲ့အမွေဝေစုအတွက် သူတို့ ခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်လို့မရတော့မှာကို စိုးရွံ့ကာ မုန်းမရွယ်

ကို ရှင်းထုတ်ချင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို...

မင်းရင်ခွင်သာလျှင် ကောင်းကောင်းကြီးသိနေတာလေ။

ဘွားထိပ်ကတော့ သဘောရိုးအတိုင်းပဲ တွေးထားတတ်သူဆိုတော့ အန်တီနန်းစံစံတို့ အထောင်စကားတွေနားယောင်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန် နေတော့မပေ။

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်...”

“ရွယ်မှားသွားပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ ရွယ်”

“မင်းမဟာဂေဟာရဲ့ မိသားစုဝင်တွေရှေ့မှာ ဦးမင်းရင်ခွင် မျက်နှာမဖော်နိုင်အောင် အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့မိသလို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက်ပေါ့”

“ဟာကွာ...မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲပြောပြော ဘွားထိပ်တို့ဘာမြတ်စံတို့ ဆူပူတာကို ဦးမင်းရင်ခွင်ခံခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒါ မုန်းမရွယ်ကြောင့်ပဲမဟုတ်လား ဦးမင်းရင်ခွင်”

“အဟွန်း...ဆူတာများကွာ အဆန်းလုပ်လို့ ကိုယ် ဘယ်လိုပဲနေနေ ဘွားထိပ်ကလွဲပြီး အားလုံးက အမြင်ကြည်လင်နိုင်

ကြတာမှ မဟုတ်တာပဲ မုန်းမရွယ်”

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မုန်းမရွယ်မလိမ္မာလို့ ဦးမင်းရင်ခွင်ပါ
ရောပြီး အပြောအဆိုခံခဲ့ရတာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ အလကားနေကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တွေ
တင်နေရတယ်လို့၊ တော်ပါတော့ကွာ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကို
မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းတွေ မရှိတော့
ဘူး မုန်းမရွယ်၊ ကိုယ်အခုစဉ်းစားနေတာက တခြားအကြောင်းပဲ”

“ရှင်”

တခြားအကြောင်းတဲ့...

မုန်းမရွယ်နဲ့ အလင်းရောင်တို့အကြောင်း မဟုတ်ဘူး

တဲ့လေ။

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင်”

“ကို...ကိုလေ”

“ဟုတ် ပြောပါ ဦးမင်းရင်ခွင်၊ မုန်းမရွယ် နားထောင်နေ

ပါတယ်”

“ကိုယ် မင်းကိုတွေ့ချင်တယ် မုန်းမရွယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မုန်းမရွယ်၊ ကိုယ်မွေးစားခဲ့တဲ့ မုန်းမရွယ်

ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဘယ်လိုပုံစံလေးရှိသလဲဆိုတာ ကိုယ်
အရမ်းတွေ့မြင်ချင်နေမိပြီ”

“ဟယ်...ဒါ...ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ် မုန်းမရွယ်၊ ကိုယ်တစ်သက်လုံး ဆုံးဖြတ်
ခက်ချထားခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မကုတော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ကို
ပြန်ပြင်ဖို့စဉ်းစားနေမိပြီ”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟင်...

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ရင်ခွင်လေးထဲ ပျတ်ခနဲတိုးဝင်
ခက်တွယ်လိုက်တဲ့ နွေးမြတဲ့ခန္ဓာကိုယ်အိအိလေး။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ
နမ်းမရွယ်က လုပ်လိုက်တာမှန်ပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေ မူမမှန်ချင်
လာက်အောင် ပျက်ယွင်းသွားရတာက မင်းရင်ခွင်ရယ်ပါ။

“တကယ်လားဟင်...ဦးမင်းရင်ခွင် တကယ်ပြောနေတာ
လား၊ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေပြန်ကုတော့မယ်ဆိုတာ တကယ်
ပြောတာလားဟင်”

“အင်း...”

“အမယ်လေး...ပျော်လိုက်တာ အဟင်း..ဟင်း..အီး

အီး...ဟီး”

“ဟောဗျာ...”

ပျော်တယ်လည်းပြောသေး ရယ်တစ်ဝက်နဲ့ငိုချလိုက်ပြန်တဲ့ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး။ မင်းရင်ခွင် ရယ်ချင်စိတ်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းအိထွေးထွေးကြီးတွေပင် ပြုံးသွားရသည်။

ပြီးနောက်...

နွေးထွေးလှိုက်မြသော လက်တစ်စုံက ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင် ဖက်တွယ်ကာ ငိုရှိုက်နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးဆီ ညင်သာစွာထွေးဖက်လျက် နှစ်သိမ့်အားပေးနေမိ တော့သည်။

o o o

အခန်း (၁၆)

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်... မြေး၊ မင်း... မင်းဘာပြော ခဲ့တာလဲ၊ မျက်... မျက်လုံးတွေ ပြန်ကုတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဘွားထိပ်၊ ကျွန်တော်ပြန်ကုတော့မယ်”

“အမယ်လေး... အမယ်လေး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မြေးရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဘွား... ဘွားထိပ် ဘယ်လိုပြောရမုန်း သိတော့အောင်ကိုပဲကွယ်”

ဘွားထိပ်က သူ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အသံတွေ နှင် တုန်အုတ်ထစ်ထစ်လို့နေသည်။ ဒါဟာ ဘွားထိပ်အတောင့်တ မှည့် ဆန္ဒတစ်ခုပဲမဟုတ်ပါလား။ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တိုက်တွန်းခဲ့ တာ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကုသဖို့ပဲလေ။ ဘွားထိပ်ရဲ့ဆုတောင်းတွေက သူ့ဘဝတစ်သက်တာလုံး မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ အရှင်သန်စေချင်တာပဲဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ မြင့်မြတ်စံ၊ နန်းစံစံတို့ရေ လာကြစမ်း၊ ဒီကို အမြဲ
လာကြစမ်း”

ဘွားထိပ်ရဲ့ အော်ခေါ်သံလေးက ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး
တစ်ခုလုံး ဟီးထနေ၏။

“ဟဲ့...မြင့်မြတ်စံ”

“နန်းစံစံ”

အော်ခေါ်နေသည်။

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာနှင့် ဘွားထိပ်ကသားသီး
နာမည်တွေကို အသံကျယ်ကြီးနှင့်အော်ခေါ်နေသည်။

“ရှင်...မေမေ”

“ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်နေတာလားမေမေ”

“အေး ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါခေါ်နေတာ၊ လာကြ ဒီ
လာကြ”

ဘွားထိပ်ရဲ့အသံကြောင့် အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာကြတဲ့
ခြေသံတွေနဲ့အတူ အလန့်တကြားထူးသံတွေ...။

ဒါဆို

ဘာဘမြင့်မြတ်စံရော အန်တီလေးနန်းစံစံပါ ဧည့်ခန်းကျယ်
ကြီးထဲကို ရောက်လာကြပြီပေါ့လေ။

မင်းရင်ခွင်

ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲနဲ့ထွေးထွေးကြီးကိုသာ အပြုံး
တွေဝေနေအောင် တန်ဆာဆင်ထားလိုက်မိသည်။

“ထိုင်ကြစမ်း...မင်းတို့ထိုင်ကြစမ်း၊ မင်းတို့ကို ဝမ်းသာ
စရာသတင်းပြောမလို့၊ အားလုံးထိုင်ကြစမ်း”

နောက်ကနေ စိတ်ဝင်တစားလိုက်ပါလာကြသော မိသားစု
ဝင်တွေအားလုံး ဘွားထိပ်ရဲ့ရွှင်မြူးနေတဲ့ ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး
နားမလည်နိုင်စွာ စိတ်ဝင်တစားပင် ဆိုဖာခုံလွတ်အသီးသီး၌ ဝင်ထိုင်
လိုက်ကြသည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ မေမေရယ်၊ ဒီလောက်အသံကျယ်
ကြီးနဲ့ အော်ခေါ်နေတာ၊ နန်းဖြင့်တောင် လန့်သွားတာပဲ”

မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အပြုံးချိုအိအိမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပြစ်တင်
မျက်စောင်းလေးထိုးပြီး မေးသူက နန်းစံစံရယ်ပါ။

“သတင်းထူးမို့ပေါ့အေ့၊ သတင်းထူးပြောစရာရှိလို့
ခေါ်လိုက်တာပေါ့”

“ဘာသတင်းထူးလဲ မေမေ”

ဦးမြင့်မြတ်စံက မျက်ခုံးတန်းထူထူကြီးတွေကို တွန့်ကျံကာ
ဝမေးသည်။

“မင်းရင်ခွင်လေ မင်းတို့ရဲ့တူလေး မင်းရင်ခွင်က
သူ့မျက်လုံးတွေ ပြန်ကုတော့မယ်တဲ့”

“ဘယ်လို...”

“ဘာရယ်...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဟယ်...”

အာမေဇိုတ်သံအသီးသီး ထွက်လာကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုလေးတင်ပဲ မေမေ့ကိုပြောတာတော့၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို ပြန်ကုတော့မယ်တဲ့၊ ကဲ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ စရာကောင်းလိုက်တဲ့သတင်းလဲ”

ဘွားထိပ်အသံက စီစီညံ့နေသလောက် အားလုံးအသံတွေ က တိုင်ပင်ထားသလိုပင် တိခနဲတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘယ်သူ့ထံက မှ လှိုက်လှဲဝမ်းမြောက်တဲ့အသံ ထွက်မလာတော့။

မင်းရင်ခွင်ပြုံးမိ၏။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာမို့လည်း ထွေထွေ ထူးထူးပင် အံ့ဩမနေမိတော့ပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေပြန်ကုတော့မည်ဟု ပြောလိုက်တာနှင့် အားလုံးစိတ်ဓာတ်တွေကျသွားကြမယ်ဆိုတာ မင်းရင်ခွင်သိပြီးသားပဲဟာ။

မင်းရင်ခွင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ့် ဝေစုအတွက် လေးလေး မြင့်မြတ်စံကရော၊ အန်တီလေးနန်းစံစံကပါ ပစ်မှတ်တစ်ခုလို့

ထားနေကြတာမဟုတ်လား။ အခုတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျမယ့် အဖြစ်လေ။ ဘယ်သူက ထူးပြီးဝမ်းသာပျော်ရွှင်ပြနေကြတော့မလဲ။

“ဟဲ့ မင်းတို့တွေမျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားကြတာလဲ၊ ညည်းတို့တူမျက်မမြင်ဒုက္ခိတဘဝက လွတ်မြောက်တော့မှာကို ဝမ်းမသာကြဘူးလား”

“အဲ...ဟို...ဟို ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ အံ့ဩပြီး ဘာပြောရုန်းမသိအောင် ကြောင်သွားတာပေါ့ မေမေရာ၊ ကောင်းပါ တယ်၊ မင်းရင်ခွင်အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့”

“အဟင်း...ဟင်း ဟုတ်သားပဲမေမေရယ်၊ နန်းစံလည်း အံ့တောင်ဩပြီး နှုတ်ခမ်းတွေတောင် ဆွဲအသွားရတယ်”

“အေး...အေး ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်ကတော့ အရမ်း ဝမ်းသာတယ်အေ၊ ဒါမှလည်း သေသွားတဲ့ သမီးသက်နှင်းစံနဲ့ သမက်ကို စိတ်ချမ်းသာစေမှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်မှာတာဝန် မကျေပွန်သလိုကြီး တစ်ချိန်လုံးခဲးနေရတာအေ၊ အခုမှပဲ သက်ပြင်း လုံးကြီးကို ချနိုင်တော့တယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

“ဟင်း...ဟင်း”

ရယ်သံတွေက အသက်မပါ။

ဘွားထိပ်ရှေ့မှာမို့ ဟန်ဆောင်ဝမ်းသာ ပြနေကြတယ်ဆိုတာ

မင်းရင်ခွင်အသိဆုံးပဲ။

အဲဒါတွေကိုပဲ

မင်းရင်ခွင် စိတ်ပျက်မိတာလေ။

သို့ပေမယ့်...

မုန်းမရွယ်အတွက်

သူမကလေးရဲ့ အနာဂတ်လေး လှပသာယာအေးချမ်းစေဖို့ အတွက်ဆိုသည့်စိတ်နှင့် အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်တော့ဖို့သာ မင်းရင်ခွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ဒါဟာ မှားသွားသလား မှန်နေသလားဆိုတာလည်း သူမစဉ်းစားမိ။ မုန်းမရွယ်ရှေ့ရေး ကောင်းစားသွားပြီး ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ လူ့လောက အလယ်တွင် ခေါင်းမောရင်ကော့နိုင်တာကိုပဲ သူမြင်တွေ့ချင်နေမိ သည်။

အဲဒီလိုမဖြစ်ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ပေးဖို့ မင်းရင်ခွင် ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြောထားမိ၏။

“ဘွားထိပ်”

“ပြော မြေး”

“ကျွန်တော်အမြန်ဆုံးကုချင်တာဆိုတော့ မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ပြပြီး ဆွေးနွေးမှဖြစ်မယ်နော်”

“အမယ်လေး မြေးရယ်၊ စိတ်သာချ ဘွားထိပ်ထ

“မြန်ဆုံး စီစဉ်မှာ”

“ဪ...ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ခွဲစိပ်တဲ့အခါ ခုရင် ဆေးရုံမှာအစောင့်အဖြစ် မုန်းမရွယ်ကို အနားမှာခေါ်ထား ခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို”

ဘွားထိပ်က မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်သည် မိလျှင်ပဲ လေသံက တင်းမာချင်နေ၏။

မင်းရင်ခွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ တောင်းဆိုပစ်လိုက်သည်။ တတ်တယ်လေ သူ့အနားမှာမရှိလျှင် မုန်းမရွယ်ကို သူတို့အနိုင်မကျင့် နူးလို့ ပြောလို့ရလို့လား။ မျက်မုန်းကျိုးနေကြတဲ့သူတွေ၊ တော်ကြာ မုန်းမရွယ်ကို အဝေးကိုနှင်ထုတ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။

စိတ်မချနိုင်ပါဘူး။

သူ့အနားမှာထားတာပဲ စိတ်ချနိုင်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မောင်လုံးက ရှိနေပေးတာသင့်တော် တာပေါ့၊ ယောက်ျားလေးချင်းပဲလေ၊ ဒီကောင်မလေးကို ခေါ်ထား တာကတော့”

“ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြန်ကုဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မုန်းမရွယ်ကြောင့်ပဲ ဘွားထိပ်၊ မဟုတ်ရင် တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတ ဝေခံပဲ ဖြစ်သလိုဇာတ်သိမ်းပစ်မှာ”

“အမယ်လေး...မဟုတ်တာမြေးရယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူး မျိုးကြီးထားရတာလဲ၊ ဘွားထိပ် လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ မင်း မျက်လုံး တွေပြန်ကုကိုကုရမယ်”

“ဒါဆို မုန်းမရွယ်အတွက်ပါ ဘွားထိပ်ရဲ့အစီအစဉ်ထဲ ထည့်ဆွဲထားပါ၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေပြန်မြင်ရင် ပထမဆုံး တွေ့ချင်တာမုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်မွေးစားခဲ့တဲ့ကောင်မလေး ကိုပဲ”

အမယ်လေး...

ဖြစ်နေလိုက်တာ...

ပထမဦးဆုံးမြင်တွေ့ချင်တာ မုန်းမရွယ်ကိုတဲ့။

တော်တော်အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ မင်းရင်ခွင်ထဲ တူအရင်းခေါက်ခေါက်တော်တယ် ဆိုပေမယ့် စောင့်ကြားကြား နိုင်လွန်းတဲ့သူအဖေနဲ့ တထေရာတည်းတူလွန်းလို့ မင်းရင်ခွင်ထဲ တစ်စက်ကလေးမှပင် ဒေါ်နန်းစံစံကြည့်မရချေ။

အခုတော့...

အရင်ကထက်ပင် ပိုပြီးကြည့်မရတော့

မျက်လုံးတွေပြန်ကောင်းသွားလျှင် ဒေါ်နန်းစံစံထံ လင်မယားတွေ ပုံသေချမှတ်ထားတဲ့အကြံအစည်တွေအားလုံးက လုံးလုံးလျားလျား ပျက်စီးရပြီလေ။ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာ အခုနိမ့်

အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ရေရှည်တည်နေနိုင်တာဆိုလို့ မင်းရင်ခွင်အဖေ အစပျိုးသွားခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေပဲရှိတာ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို မင်းရင်ခွင် က ပြန်ဦးစီးတော့မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မေမေကျန်တဲ့ လက်ငုတ် လက်ရင်းအမွေအနှစ်ကိုပဲ သုံးပုံခွဲရတော့မှာ။

ဒါတောင်...

အဘွားကြီးက စိတ်ချရတာမဟုတ်။

သူ့မြေးမင်းရင်ခွင်မျက်စိ ပြန်ကောင်းတာနှင့် အမွေတွေ ဝေစုခွဲလျှင် သူ့အတွက်ပါ ထည့်ပြီးခွဲဝေတော့မည်။ ဒါဆိုလျှင် ရရှိနိုင်မည့်ဝေစုက နည်းသထက်နည်းပါးဖို့ပဲ ရှိတော့မည်။ မေမေကို ကြည့်ရတာ သူ့မြေးမင်းရင်ခွင်နဲ့ပဲ တစ်ပေါင်းတစ်စည်းထဲ သွားနေ မှာပဲ။

စိတ်ပျက်တယ်။

အကြွေးတွေအတိုးတွေကလည်း တစ်ရစ်ရစ်တက်နေတာ လည်ပင်းအထိတောင် တက်နေပြီ။ ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။ မေမေအထင်သေးမှာစိုးလို့ ဟန်မပျက်ကုမ္ပဏီလည်ပတ် နိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတာ။ ဘယ်လိုမှဆက်ပြီး မထိန်းနိုင်တော့ ချေ။

မုန်းမရွယ်...

ဒင်းလေးကြောင့် အခုလိုအခြေအနေတွေအားလုံးက

ပြောင်းလဲကုန်ရတာ။ မဟုတ်လျှင် မင်းရင်ခွင်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံးသင့်မြတ်တဲ့ နန်းစံစံတို့ မိသားစုသာလျှင် အားကိုးအားထားရာတစ်ခုပဲလေ။

ခုတော့...

ဒင်းရောက်လာလို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်တွေပဲ ဆက်တိုက်ကျနေရတော့တာ။

မုန်းတယ်။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မုန်းတယ်။

စိတ်ရှိုလက်ရှိုသာဆိုလျှင် အရှေ့ခွဲဆုတ်ပြီး အတစ်တစ် အပိုင်းပိုင်းသာ ခုတ်ထစ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

“ဘွားထိပ်”

“ဟေ...”

“မြေးပြောသလိုဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးနော်”

တောင်းဆိုနေတဲ့ မြေးဖြစ်သူ မင်းရင်ခွင်ကိုကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေရခက်နေတဲ့ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်တစ်ယောက် သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်ရပြီ။ သမီးဖြစ်သူ နန်းစံစံဆီ မျက်နှာလှည့်ကာ ဆွေးနွေးမိ၏။

“ဟဲ့ နန်းစံစံ၊ ညည်းတူကိစ္စဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒင်းသဘောအတိုင်း လုပ်ပေးနေကုန်”

မဟုတ်လား၊ ဆက်သာလုပ်ပေးလိုက်ဦးပေါ့ မေမေ”

“ဟဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောသွားတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးကတော့လေ၊ မအေကိုများ သူ့သူငယ်ချင်းကျနေတာပဲ”

ပြောပြီးတာနဲ့ ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခဲနဲထထွက်သွားတဲ့ ဒေါ်နန်းစံစံရဲ့နောက်ပိုင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်စောင်းလေးတွေက တဖျစ်ဘက်တောက်ဝေဖန်လိုက်တဲ့ ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်...။

“နန်းစံစံပြောတာလည်း မှားမှမမှားတာပဲ မေမေ၊ မင်းရင်ခွင်ဘာပဲပြောပြော မေမေလုပ်ပေးမှာပဲဟာ၊ ဘယ်သူ့ဆီက အကြံဉာဏ်လိုက်တောင်းနေရသေးတာလဲဗျာ၊ အကြံပေးလည်း အလကားပဲဖြစ်မှာပဲဟာ မေမေပဲကြိုက်သလိုစီစဉ်ပေါ့”

အမယ်လေးတော်...

ဒီတစ်ခါ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီးရင်ဘတ် လိုက်သူက ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ပဲဖြစ်တော့သည်။

သားဖြစ်သူနဲ့ သမီးဖြစ်သူက အကူအညီတောင်းဖို့နေနေ သာသာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တာပင် လက်မခံဘဲ အသီးသီးနေရာကနေ ထွက်သွားကြချေတော့သည်။

သက်ပြင်းမောကြီးကိုသာ ကြိတ်ချရသူက...

ဘွားစံထိပ်ခေါင်တင်ပါပဲ...။

အခန်း (၁၇)

“ရွယ်...ဟေ့...ရွယ် ခဏစောင့်ဦး”

အနောက်ဘက်ဆီမှ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် တားဆီးလိုက်သံကြောင့် ခပ်သုတ်သုတ်လေး ရှေ့ကနေလျှောက်နေမိတဲ့ မုန်းမရွယ်ရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေက တုန်ခန်ပင် ရပ်တန့်သွားရ၏။
တွေ့သားပဲ...

မုန်းမရွယ် ကျောင်းရှေ့အပေါက်ဝနားရောက်တော့ အလင်းရောင်ကို ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးနေကျ ကားအကောင်းစားကြီး ထိုးရပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ အရင်ကဆို အလင်းရောင် ကားရပ်တာမြင်လိုက်လျှင်ပဲ ကားပေါ်က သူဆင်းအလာကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး စောင့်နေကျပါ။ ပြီးမှသာလျှင် နှစ်ယောက် အတူတူ ကျောင်းစာသင်ခန်းဆီ သွားကြသည်။ ဒါ မုန်းမရွယ် ခုနစ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက အလုပ်တစ်ခု။

အခုတော့...

မုန်းမရွယ် မြင်လျက်သားနှင့်ပင် သူ့ကို မမြင်ချင်ဟန် ဆောင်ကာ ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ စာသင်ဆောင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့မိသည်။ အလင်းရောင်နဲ့ခင်မင်နေလို့ မုန်းမရွယ်ကို မင်းမဟာဂေဟာ မိသားစုဝင်တွေအားလုံး ဆူပူကြိမ်းမောင်း ပြစ်တင်နေကြတာလေ။ ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့ မဟုတ်မဟတ်တိုင်တန်းချက်တွေကြောင့် အလင်းရောင်နဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေဖို့ လူကြီးတွေက တင်းကျပ်ပုပ်ပင် တားဆီးခဲ့၏။

မုန်းမရွယ် မလိုက်နာချင်လို့ မရပါ။

သူမကိုယ်သူမ မပိုင်တဲ့ဘဝမှာ မင်းမဟာဂေဟာရဲ့ အမိန့်ကို လွန်ဆန်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ပြီးတော့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ယုံကြည်မှု။ ပညာရေးကိုပဲ အဓိကထားပြီး ကြိုးစားပါမယ်ဆိုတဲ့ မုန်းမရွယ်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို စိတ်ချယုံကြည်နေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို စိတ်မပျက်စေချင်ပါ။

ဒါကြောင့်...

မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် အလင်းရောင်နဲ့ မခင်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိသည်။ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အလင်းရောင်ကို မုန်းမရွယ်လည်း တကယ်ခင်တာပါ။ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက အမြဲတမ်းတတ်တဲ့နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း

တွေ့ဖို့ အခုလိုအချိန်ကြီးမှာ မခေါ်မပြောဘဲ နေရတော့မှာ တကယ်ကို မျက်နှာပူစရာပါပဲလေ။

“မုန်းမရွယ်”

“အလင်းရောင်”

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ မုန်းမရွယ်၊ ငါ့ကိုတွေ့မြင်လျှင် သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မစောင့်ဘဲ သွားတာလဲ မုန်းမရွယ်”

“ငါ တကယ်မမြင်လိုက်လို့ပါ”

မုန်းမရွယ်ဖြေသံက အေးစက်စက်။

အလင်းရောင် ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာခါယမ်းပြီး မုန်းမရွယ် မျက်နှာဆီ စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ မုန်းမရွယ်က အကြည့်ကို မျက်နှာလေးလွှဲထား၏။ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း မုန်းမရွယ်ရဲ့ အမူအရာတွေက သိသိသာသာကြီးကို ပြောင်းလဲသည်။

သူ သတိထားမိနေ၏။

မုန့်စားတန်းသွားရအောင်ဆိုလျှင်လည်း မုန်းမရွယ် အကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး ငြင်းပယ်ကာ နေခဲ့တတ်သလို၊ ကျောင်းတက်ချိန်ဆိုလျှင်လည်း အခန်းထဲ စောစောရောက်နှင့်နေကာ ကျောင်းဆင်းတာနှင့် အတန်းထဲက ချက်ချင်းထွက်သွားတတ်နှင့် အလင်းရောင်ကို သိသိသာသာကြီး ရှောင်နေတတ်၏။

အလင်းရောင် စကားသွားပြောလျှင်ပင် သူမပုံစံက ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် စိတ်မလုံသလို မပုံမရဲပုံစံ။ မုန်းမရွယ် ဘာကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတဲ့ အဖြစ်မှန်ကို အလင်းရောင် သိချင်နေမိသည်။

အခုလည်းကြည့်။

အလင်းရောင် ကားပေါ်ကဆင်းလာတာကို မုန်းမရွယ် မြင်ပါလျက်နှင့် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်သွားတာလေ။ အလင်းရောင်အနောက်ကနေ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီး သူမကို လှမ်းတားဆီးလိုက်လို့သာ ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ သူ အနားကိုရောက်တာနှင့်ပဲ စာသင်ခန်းဘက်ဆီသို့ ခြေဦးတည်လျက် ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆက်လျှောက်နေ၏။

သူမ ခြေလှမ်းကို အမီလိုက်ကာ စကားကိုပြောနေရသည်။ ကြာလာတော့ အလင်းရောင် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“မုန်းမရွယ်”

ဟင်...

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူမ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲတားလိုက်တဲ့ အလင်းရောင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေရပ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် ယိမ်းခါ သွားရသည်။

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ မုန်းမရွယ်”

“လွတ်စမ်းပါ အလင်းရောင်ရယ်၊ သူများတွေကြည့်နေတယ်ဟ၊ တော်ကြာနေ နင်နဲ့ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်”

“ထင်ထင် ငါ အရေးမစိုက်ဘူး၊ ငါသိချင်နေတာ နင်ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာပဲ မုန်းမရွယ်”

“ငါ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“နင် ငါ့ကို အခုတလော ဆက်ဆံရေး သိပ်ကျဲနေတယ် မုန်းမရွယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ၊ နင် ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား၊ ငါ ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့လဲ မုန်းမရွယ်၊ နင် ငါနဲ့ မခေါ်မပြောချင်သလိုကြီး လုပ်နေတာ ငါသတိထားမိတယ်”

“ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး အလင်းရောင်ရာ၊ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ နေတာပါ၊ ကဲပါ ဖယ်ပါတော့၊ ငါ့လက်မောင်းတွေ နာနေပြီ”

အလင်းရောင်က သူမလက်မောင်းလေးကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ဆွဲထားတာမို့ တကယ်ပဲ နာကျင်လာရသည်။

“ငါလွတ်လိုက်ရင် နင် ထွက်သွားမှာမဟုတ်လား”

“ဟဲ့...ကျောင်းတက်ချိန်နီးနေပြီ အလင်းရောင်”

“တက်မှမတက်သေးတာ”

ခက်တာပဲ။

အလင်းရောင်ကလည်း တကယ့်ကို ဇွတ်တရွတ်။

မုန်းမရွယ် စာသင်ခန်းထဲကို မြန်မြန်ဝင်ချင်နေပြီ။ ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့ရန်က ရှိနေ၏။ မုန်းမရွယ်ကို တစ်ချိန်လုံး ဘယ်လိုအပြစ်လုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပြီး လူကြီးတွေဆီ သတင်းပို့ချင်နေတဲ့ ဆောင်းယံကြယ်။

အခုတောင်။

အလင်းရောင်က သူမလက်ကိုဆွဲပြီး စကားရပ်ပြောနေကြတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက သူ့ဆီရောက်နေလောက်ပြီပေါ့။ ဆောင်းယံကြယ်ကိုသိတဲ့လူတွေက စာသင်ခန်းတစ်ဆောင်လုံးနီးပါးပါ ရှိကြတာလေ။ မျက်နှာလုပ်ချင်လို့ သွားပြောချင်သူတွေက ဒဲ့ဒဲ့ဒေးပဲ။

“မုန်းမရွယ်”

“ပြော...အလင်းရောင်”

“ငါမေးတာ ဖြေဦးလေ၊ နင် ငါ့ကို ဘာလို့ရှောင်နေသလဲဆိုတာ”

“ငါ နင်နဲ့မခင်ချင်တော့ဘူး အလင်းရောင်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ငါ့ကို နုတ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ အလင်းရောင်၊ ငါ့ကို မခေါ်ပါနဲ့တော့”

“ဘာကြီးလဲဟ၊ နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ

မုန်းမရွယ်၊ မနက်စောစောစီးစီး အူကြောင်ကြောင်စကားတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်၊ မနောက်ပါနဲ့ မုန်းမရွယ်ရာ”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ အလင်းရောင်၊ နင့်ကို မနောက်ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့...

အလင်းရောင်ထံမှ အသံလေးတိတ်သွား၏။

မုန်းမရွယ် လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက် ကို ဖြေလျှော့ကာ မျက်နှာဆီ ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်သလား မုန်းမရွယ်”

အလင်းရောင်ရဲ့အမေးကို သူမ မဖြေမိ။

“နင်နဲ့ငါရဲ့ ခင်မင်မှုကို နင်တို့အိမ်က တားဆီးလိုက်တာ မဟုတ်လား မုန်းမရွယ်”

“သူတို့တစ်မျိုးထင်နေကြလို့ပါ အလင်းရောင်၊ ဘာပဲ ပြောပြော ငါ့ကြောင့်နဲ့ နင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်စေချင်လို့ပါ။ နင်က စိတ်သဘောထား အရမ်းဖြူစင်တာလေ၊ ငါ့အပေါ်မှာ ရိုနှို သားသား နင်ခင်တာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေ မှာ နင်နဲ့ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်တော့ နင့်လို သူဌေးသားနဲ့ ငါ့လို သူများအိမ်မှာ ခိုကပ်ပြီး ပညာသင်နေရတဲ့သူက...”

“တော်စမ်းပါ”

သူမ စကားမဆုံးခင်မှာပင် အလင်းရောင်ဆီမှ ဒေါသ တကြီး တားဆီးသံကျယ်ကြီးက ဟိန်းခနဲ ထွက်လာ၏။ ဖြူနေ သော အလင်းရောင်ရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးက ဒေါသသွေးရောင် လွှမ်းကာ တည်တင်းတင်းလေးဖြစ်နေသည်။

မုန်းမရွယ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။

သို့ပေမယ့်

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောလို့မှ မဖြစ်တော့တာ။

ရှင်ထဲမှာမကောင်းမိပေမယ့် ပြတ်သားမှုတစ်ခုကိုတော့ ချွေးချယ်မှဖြစ်တော့မည်လေ။ အလင်းရောင်အတွက်က သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေမရှားပါဘူး။ အလင်းရောင်ကို ခင်မင်ချင်သူတွေက ဝိုင်းဝိုင်း ကိုလည်လို့။ မုန်းမရွယ်မှာသာ အလင်းရောင်လို စာနာနားလည်ပြီး လူတန်းစားမခွဲခြားဘဲ ခင်မင်တတ်တဲ့သူငယ်ချင်းသာ နောက် တစ်ယောက်ထပ်တွေ့ဖို့ လုံးဝမရှိနိုင်တော့အောင်ပဲ ရှားပါးရတာပါ။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ။

အန်တီနန်းစံစံက အလင်းရောင်နဲ့မုန်းမရွယ်ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီး နေမှုအပေါ် အထင်အမြင်လွှဲပြီး သံသယစိတ်ဝင်နေတာဆိုတော့ မုန်းမရွယ်ဘက်က ရပ်တန့်နောက်ဆုတ်ပစ်ရတော့မှာပဲပေါ့။

မုန်းမရွယ်ကြောင့်

ဦးမင်းရင်ခွင်ပင် လူကြီးတွေရဲ့ ဆူပူငြိငြင်ခြင်းခံခဲ့ရသေး
သည်။ မုန်းမရွယ်တွေးကြည့်မိတိုင်း အခုအချိန်ထိ သူမကိုယ်သူမ
အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရ၏။ နောင်တတွေလည်း ရနေမိပါပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း

အလင်းရောင်နဲ့သိပ်ပြီး တရင်းတနှီး မနေတော့ဖို့သာ
ဆုံးဖြတ်ထားမိတော့သည်။

“မုန်းမရွယ်”

“ပြော အလင်းရောင်”

“ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါဟာ၊ ငါ သိချင်
လို့ပါ”

“ငါဘာပြောရမှာလဲ အလင်းရောင်ရယ်၊ အခုချိန်မှာ
ငါပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ နင်ငါ့ကို လာမခင်ပါနဲ့တော့
ဆိုတဲ့စကားပဲ”

“ကောင်းပြီလေ မုန်းမရွယ်၊ ဒီစကားကို နင့်ဘက်က
စပြီးပြောတာနော်၊ နင်နဲ့ငါ ဒီနေ့ကစပြီး သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်
တော့ဘူးဆိုတာ”

အို...

သူမမျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်ပြီး လေသံခင်
တင်းတင်းနဲ့ အလင်းရောင်က ပြန်ပြောတော့ မုန်းမရွယ်စိတ်ထဲ

မခံစားနိုင်လောက်အောင်ပင် နင့်သည်းသွားရပြန်သည်။

တကယ်ဆို

သူမဘက်ကစပြီးပဲ တောင်းဆိုခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

အလင်းရောင်ဘက်ကနေ လိုက်လျောတော့မယ့်အရိပ်အယောင်ကို
တွေ့ရတော့ စိတ်ထဲဝမ်းနည်းမိသလိုလို။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်
ကြည်တို့က ဝေပဲတက်ချင်လာရပြန်၏။

“မုန်းမရွယ်”

“ပြောလေ အလင်းရောင်”

“ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲပေးပါတော့လို့ နင်
ကိုယ်တိုင် တောင်းဆိုတာနော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ မုန်းမရွယ်၊ ငါကလည်း အစောကြီး
ကတည်းက စိတ်တွေတအားကိုမွန်းကြပ်ပြီး မောနေရလွန်းလို့ နင်နဲ့
သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲချင်နေတာကြာပါပြီ၊ အခုတော့
ငါ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားတာပေါ့ မုန်းမရွယ်”

အလင်းရောင်ရယ်။

ဒါဟာ နင့်ရင်ထဲကထွက်လာတဲ့ တကယ့်စကားတွေလား
ဟာ။ ငါသိပါတယ်။ နင်စိတ်ဆိုးလို့ အခုလိုစကားမျိုးတွေ တမင်
အရွဲ့တိုက်ပြီး ပြောတယ်ဆိုတာလေ။ နင်ငါ့ကို ဘယ်လောက်

သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါမသိဘဲနေမလား အလင်းရောင်ရယ်။

ငါလို မရှိဆင်းရဲသား သူတစ်ပါးအရိပ်မှာ ခိုကပ်နေပြီး ပညာရေးကို မနည်းကြိုးစားသင်ယူနေရတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို လူတန်းစားမခွဲခြားဘဲ ဒီကနေ့အထိ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ ခင်မင်နေလာခဲ့တာပဲဟာ။

“မုန်းမရွယ်”

“ပြောပါ အလင်းရောင်”

“ဒီနေ့ကစပြီး နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေ လုံးဝမဟုတ်တော့

ဘူးနော် မုန်းမရွယ်”

“အင်း”

“ငါတို့သူစိမ်းတွေဖြစ်သွားပြီနော်”

“အင်းပါ”

“အဲဒါဆို ငါသွားပြီမုန်းမရွယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်ထားတဲ့ အလင်းရောင်က သူမရှေ့ကနေ ချာခနဲနေအောင်ပင် ထွက်သွားတော့သည်။

မုန်းမရွယ် လှမ်းမတားဆီးမိ။

အလင်းရောင်အခုလို ဆုံးဖြတ်သွားတာပဲကောင်းပါတယ်လေဆိုသည့် ဖြေသိမ့်မှုကလေးနှင့်ပင် မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် နေ

ခဲ့လိုက်သည်။

ရှေ့ကနေဦးအောင် ထွက်လာခဲ့တဲ့ အလင်းရောင်ရဲ့မျက်နှာမှာ လည်းကြည်နူးသည့် အပြုံးရိပ်လေးတွေဝေလို့။

မုန်းမရွယ်

သူမကလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲပစ်ခဲ့သည်။

ဒါမှ

အလင်းရောင်ရဲ့စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားရမှာပေါ့။

ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ အလင်းရောင်ဆက်ပြီး မနေချင်တော့ပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စည်းဝိုင်းကြီးထဲမှာ သူ့ရဲ့စိတ်တွေ ပိတ်လှောင်ခံနေရတာ ဘယ်လောက်ထိ သူ့မွန်းကြပ်နေခဲ့ရသလဲ။

မုန်းမရွယ်

ငါလေ

နင်နဲ့သူငယ်ချင်း တကယ်မဖြစ်ချင်တော့ဘူးသိလား။

နင့်အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ ငါ့သံယောဇဉ်တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရောင်ပြောင်းနေပြီ မုန်းမရွယ်။ ဒါကို ငါသတိထားမိနေတာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘက်က နင်သိအောင်ဖွင့်မပြောရက်ခဲ့ဘူးလေ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အဖြူရောင်စည်းကြီးက နင်နဲ့ငါကြားကို တားဆီးနေတာဟာ။ ငါအရမ်းကို စိတ်ပျက်လွန်းလို့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။

အခုတော့

ငါ လမ်းပေါက်တွေပွင့်သွားပြီ မုန်းမရွယ်။

ငါလေ

နင့်ကို တိတ်တဆိတ်လေး စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ မုန်းမရွယ်

ရယ်...။

ဒါကြောင့်

ငါ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရပ်စဲနဲ့
လက်ခံလိုက်တာပါဟာ....

○ ○ ○

အခန်း (၁၈)

“ဦးမင်းရင်ခွင် ဒီမှာသွားပွတ်တံ”

ရေချိုးခန်းလေးထဲက ဘေစင်လေးဆီရောက်အောင်
ခေါ်သွားပြီး သွားတိုက်ဆေးအသင့်ထည့်ထားသော သွားပွတ်တံ
လေးကို ဦးမင်းရင်ခွင်လက်ထဲ ထည့်ပေးမိသည်။ ပြီးတာနှင့်
ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါပိုင်းကို ဗီဒိုထဲမှ
ထုတ်ထားပြီး ပခုံးပေါ်အသာတင်၊ ညအိပ်ဝတ်စုံတစ်စုံကို ထုတ်ယူ
လိုက်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းတွင် တင်လိုက်သည်။

မနက်ပိုင်း ကျောင်းတက်ရတာမို့ ဦးမင်းရင်ခွင်နဲ့ပတ်သတ်
တဲ့ အလုပ်တွေကို ပျက်ကွက်ခဲ့သမျှ ကျောင်းကနေပြန်ရောက်လာ
သည်ဆိုလျှင်ပဲ မုန်းမရွယ် တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးတတ်သည်။
ဘာတစ်ခုမျှ လစ်ဟင်းမှုမရှိစေရ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း သွားတိုက်
ဗျက်နှာသစ်ကာ ခြေလက်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တတ်တာ ဦးမင်းရင်ခွင်

ရဲ့ အကျင့်တစ်ခု။

ပြီးလျှင်...

ညအိပ်ဝတ်စုံလဲပြီးမှ အိပ်ရာထဲဝင်တတ်သည်မို့ ညအိပ်ဝတ်စုံတစ်စုံကို အမြဲထုတ်ပေးရသည်။ ပြီးလျှင် မိုင်လိုတစ်ခွက် ဖျော်ပေးရသည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း မိုင်လိုပူပူလေးတစ်ခွက်ကို ဦးမင်းရင်ခွင်က သောက်တတ်၏။ မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် ဦးမင်းရင်ခွင်အတွက် အားလုံးလုပ်ပေးပြီးမှ သူမနေသော အလုပ်သမားတန်းလျားဆောင်ဘက်သွားကာ တစ်နေ့တာကျောင်းသင်ခန်းစာများကို ကျက်မှတ်၊ အိမ်စာမှန်သမျှလုပ်ပြီးတော့မှ အိပ်ရာထဲဝင်တတ်၏။ ဒါဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူမတာဝန်ယူနေကျ အလုပ်တစ်ခုပင်။

ဦးမောင်လုံးကို ဦးမင်းရင်ခွင်အတွက် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ခေါ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတလေ ခြံအလုပ်တွေလုပ်ခိုင်းတာနှင့် ဟိုဟာပြေးဝယ်ပေးပါဦး၊ သည်ဟာပြေးဝယ်ပေးပါဦးနဲ့ သည့် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းစေမှုများကြောင့် အနားတွင် အနီးပြည့် မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ချေ။

မုန်းမရွယ်ရှိနေပေးလို့သာ ဦးမင်းရင်ခွင်အတွက် အဆင်ပြေပြေနဲ့ နေနိုင်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ဦးမောင်လုံးလည်း အတော်ကလေး သက်တောင့်သက်သာနေလို့ရနေ၏။ မုန်းမရွယ်

အရမ်းကို အလိုက်တသိနဲ့ နေတတ်တဲ့သူမို့ အားကိုးရတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဦးမောင်လုံးက စိတ်ချလက်ချထားနိုင်၏။

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ရွယ် လာလေ၊ ကိုယ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးပြီ၊ လာခေါ်တော့”

“ဟုတ်”

ဒီတော့မှ

ရွယ်တစ်ယောက် ရေချိုးခန်းလေးထဲမှ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို လက်ကလေးတွဲကာ ဖေးကူခေါ်ပြီး အိပ်ရာအနီးဆီသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။

“ရော ဦးမင်းရင်ခွင်၊ မျက်နှာသုတ်ပါ”

“ဪ...အေး”

“ခုတင်ခြေရင်းပေါ်မှာ ညအိပ်ဝတ်စုံတင်ထားတယ် ဦးမင်းရင်ခွင်၊ လဲလိုက်ဦးနော်၊ ရွယ် ဦးမင်းရင်ခွင်သောက်ဖို့ မိုင်လိုသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ရွယ်ပြောတဲ့စကားလေးတွေအတိုင်း တသွေမတိမ်းလိုက်နာနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ကြည့်ပြီး ရွယ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ကျေနပ်စွာပင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော

ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့ပယောဂနဲ့ မင်းမဟာဂေဟာမှာ မုန်းမရွယ် ပြဿနာတက်ခဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် အဆိုးထဲက အကောင်း ဆိုသလိုပင် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေပြန်ကုရတော့မည်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အင်မတန်မှပင်တန်ဖိုးရှိခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်အောင်ကုသည့်အတွက် ဘွားထိပ်လည်း ဝမ်းအသာကြီးသာကာ မုန်းမရွယ်လုပ်ခဲ့သည့်အဖြစ်ပင် ပပျောက် သွားသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တစ်မိသားစုဝင်ထဲမှာတောင် ဦးမင်းရင်ခွင်မျက်စိတွေ ပြန်ကောင်းအောင် ကုသခြင်းအပေါ် ဝမ်းသာအားပေးမည့်လူက လက်ချိုးပင်ရေတွက်နိုင်၏။ အားမပေးဘဲ စိတ်ပျက်နေတဲ့သူ လူဦးရေက ပို၍ပင်များနေတာမို့ မုန်းမရွယ်ပင် အံ့ဩမိလို့မဆုံးချေ။

ဘာကြီးမြင့်မြတ်စံတို့မိသားစုတွေက မျက်စိမျက်နှာပျက် နေသလို အန်တီနန်းစံစံတို့မိသားစုဆိုလျှင် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။ ဒါကို မုန်းမရွယ် ရိပ်မိသည်။ တူအရင်းခေါက်ခေါက် အပေါ်ထားရှိသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘယ်မှာလဲဟုပင် မေးရ လောက်အောင် ရှားပါးနေတာများ စိတ်ပင်ပျက်စရာပါ။

ဒါကြောင့်လည်း

မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ပို၍ပင် ဂရုစိုက်

ပြုစုပေးမိသည်။ အမြဲလိုလို အားပေးနှစ်သိမ့်စကားဆိုကာ ဦးမင်းရင်ခွင်အတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေပေးခဲ့၏။

ဦးမင်းရင်ခွင်ကလည်း အားလုံးထက် မုန်းမရွယ်ကိုပဲ ပိုအပ်နေတတ်တဲ့သူပါ။ ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော မုန်းမရွယ် တက်ကပဲ အမြဲတမ်းယုံကြည်စွာဖြင့် ရပ်တည်ပေးခဲ့၏။ အနားမှာ မုန်းမရွယ်ရှိနေရင်ပဲ ကျေနပ်နေတဲ့သူ။

အလင်းရောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှာပဲကြည့်လေ။

မုန်းမရွယ်ကို တစ်စက်ကလေးမှပင် ဦးမင်းရင်ခွင်က ဆူပူခဲ့ချေ။ သူငယ်ချင်းထားတာပဲလေဆိုပြီး လူငယ်တွေရဲ့ခံစား နက်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ မုန်းမရွယ် ကျေးဇူးတင်မိလို့ မဆုံးတော့။

ဒါကြောင့်လည်း ဦးမင်းရင်ခွင်ကို အရင်ကထက်ပင်ပို၍ ခိုတိတ်ချမ်းသာအောင်ထားနိုင်ဖို့ မုန်းမရွယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့မိသည်။ အလင်းရောင်နဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ ရပ်စဲကာ လုံးဝအခေါ် မပြောအဆက်အဆံ မလုပ်တော့။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တောင်းဆိုကာ သူမဘက်က တစ်ဖက် သတ်ဆန်စွာပင် ရပ်ပစ်ခဲ့သည်။ အလင်းရောင် အရမ်းနာကြည်း သွားမှာပဲဆိုတာ သိလျက်နှင့် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့မျက်နှာတစ်ခုကိုသာ

ကြည့်ကာ မုန်းမရွယ်လုပ်ခဲ့သည်။

တရားတာမတရားတာတွေ မုန်းမရွယ်နားမလည်နိုင်။

နောင်တရဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိချေ။

အခုတော့

အလင်းရောင်လည်း အနေအေးကာ စိမ်းသွားပါပြီ။

မုန်းမရွယ်နဲ့ လုံးဝမသိသလိုပင်နေခဲ့သည်။ စာသင်ခန်းထဲ

က အတန်းဖော်တွေပင် သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနေစိမ်းသွားမှုအပေါ် အံ့သြနေကြသည်။ စိတ်ဝင်တစားရှိကာ လက်တို့မေးမြန်းသည့် အထိပင် ရှိလာ၏။

မုန်းမရွယ်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းသာခါငြင်းခဲ့သည်။ အလင်းရောင်ကလည်း သူမနည်းတူပါပဲ။ ဘာဖြေရှင်းချက်မှ ပြန်မပေးဘဲ နှုတ်ဆိတ်လို့သာနေခဲ့၏။ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်းက တတွဲတွဲနဲ့ ခင်မင်လာကြသော မုန်းမရွယ်နဲ့အလင်းရောင်တို့ရဲ့သတင်းက တစ်ကျောင်းလုံးတွင် အဆန်းတကြယ်ဖြစ်ကာ သတင်းကြီးနေတော့သည်။

အဲဒီသတင်းထွက်တာ မုန်းမရွယ်ကျေနပ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့နားကို ရောက်သွားမှာကို။ ဒါနဲ့မင်းမဟာဗဟာမိသားစုဝင်တွေလည်း သူမကို ဘာမှဝေဖန်ပြစ်တင်ကြတော့မှာမဟုတ်ချေ။ မုန်းမရွယ်မှာ အမှားမရှိတော့ဘူးဆိုလျှင်

ဦးမင်းရင်ခွင်လည်း စိတ်အေးချမ်းရပြီလေ။

မုန်းမရွယ်တစ်ယောက်

ဦးမင်းရင်ခွင်အတွက် မိုင်လိုတစ်ခွက်ဖျော်ကာ အပေါ်ထပ်ရှိ

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့အခန်းဆီသို့ သွားမိသည်။

ဒေါက်..ဒေါက်

ထုံးစံအတိုင်း အခန်းတံခါးချပ်လေးကို ဖွဖွခေါက်လိုက်၏။

“ဝင်ခဲ့ ရွယ်”

အထဲမှ ဦးမင်းရင်ခွင်အသံကြားတော့ အခန်းတံခါးလေးကို ဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်ပြီး စားပွဲပေါ် မိုင်လိုခွက်တင်ဆောင်လာသော ခန်းလေးကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်ပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“စားပွဲပေါ်မှာ မိုင်လိုခွက်ရှိတယ်”

“ကိုယ် ဒီမှာပဲသောက်တော့မယ် ရွယ်၊ ဒီကိုပဲ ယူပေး”

မွေ့ရာလေးထက်တွင် ထိုင်ကာ ခုတင်အောက် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်ပြီး မိုင်လိုခွက်ကိုတောင်းနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ဆီ မိုင်လိုခွက်လေးယူကာ လက်ထဲကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဆေးတစ်ခါတည်းသောက်မယ် ရွယ်၊ မျက်စိဆရာဝန်

ပေးလိုက်တဲ့ဆေးတွေ အဲဒါပါယူပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မွေ့ရာပေါ်ပစ်တင်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါပိုင်းကို အဝတ်စင်လေးတွင် ပြန်ရန်စွာလှမ်းလိုက်ပြီး ပုံချထားသော ကြမ်းပြင် ထက်မှ အဝတ်အစားကို ကောက်ကာ လျှော်တောင်းထဲထည့်ရင်းမှ ခေါင်းလေးညိတ်ပြမိ၏။

ပြီးနောက်

ဆရာဝန်ညွှန်ကြားထားသောဆေးများကို ညတစ်ခွက်စာ အတွက်ထုတ်ယူကာ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရွယ်”

“ရှင်”

“အနားမှာထိုင်ဦး”

“ဟုတ်”

ရွယ်က ဦးမင်းရင်ခွင်နှင့် ခပ်ခွာခွာလေးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ကိုယ် နောက်တစ်ပတ်ဆို ဆေးရုံတက်ရတော့မယ် ရွယ် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေ ခွဲစိပ်ရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရွယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ်အရမ်းစိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ပျော်နေတယ်”

“ရွယ်လည်း အရမ်းဝမ်းသာနေတာပါ။ မျှော်လင့်ချက် ရှိတယ်။ ပြန်ကောင်းနိုင်တဲ့အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြား ကတည်းက ထတောင်ခုန်မိတတ်ပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ဦးမင်းရင်ခွင် ရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ရွယ်အရမ်းကို ပျော်နေရတယ် ဦးမင်းရင်ခွင်”

ရွယ်စကားလေးကြားတော့ မော့သောက်နေတဲ့ မိုင်လို ခွက်လေးကို ခဏရပ်ပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်က ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံး၏။

ရွယ်...

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့မျက်နှာချောချောကို ငေးမောကာကြည့်နေမိ သည်။ သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာ ဦးမင်းရင်ခွင်တစ်ယောက် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဘဝကနေ လွတ်မြောက်တော့မှာပါလားဆိုတဲ့ အတွေးက ရင်ကိုကူးစက်လျက် ပီတိလှိုင်းလေးတွေပင် တလိပ်လိပ်တက်လာရ သည်။

“ရွယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်မျက်လုံးတွေခွဲစိပ်ပြီး ပတ်တီးဖြေတဲ့နေ့ကျရင် ကိုယ်ပထမဦးဆုံးတွေ့ချင်တာ ရွယ်ကိုနော်၊ ကိုယ့်အနားမှာ မင်းလေး နို့နေပေးပါ”

“အဟင်း...ဟင်း၊ ရှိနေမှာပါ ပြီးတော့မှ ရွယ်ဆိုတာ ဒီရုပ်ဆိုးဆိုး ကောင်မလေးလားဆိုပြီးတော့သာ စိတ်ပျက်မသွားစေနဲ့”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ ဒါတော့ စိတ်သာချရွယ်၊ ရွယ် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ငိုသံလေးတစ်ခုတည်းနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး မွှေးစားဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒအတွက် လုံးဝနောင်တမရဘူး အဲဒါတော့ ရွယ် ယုံကြည်ထားလိုက်”

အင်း...

အဲဒါတော့ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ရွယ် ယုံကြည်သည်။

ရွယ် ဘယ်လိုပုံစံရှိသလဲဆိုတာ မမြင်မတွေ့ရဘဲ သနားညှာတာစိတ်သက်သက်နဲ့ ဒေါ်ကြီးကျင်ယုံဆီကနေ မွှေးစားဖို့တောင် ခဲ့တာ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတသူဌေးလေး ဦးမင်းရင်ခွင်ပဲဟာ။

“ရွယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ်က အထူးကုဆေးကုခန်းကြီးမှာ ခွဲစိပ်ကုသမှုဆိုတော့ ဆေးခန်းကို မောင်လုံးနဲ့သန်းသန်းရော အစောင့်ခေါ်ထားမင်းပါလာစောင့်နော်၊ ဘာပဲပြောပြော ရွယ် အနားမှာရှိနေတုန်းပိုပြီး စိတ်ထဲနွေးထွေးသလိုရှိပြီး အားတွေရှိနေတာ၊ ဆေးခန်းက ကျောင်းတက်ပေါ့”

“ကျောင်းက အဲဒါအချိန်လောက်ဆို သိပ်မတက်ရတော့ပါဘူး၊ စာပဲကျက်ရမှာဆိုတော့ ရွယ် ဆေးရုံမှာ အချိန်ပြည့်ရှိနေပေးလို့ရပါတယ် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ တစ်ခုပဲရှိတယ် ဘွားထိပ်တို့က”

“ကိုယ် ဘွားထိပ်ကို ပြောထားပြီးသားရွယ်၊ ဘာမှ စိတ်ပူနေစရာကိုမလိုတာ၊ အရေးကြီးတာ ရွယ် စာကျက်တာ အခက်အခဲဖြစ်မလား ဆိုတာပဲ”

“ဟင့်အင်း ရွယ်အတွက် ဘာမှမခက်ခဲဘူး၊ ရွယ်... ရွယ်လေ ဦးမင်းရင်ခွင်အနားမှာ အနီးကပ်ပြုစုပေးရမယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်နေပါပြီ၊ ကျန်တာ ရွယ်အတွက် ဘာမှမလိုဘူး ဦးမင်းရင်ခွင်၊ ရွယ် ဒီစာတွေဖိကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ရွယ် ဆေးတက္ကသိုလ်ဘက်ခွင့်ရအောင်ပါ၊ ရွယ်သာ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ၊ အဲဒါ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ အလင်းကွယ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရွယ်ကိုယ်တိုင် ပြန်မြင်လာအောင် ကုသပေးချင်လို့၊ အဲဒီရည်မှန်းချက်နဲ့ စိတ်အားသန်သန်နဲ့ စာတွေဖိကြိုးစားခဲ့တာ”

ဟာ...

မုန်းမရွယ်ရယ်

ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ကုပေးချင်လို့ မျက်စိအထူးကုပါရဂူ တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာတဲ့လားကွာ။ ဒါကြောင့် အတန်းတိုင်းမှာ

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပထမရအောင် ကြိုးစားခဲ့တာလားကွာ။ ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ မုန်းမရွယ်ရယ်။ ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြနိုင်လောက် အောင်ပဲ ကြည်နူးရတာပါကွာ။

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်”

“ရွယ်ပြောတာ မယုံဘူးလားဟင်”

“ယုံပါတယ် ရွယ်ရယ်၊ မင်းပြောတာကို အကြွင်းမဲ့ ယုံပါတယ်ကွာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်လေမင်းကို...”

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့စကားက ရှေ့မဆက်။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ရပ်ကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော မိုင်လိုလက်ကျန်ကို တစ်မိမိမဲ့သာ မော့သောက်နေတော့သည်။

ဘာကြောင့်စကားကို အဆုံးထိမပြောရတာလဲ။

ကိုယ်လေမင်းကိုဆိုပြီး ရှေ့မှာဘယ်လိုစကားလုံးမို့ ဆက်ချင်လို့လဲ။ မုန်းမရွယ်မစဉ်းစားတတ်ပါ။

မုန်းမရွယ်သိတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။

အဲဒါ...

ဦးမင်းရင်ခွင်သာလျှင် မုန်းမရွယ်အတွက် အားကိုးလူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပဲဆိုတာပဲပေါ့...။

o o o

ဘခနိုး (၁၉)

“မင်း တော်တော်အသုံးမကျတဲ့မိန်းမပဲ နန်းစံစံ၊ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စပဲရှိရှိ ဦးနှောက်ကို အေးအေးထားပြီး မစဉ်းစားဘူး၊ ဝမ်းသာတွေပြောတာနဲ့ပဲ ပြဿနာတက်အောင် ဖန်တီးရသလား၊ အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မင်းရင်ခွင်က သူ့မျက်လုံးတွေ ခိုင်မာနေပြီ၊ မင်းတို့ မုန်းမရွယ်ကို သွားထိလိုအခုလိုတွေ လျှောက်လုပ်ကုန်တာပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ အခု ဘယ်နှယ့် လုပ်ကြမလဲ၊ ကြံစည်ထားသမျှတွေအားလုံး မြောင်းထဲရောက်သွား ပြီးကွ ငတုံးမရဲ့”

ဦးမိုးသောက်ကြယ်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် သောင်းကျန်းလေပြီ။ ဒေါ်နန်းစံစံ အသံမထွက်နိုင်။ သားနှစ်ယောက် သည်း ခေါင်းလေးတွေငဲ့လို့။ ဦးမိုးသောက်ကြယ်ပြောသလိုပဲ အခြေအနေတွေအားလုံးက ထင်မထားလောက်အောင်ကို ပြောင်းလဲ

သွားတာမဟုတ်လား။ မင်းရင်ခွင်မျက်လုံးတွေ မြင်အောင်ပြန်ကုသ
 တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားကြားချင်း ဒေါ်နန်းစံစံပင် သွေးပျက်
 မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရသည်။ ကိုမိုးသောက်ကြယ်သိပါက
 ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်တော့မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့်
 နေလို့ပင်မရတော့။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကိုမိုးသောက်ကြယ်
 သောင်းကျန်းနေချေပြီ။

အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း အသိပေး
 လိုက်ခြင်း၏ အဓိကအချက်က မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
 မင်းမဟာဂေဟာကြီးထဲကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ပဲ။ မင်းရင်ခွင်အနား
 မှာ မုန်းမရွယ်ရှိနေခြင်းဟာ အနာဂတ်အတွက် စိုးရိမ်စရာ၊
 ကောင်မလေးက အရမ်းကို ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ကောင်မလေး။
 မင်းရင်ခွင်ကလည်း မုန်းမရွယ်ကို အရမ်းအထင်ကြီးပြီး အားကိုး
 လွန်းနေသည်။ ဒါကို ဒေါ်နန်းစံစံ ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်။
 ဒီကောင်မလေးရှိနေသ၍ ဒေါ်နန်းစံစံ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ
 အိပ်ပျော်နိုင်မှာမဟုတ်။

အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို အကြောင်းပြု
 မေမေ့ဆီ အမိန့်နှင့်ပြေးရအောင် နှင်မလားမှတ်တယ်၊ ကိုယ်ပဲ
 လိုက်တဲ့မြားက ကိုယ့်ဘက်ပြန်လှည့်လာသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြီး
 ပြီ။ မုန်းမရွယ်ကို မင်းရင်ခွင်များ စိတ်ပျက်သွားမလားဆိုတဲ့ မိခင်
 အတွေးက တက်တက်စင်အောင်ပင် လွဲချော်သွားချေတော့သည်။

အခုမှတော့

ဘာမှပြန်ပြင်ဆင်လို့မရတော့။

အားလုံးက လွန်သွားချေပြီ။

“ငါ အတန်တန်သတိပေးထားသားနဲ့ကွာ၊ မုန်းမရွယ်မှာသာ
 ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအဝဝက တို့မိသားစုဝင်တွေနဲ့ မပြောမူလို့
 မင်းရင်ခွင်က ဒီကောင်မလေးဆီမှာ သူ့စိတ်တွေကို ဘယ်လောက်
 တောင် နစ်မြုပ်ထားသလဲဆိုတာ ကောင်မလေးအတွက်နဲ့ နေ
 ရာသီစံအိမ်ကိုတောင် ပြောင်းနေဖို့လုပ်တာ မင်းတို့အမြင်ပဲဟာ၊
 ဒါနဲ့များတောင်ကွာ နောက်တစ်ကြိမ် ပြဿနာထပ်လုပ်ရတယ်လို့
 အခုတော့ အားလုံးသွားပြီပေါ့၊ မျှော်မှန်းထားတာတွေ လုံးဝ
 သုံးစားလို့မရအောင် ဖြစ်သွားရပြီ နန်းစံစံ၊ အဲဒါ မင်းညံ့ဖျင်းလို့
 ဖြစ်ရတာ၊ မင်းသားတွေပြောတာနဲ့ပဲ လျှောက်လုပ်ရသလား၊
 ခေါင်းလေးနည်းနည်းသုံးပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါလား နန်းစံစံ၊
 မင်းရင်ခွင်ဆီက ယုံကြည်အားကိုးမှုဟာ ငါတို့ဘဝ အနာဂတ်
 လှပဖို့ဆိုတာ မင်းသိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

သောက်ထားတဲ့အရိန်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဒေါ်နန်းစံစံ
 ကို ဖိမဲနေ၏။

“သိပါတယ် ကိုမိုးသောက်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း
 အခုလိုတွေဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထင်ပါ့မလဲရှင်၊
 ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ပျက်ပြီး မြန်မြန်မောင်းထုတ်မလားဆိုပြီး

လုပ်လိုက်တာပဲ၊ မဖြစ်လာတာ ကံပဲပေါ့”

“ဟ...ကံကို မင်းလွှဲမချနဲ့၊ ကံဆိုတာ လူကပဲ ဖန်တီးတာပဲ။ ကံကောင်းချင်ရင်တောင် ကောင်းအောင်နေရမယ်လေ၊ မတော်ဘဲ ဦးနှောက်မရှိ၊ အသိတရားမရှိတဲ့အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့ပြီး ကံကို အပြစ်ပုံမချစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ဦးမိုးသောက်ကြယ်တစ်ယောက် စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်မရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရတော့သည်။ လုပ်ငန်းတွေက အနှုံးပေါ်ရုံတင်မကဘဲ အကြွေးတွေကများပြီး အတိုးပေးဖို့ပင် မနည်းကြီးစားနေရသည်။

ကြာလျှင်...

မိမိအတွက် ဆက်ပြီးရပ်တည်ပြုဖို့ ခက်ခဲလာနိုင်၏။ မင်းရင်ခွင်ဆီကရမယ့် ဝေစုတွေကို ပစ်မှတ်တစ်ခုလိုထားခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးအတွေးက အခုတော့ အားလုံး ချေဖျက်ရမလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ဒါကို ဒီမိန်းမ မသိတာလည်းမဟုတ်ဘဲ အခုလိုအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် လုပ်ခဲ့ရသလား။

“ဘာပဲပြောပြော ဖြစ်ပြီးသမျှ နောက်ပြန်လှည့်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာဘဲ ကိုမိုးသောက်ရယ်၊ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ အခုဆိုရင် မင်းရင်ခွင်က သူ့မျက်လုံးတွေတောင် ဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသနေပြီ၊ မကြာခင် အကောင်းပကတိနဲ့ ပြန်ရောက်လာတော့မှာ၊ မင်းမဟာမှာ ဒင်းက ခေါင်းမော့ရင်ကော့နေတော့မှာပဲ”

“အေးပေါ့ကွ၊ ခေါင်းမော့ရင်ကော့မှာပေါ့၊ သူ့အဖေဘာညီထောင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေက ဒေါ်စံထိပ်ခေါင်တင်ရဲ့ ဦးစီးဆုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ အရှိန်အဟုန်ကောင်းနေဆဲပဲဟာ၊ မင်းရင်ခွင်အသာလေး မျှောလိုက်ရုံနဲ့တင် ရပ်တည်လို့ရနေပြီ၊ ငါ့မှာသာ ဘုမ္မဏီပါပြုတ်ပြီး ဒေဝါလီခံရတော့မယ်”

“အဲဒါ ရှင်အသုံးမကျလို့လေ ကိုမိုးသောက်”

“ဘာ...”

နန်းစံစကားကြောင့် ဦးမိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ဒေါသမြားဦးက ဘာညီတည့်။

“မဟုတ်လို့လား၊ အချိန်ပြည့်သုံးဖြန်းသောက်စားပျော်ပါးနေတာ၊ ရှာသမျှခံနိုင်ပါတော့မလား၊ ဒေဝါလီခံရတာတောင် မည်းသေးတယ်၊ မေမေ့ဆီကရဖို့လည်း စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ မေမေက လုံးဝကယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူများတွေကိုကျတော့ အသုံးမကျဘူးပြောပြီး ရှင်ကျတော့ ဘယ်လောက်တောင် အသုံးမကျနေလို့လဲ၊ မပြောချင်လို့ကြည့်နေတာ၊ သားလေးတွေရဲ့မျက်နှာကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးမပြိုကွဲရအောင်ဆိုပြီး ထိန်းသိမ်းနေတာ၊ ရှင်လုပ်ရပ်တွေတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူးသိလား၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကိုယ့်မယားက အိုအတူ ရှိအတူ ဒဏ်ခံရတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မမှာတော့ ရှင်မရှိရင်သာ အတူဒဏ်ခံရတာ၊ ရှိရင်တော့မတူပါဘူး၊ အထုပ်ပိုက်ပြီးခေါင်းဘမော့မော့နဲ့ လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်တာ၊ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်

ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ နန်းစံစံလုပ်ပါဦးဆိုတာချည်းပဲ။ ကျွန်မကလည်း အမှတ်မရှိတဲ့မိန်းမလေ။ နားပူလေးထိုးလိုက်တာနဲ့ ပျာယာခတ်နေအောင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲ။ ဘယ်လိုရှာဖွေကူညီပေးရမလဲ ကြီးစားခဲ့တာ၊ မလိမ္မာတစ်ခါမိုက်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ ရှင်နဲ့တွေ့မှပဲ ကျွန်မမှာ အခါခါမိုက်မဲခဲ့ရတယ်။ တော်ပြီကိုမိုးသောက်ကြယ် ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မတအားကို စိတ်ကုန်နေပြီ။ နောက်ဆို ရှင်ဘဝ ဖြစ်နေနေ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ထိုင်ကြည့်နေနိုင်အောင်ပဲ ကြီးစားတော့မယ်”

“အောင်မာ...အောင်မာ၊ မင်းကများငါ့ကို ပြန်ပြောသေးတယ်။ သေချင်နေပြီလား နန်းစံစံ၊ မင်းမသာပေါ်ချင်နေတာလား”

ဒေါသအဟုန်က ထိန်းမရအောင် ပေါက်ကွဲထွက် ဒေါ်နန်းစံစံအနီး ဖျတ်ခနဲတိုးသွားမိ၏။ မူးကလည်းမူးနေတာနဲ့ သွေးဆူချင်နေသည်။

“အဖေ...မလုပ်နဲ့နော်၊ အမေ့ကို မထိနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့အမေ့ကို မရိုက်နဲ့နော်”

သားနှစ်ယောက်ဆီက တားဆီးသံက ညှိမထားဘဲ ပြိုင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဦးမိုးသောက်ကြယ်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ပစ် ဖြစ်သွားရ၏။ အံ့ဩမှုများနှင့်အတူ မအော့ကဲကနေ ရပ်တည်မိမိကိုပင် တုပြိုင်အာခံဖို့ကြိုးစားလာကြသော သားနှစ်ယောက်စိမ်းသက်မှုကို မှင်သက်မိလျက်...

“ဘာလဲ မင်းတို့ကပါ ဖအေကို ဖက်ပြိုင်ချင်တာလား”

“ကျွန်တော်တို့ အဖေ့ကိုဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမေ့ကို နာကျင်အောင်မလုပ်ပါနဲ့၊ အမေက တာဝန်ကျေတဲ့ မိန်းမ ဘစ်ယောက်ပါ။ လင်ယောက်ျားအပေါ်မှာရော သားသမီးအပေါ်မှာ ရော တာဝန်ကျေခဲ့တဲ့သူပါ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်မှာ အဖေနဲ့ ဝလက်ထပ်ခဲ့တဲ့နေ့ကတည်းက အပျော်ဆိုတာ ဘာများလဲလို့ ပြန်မေးရလောက်အောင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရတာပါအဖေ၊ အမေ အမြဲမျက်ရည်တွေနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာပါ။ အခုလည်း အဖေ့အတွက်ပဲကြည့်ပြီး တူအရင်းဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးမင်းအပေါ်မှာတောင် အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်တဲ့ အမေ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ မဖြူစင်နိုင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ အမေအခုလိုတွေလုပ်တာ အဖေ့အတွက်ချည်းပဲ အဖေ၊ ဒါကြောင့် အမေအမှားလုပ်ခဲ့မိတယ်ဆိုရင်တောင် အဖေက မားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာဗျ၊ အခုတော့...”

မိုးယံကြယ်ရဲ့စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ရပ်ကာ ဖအေဖြစ်သူထံ စေ့စေ့ပဲစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“အခုတော့ ဘာဖြစ်လဲဟေ့ကောင်၊ အခုဘာဖြစ်လဲ၊ ဖအေအဲ့ အာခံချင်တဲ့ကောင် ကဲကွာ...ကဲ”

ပေါက်ကွဲခြင်းအစုအပုံက ဖအေကို ပြန်ခံပြောတဲ့ မိုးယံကြယ်ဆိုတဲ့ သားကြီးထံသို့ တရစပ်ကျရောက်သွား၏။

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“အ...”

“ကိုမိုးသောက်...ရှင်...ရှင် မရိုက်နဲ့နော်၊ ကျွန်မသားတွေကို မရိုက်နဲ့”

ဖအေအီမှ ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်များကြောင့် မိုးယံကြယ်တစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေခနဲ လဲကျသွား၏။ သားအဖနှစ်ယောက်ကြား အပြေးအလွှား ဝင်ကာဆီးသူက ဒေါ်နန်းစံစံနှင့် ဆောင်းယံကြယ်။

အခန်းထဲတွင် တစ်မိသားစုလုံး ပွက်လောရိုက်နေ၏။

“ဖအေကိုများ မင်းက ရာရာစစ ပြန်ပြောရတယ်လို့ မင်းက အရွယ်လေးရောက်လာပြီဆိုပြီး ခြေရာချင်းတိုင်း၊ ပခုံးချင်း ယှဉ်ချင်နေတာလား၊ မင်းငါ့ကို မိချောင်းမင်းရေခင်းပြ ဘာမှ ဝေဖန် ပြောပြနေစရာမလိုဘူး မိုးယံကြယ်၊ မင်းလုပ်စာတစ်ပြားမှ ငါ ထိုင်စားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေကိစ္စမှာ မင်းဝင်ပါစရာ မလိုဘူးကွ”

“ကဲ တော်ပါတော့၊ ကျွန်မပဲ ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်မမှားတယ်၊ ကျွန်မအသုံးမကျဘူး၊ ကျွန်မက အရမ်းကို ညံ့ဖျင်းတဲ့မိန်းမပဲ၊ ကဲ ရှင်ကျေနပ်ပြီလား ကိုမိုးသောက်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို သားကြီးဆီ ရှင်ဘာမှလှည့်ရမ်းမနေနဲ့၊ သားကြီးက သူ့ဘာသာအေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တဲ့သူ”

ပညာရေးပဲကြည့်ပြီး ရိုးရိုးသားသားနေတတ်တဲ့သူ၊ ရှင် ကလေးကို မဲစရာမလိုဘူး၊ သွား...သွားကြတော့၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကိုယ့်အခန်းကိုယ် သွားနားကြတော့၊ မေမေတို့လူကြီးတွေကြားထဲ မင်းတို့ဝင်မပါကြနဲ့တော့၊ သွား...သွားကြ”

ဒေါ်နန်းစံစံ သားနှစ်ယောက်ကို မောင်းထုတ်မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ဖအေနှုသားတွေကြား အခုလို အခြေအနေမျိုးအထိ ရောက်သွားခြင်းကို ဒေါ်နန်းစံစံ မလိုလားတာအမှန်ပါပဲ။

“မင်းသားတွေချည်းပဲ နှင်မနေနဲ့ မင်းပါထွက်သွား၊ ငါ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မမြင်ချင်ဘူး၊ သွား...မင်းပါထွက်သွား”

မအေကိုပါ နှင်နေတဲ့ ဖအေမျက်နှာဆီ သားနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘည်တင်းတင်းမျက်နှာထားက ဆတ်ခနဲရွေ့သွား၏။ ဖအေနှုသားတွေ ငြိမှာစိုးတဲ့ ဒေါ်နန်းစံစံ ဒီတစ်ခါလည်း လျှော့ရပြန်ပြီ။

“အမယ်လေး...သွားမှာ သွားမှာ၊ ရှင်က နေပါဆိုရင် တောင်မနေဘူး သွားမယ်၊ ကဲ မင်းတို့လည်းသွား”

သားတွေကိုလည်း တွန်းလွှတ်ရင်း ဒေါ်နန်းစံစံ ဘစ်ယောက် ဦးမိုးသောက်ကြယ်ကို အခန်းထဲတစ်ယောက်တည်း သားခဲကာ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

စိတ်သာဆိုတာ

လင်မယားချင်းကွဲကွာဖို့တော့ ဒေါ်နန်းစံစံ စိတ်ကူးမရှိ။ မိမိသားတွေ မျက်နှာမငယ်စေချင်။ မိတကွဖတကွနှင့် ရှင်သန်ခိုင်းရ

မှာလောက် ဒေါ်နန်းစံစံ သေလောက်အောင်ကြောက်တာမရှိတော့။

ထို့ကြောင့်လည်း

ရအောင် မိမိအိမ်ထောင်ရေးကို ထိန်းသည်။

ကိုမိုးသောက်ကြယ် ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး သည်းခံခဲ့၏။

သားတွေနှင့် ဖအေကို ပြဿနာမဖြစ်အောင် ကြိုးစားသည်။ ဘာပဲ

ပြောပြော ကိုမိုးသောက်က သားတွေရဲ့ဖအေလေ။ ဘယ်တော့မှ

သားနဲ့ဖအေကို ရန်တိုက်မပေး။

ကိုမိုးသောက် ဘယ်လောက်ပဲလမ်းမှားရောက်နေပါစေ

ဖအေကို လေးစားအောင်သာ ဒေါ်နန်းစံစံ သွန်သင်ထိန်းကျောင်း

ခဲ့သည်။

အခုတော့

သားတွေက မြင်တတ်လာပြီလေ။

အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိမြင်တတ်လာပြီ။

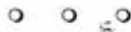
စိတ်ညစ်တယ်။

စီးပွားရေးကတစ်မျိုး၊ အိမ်ထောင်ရေးကတစ်မျိုး ကြာရင်

မိမိတော့ ရူးတော့မှာပါပဲ။

ဒေါ်နန်းစံစံတစ်ယောက် အတွေးနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းစွာပင်

မျက်ရည်လေးတွေသာ စီးကျနေရတော့သည်။

ဘခန်း (၂၀)

ဒီကနေ့

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့မျက်လုံးတွေ ခွဲစိပ်ကုသပြီးလို့ ပတ်တီး
ဖြေရမယ့်နေ့။

ဆေးရုံစတက်သည့်နေ့မှစ၍ တစ်ချိန်လုံး အလုပ်တွေနှင့်
မအားလပ်ဘဲရှိနေခဲ့ရတဲ့ မုန်းမရွယ်။ ဒီကနေ့တော့ မျှော်လင့်
စောင့်စားခဲ့ရသမျှ အချိန်တွေ၊ ဆုတောင်းခဲ့သမျှ ဆန္ဒလေးတွေ
ပြည့်ဝခဲ့ရပါပြီ။ ပတ်တီးတွေ ဖြည့်ရတော့မည်ဆိုတော့ ဦးမင်းရင်ခွင်
ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေ ပြန်မြင်ရတော့မှာပေါ့လေ။

မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဘာဝကြီးနဲ့ တေတေပေပေနေခဲ့သမျှ
အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲက နိုးထရတော့မည့် ဦးမင်းရင်ခွင်ကိုကြည့်ပြီး
ငိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်ဝမ်းသာနေရသူက မုန်းမရွယ်ပဲဖြစ်သည်။

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဆန္ဒအရ...။

ပတ်တီးတွေဖြည့်ပြီးလို့ စတင်မြင်တွေ့ချင်သောသူမှာ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ သူမလေးမို့ အခန်းလေးထဲတွင် မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ၊ သူနာပြုမှစ၍ သူစိမ်း အပြင်လူဆိုလို့ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ အနီးတွင်ရှိနေရသည်။

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ဘွားထိပ်က သိပ်ငြီး မကျေနပ်လှပေမယ့် အခုအချိန်အခါမျိုးမှာ စိတ်တွေကို လျှော့ထား တာ အသင့်လျော်ဆုံးမို့ ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းအပြင်မှာသာ စောင့်နေခဲ့ပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးညွှန်ကြားမှုအတိုင်း နာစ်မလေးက ပတ်တီး လိပ်ကို စဖြည့်၏။ ဖြည်းညင်းစွာကွာကျသွားသော ပတ်တီးလေး ကို ငေးမောကြည့်ကာ မုန်းမရွယ်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက တထိတ် ထိတ်။ မျက်တောင်ကလေးပင် တစ်ချက်မခက်။ စူးစိုက်စွာထင် ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်နှာချောချောကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်လုံးတွင် စည်းပတ်ထားသည့် ပတ်တီးစလေးတစ် ဘွားဖြည်းဖြည်း ပါးလွှာလာသလို နာစ်မလေးရဲ့လက်ထဲတွင် ဖြည့်နေရင်းမှ ပြန်လိပ်ထားသော ပတ်တီးစလေးကတော့ဖြင့် ထူထဲ လာ၏။

ပတ်တီးတွေဖြည့်ပြီး မျက်လုံးနှစ်ဖက်တွင် အုပ်ကွေး ထားသည့် မျက်လုံးအကာအကွယ်ခွက်လေးနှစ်ခု ခွာလိုက်ချိန်မှာ

တော့ တည်ကြည်နေချောနေသော ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့မျက်နှာကို သင်းထင်းရှင်းရှင်း တွေ့မြင်နေရ၏။

မျက်လုံးတွေစုံမှိတ်ထားက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့မျက်နှာမှာ စိတ်အားထက်သန်မှုနဲ့အတူ မျှော်လင့် ခွင်း အရိပ်အယောင်များပါ ပြည့်နှက်နေသလိုပင်။

“မောင်မင်းရင်ခွင်...မျက်ခွံတွေကို ချက်ချင်းကြီး မဖွင့် လိုက်နဲ့နော်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့် မောင်မင်းရင်ခွင်”

ဆရာဝန်ကြီးက ပတ်တီးတွေမဖြည့်ခင်ကတည်းက သိုက်နာရမည့်အချက်ကို သေချာရှင်းပြခဲ့ပြီးသည့်အပြင် ပတ်တီး တဖြည့်ပြီးချိန်မှာလည်း သတိထပ်ပေးသည်။

“ဆရာပြောတာ ကြားလား မောင်မင်းရင်ခွင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်၊ စိတ် မလှုပ်ရှားနဲ့၊ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ သား၊ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊ မျက်ခွံကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲဖွင့် ကြည့်”

မင်းရင်ခွင်တစ်ယောက် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ မှာကြားချက် အတိုင်း သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ရှိက်ကာ စိတ်ကို ဖြေလျှော့လိုက် ပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်မိသည်။

“အား”

စူးရှသော အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မျက်ခုံးတွေကွေ့ကာ မျက်လုံးတွေကို ချက်ချင်းပြန်မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်မင်းရင်ခွင်”

“အလင်းရောင်..အလင်းရောင်ဝင်လာလို့ မျက်လုံးဖူးတယ်”

“အဟွန်း...ဟွန်း၊ ဒါက ဒီလိုပါပဲ၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကျင့်သားမရသေးလို့ အခုလိုဖြစ်သွားတာပါ။ အလင်းရောင်ကို စမြင်ပြီဆိုကတည်းက မျက်လုံးတွေရဲ့အခြေအနေက အရမ်းကို ကောင်းမွန်နေပြီ မောင်မင်းရင်ခွင်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖွင့်ကြည့် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းရင်ခွင် အားတက်သွားမိ၏။

စောစောက..

သူ့မျက်လုံးတွေကိုဖွင့်တော့ စူးခနဲ အလင်းတန်းထ တိုးဝင်လာတာလေ။ ဒါဟာ သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ခွဲစိတ်မှုဟာ အောင်မြင်တယ်ဆိုတဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုပဲမဟုတ်ပါလား။ မင်းရင်ခွင် နှုတ်ခမ်းနီထွေးထွေးလေးက လက်ခနဲ ပြုံးသွား၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားကာ မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ..ဖွင့်ကြည့်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်”

မင်းရင်ခွင် နားစည်ထဲတွင်ကြားရသော အမိန့်ပေးသံ အတိုင်း မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်တော့...

“ဟာ..ဆ..ဆရာ..ကျွန်..ကျွန်တော် မြင်ရပြီ၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေမြင်ရပြီ ဆရာ”

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်...မင်း...မင်း”

“မုန်းမရွယ်လေ ဦးမင်းရင်ခွင်၊ ဦးမင်းရင်ခွင် တစ်ချိန်လုံး မြင်တွေ့ချင်ပြီဆိုတဲ့ ရွယ်ပါ”

“ရွယ်”

မင်းရင်ခွင်အနီး တိုးကပ်လာပြီး...

ရွယ်လက်ကလေးက သူ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် သလို မျက်ရည်တွေနဲ့ ရွှဲနစ်နေသော ရွယ်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ သူမရဲ့လက်ကလေးကို ပြန်လည်ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ တွေ့ရပါပြီ။ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။ ကြည့်စမ်း... နန်းမရွယ်က အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပါရောလား။

“ဦးမင်းရင်ခွင် မျက်လုံးတွေပြန်မြင်ရပြီနော်”

“အင်း..ကိုယ် ပြန်မြင်ရပြီ ရွယ်၊ အရာအားလုံးကို ဆင်ထင်ရှားရှား ကိုယ်မြင်ရပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်၊ ရွယ်...ရွယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ပြောနေရင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ အသံတိုးလျှလျနှင့် ရွယ်က ငိုပြန်ပါပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်မလေးငိုတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ဆိုတာ သူသိနေပါသည်။

“အင်း...အခြေအနေကတော့ ထင်ထားတာထက်ကို ပိုပြီးကောင်းနေတာပဲ၊ ကဲ...ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်တော့ နော် မောင်မင်းရင်ခွင်၊ မျက်လုံးတွေက ခွဲစိတ်ထားစဆိုတော့ တအားကြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းလို့မရသေးဘူး၊ ဆရာမ မျက်လုံးကို အကာအကွယ်လေး ပြန်အုပ်ပြီး ပြန်ကပ်ပေးထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာမက ဆရာဝန်ကြီးမှာကြားသည့်အတိုင်း မျက်လုံးအကာခွက်လေး ပြန်အုပ်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ပြီးနောက် လိုက်နာရမည့် အချက်အလက်များကို လူနာကိုရော လူနာရှင်ဖြစ်သည့် မုန်းမရွယ်ကိုပါ သေသေချာချာ မှာကြားသည်။

ပြီးမှ...

ဦးမင်းရင်ခွင်ကို အားပေးစကားပြောပြီး ဆရာဝန်ကြီးက နှုတ်ဆက်ကာ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။ ဒီတော့မှ အခန်းပြင်မှာ မျှော်လင့်တကြီးစောင့်စားနေသော ဘွားထိပ်တို့အားလုံး အခန်း

ဘွားသို့ စုပြုံဝင်ရောက်လာကြ၏။

“မြေး”

“ဘွားထိပ်...ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ရပြီ”

“အေး...အေးကွယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မြေးရယ်၊ ဘွားထိပ်ဖြင့် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်၊ မင်းအဖေနဲ့အမေသာ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ မင်းအနားမှာ ရှိနေကြမယ်ဆိုရင် သူတို့အပေါ်မှာ တာဝန်ကျေနိုင်ပြီဆိုတဲ့စကား ဘွားထိပ်ပြောလို့ရသွားပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြေးရယ်”

ဘွားထိပ်ရယ်...

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။

ဘွားထိပ်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဘွားထိပ်ရယ်။ ဦးမိုးသောက်ယံနဲ့ အန်တီနန်းစံစံတို့ရဲ့ ဟန်ဆောင်နေတဲ့မျက်နှာပုံးတွေကို ဆက်ပြီးမကြည့်ချင် မမြင်ချင်တော့လို့ အခုလို မျက်မမြင်ဘဝမှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့...

ကျွန်တော့်ရဲ့အနားမှာ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ရှိလာပြီလေ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး ဘွားထိပ်။ ကျွန်တော့်ကို မှီခိုအားကိုးနေရတဲ့ မုန်းမရွယ်က ရှိနေ

ပြီ။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်က ကျွန်တော့်ရဲ့တာဝန်ပဲ။

ပြီးတော့...

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ။

မုန်းမရွယ်အပေါ်မှာ ထာဝရဖြူစင်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်
မြင်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်လေး
နဲ့ မုန်းမရွယ်တို့ ကျောင်းမှာ တတွဲတွဲနဲ့ရှိနေကြတယ်ဆိုတဲ့သတင်း
ကြားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ထင်မထားလောက်အောင်ဘဲ အရောင်
တွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရတယ်လေ။

မျက်မမြင်ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ကို လိုလေသေးမရှိအောင်
ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ မုန်းမရွယ်၊ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား နူးညံ့တဲ့
လက်ကလေးနဲ့ ဆွဲခေါ်သွားတတ်တဲ့ မုန်းမရွယ်၊ ကျွန်တော့်အနား
ကနေ ထွက်ခွာသွားတော့မလားဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ သေမလောက်
အောင်ပဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ရတယ်ဗျာ။

အဲဒါတွေကို...

ကျွန်တော် ပြန်ပြီးဆန်းစစ်လိုက်တော့ အဖြေက တစ်ခု
တည်းပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအဖြေက အချစ်ဆိုတဲ့ အဖြေပါပဲ။
မသိစိတ်မှာရော အသိတရားတွေထဲမှာပါ မုန်းမရွယ်အပေါ်မှာ
တွယ်ငြိနေတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက ထင်ရှားလာတာနဲ့အမျှ
ဆုံးရှုံးရတော့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ လူက ရူးမတတ်အောင်

ပါပဲဗျာ။

အချစ်တွေရဲ့ တွန်းအားနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်တွေပြောင်းလဲ
သွားခဲ့ရတယ် ဘွားထိပ်။ မျက်လုံးတွေ ပြန်မြင်ချင်လာတယ်။
အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်တွေပြင်းထန်လာတယ်။ မုန်းမရွယ်ဆို
တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးရှိတဲ့ ကောင်မလေးလဲဆို
တာလေးကို မြင်တွေ့ချင်လွန်းလို့ ပစ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်မျက်လုံး
တွေ အမှောင်ထုထဲကနေ ရုန်းထွက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။

အခုတော့...

မုန်းမရွယ်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရပါပြီ။

မျက်ရည်တွေနဲ့ ကြည်နူးဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေတဲ့ မျက်နှာ
ပဲ့လှပိုင်ရှင်မလေးကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါပြီ ဘွားရယ်။
ကျေနပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင်ပဲ ဝမ်းသာပါတယ်

ဗျာ။

“မြေး”

“ဗျာ...ဘွားထိပ်”

“မနေ့က နန်းစံစံတို့လင်မယားတွေ အိမ်မှာစကားများ

ပြတယ်”

သူ ငြိမ်သက်စွာပင် နားထောင်နေလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ လေးလေးမြတ်စံက ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပေး တာလေ။ ဘွားထိပ်လည်း စိတ်ပူတာနဲ့ပဲ အိမ်ကိုပြန်သွားတော့ နန်းစံစံက ငိုနေတယ်။ ပြီးတော့...”

ဘွားထိပ်က ပြောလက်စ စကားကို ခဏဖြတ်ကာ ထားပြီး သက်ပြင်းမောကို တစ်ချက်ရှိုက်၏။

“သူ့အမှားတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြပြီး ဘွားထိပ် ကိုဝန်ခံတယ် မြေး”

ဘွားထိပ် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြောချင်သလဲဆိုတာ မင်းရင်ခွင် ချက်ချင်းပင် နားလည်လိုက်ပါသည်။ သူ့အပေါ်မှာ အန်တီလေး နန်းစံစံ ထားခဲ့တဲ့စိတ်ထားနဲ့ အကြံအစည်တွေကို ပြောပြခဲ့တယ် လို့ ဘွား အသိပေးချင်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘွားရဲ့ စကား လမ်းကြောင်းကို မင်းရင်ခွင် သိနေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မေတ္တာမပျက်ပါဘူး ဘွား။ လူဆိုတာ အတ္တသားကောင်တွေပဲလေ။ အတ္တရှိရင် အမှား ဆိုတာလည်း ရှိတာပါပဲ။ သိပ်ပြီးခက်ခဲလာရင် ဘယ်သူ့ထက် စိတ်အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် နားလည် နိုင်ပါတယ်”

“မြေးရယ်...စိတ်ဓာတ်မြင့်မားလိုက်တာ၊ အခုလို ခြေ ဆီကစကား ကြားလိုက်ရတာ ဘွားဖြင့် အံ့ဩလွန်းလို့ ဘယ်လို

ချီးကျူးစကားပြောရမလဲတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်။ ဘာပဲ ပြောပြော အံ့မှားကို အမှားလိုသိပြီး ပြန်ပြင်နေပြီဆိုတော့လည်း မှန်နေတဲ့သူက ခွင့်လွှတ်နားလည် လက်ခံပေးရမှာ ဓမ္မတာပဲ မဟုတ်လား။ မြေးက အဲဒီလိုခံယူထားပြီးသားဆိုတော့ ဘွားထိပ် လေ အရမ်းကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါတယ်ကွယ်”

ဘွားထိပ်က လှိုက်လှဲဝမ်းသာသံနှင့် သူ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောရှာပါသည်။ မင်းရင်ခွင်လည်း စိတ်တွေ လျှော့ထားပြီးသားပါ။ အန်တီလေး နန်းစံစံကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘွားထိပ်ဆီမှာဝန်ခံပြီး တောင်းပန်ပြီဆိုတော့ မင်းရင်ခွင်လည်း အတိတ်က အရိပ်မည်းကို ချေဖျက်ပစ်ရတော့မှာပေါ့လေ။

“မုန်းမရွယ်”

“ရှင်...ဘွားထိပ်”

“သမီးလည်း စာမေးပွဲဖြေနေရပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွားထိပ်”

“ဆေးရုံကနေ သွားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်”

ဘွားထိပ်ရဲ့မေးသံမှာ အရင်ကလို မာနတွေနဲ့ မောက်မာ နေခြင်းမျိုးတွေ မပါတော့ဘဲ သနားညှာတာမူတွေနှင့်သာ မေးနေ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မုန်းမရွယ် သိနေပါသည်။

“ပြေပါတယ် ဘွားထိပ်၊ စာမေးပွဲဖြေခါနီးဆို ဦးမောင်လုံး

ကားနဲ့လိုက်ပို့ပြီး ပြန်ရင်လည်း လာကြိုပေးပါတယ်”

“အေး...အေး...ဖြေရော ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဖြေနိုင်ပါတယ်”

“သိပါတယ်၊ မုန်းမရွယ်က စာတော်ပြီးသားပဲဟာ၊ အကောင်းဆုံးဖြေနိုင်မယ်ဆိုတာ ဘွားထိပ် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကြိုးစား သမီး၊ ကြိုးစား၊ ပညာဆိုတာ အခြေအနေ အချိန်အခါ ပေးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ အရယူလို့ရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘွားထိပ်”

“မုန်းမရွယ်က လိမ္မာပြီးသားပါ၊ ဘာပဲပြောပြော မင်းရင်ခွင် စိတ်ချမ်းသာရမှာ အမှန်ပါပဲလေ”

ဘွားထိပ်က ဒီစကားလေးကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ပြောလိုက်သလဲတော့မသိ။ အမုန်းအငြိုးတွေ ကင်းစင်ကာ ပကတိကြည်လင်နေတာမို့ မုန်းမရွယ်ရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြည်နူးနေခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်တော့လည်း... ပီတိလေးတွေ လွှမ်းခြုံနေသည့် အပြုံးလေးက လက်ဖြာ

လို့...။

အခန်း (၂၁)

“မုန်းမရွယ်”

ဟင်...

ခြံလေးထဲကို ဝင်မည်အလုပ် အနောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံ လေးကြောင့် မုန်းမရွယ် လှည့်ကြည့်မိတော့ အလင်းရောင် ဖြစ်နေ၏။ မင်းမဟာ မိသားစုဝင်တွေနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရသည့်နောက်ပိုင်း အလင်းရောင်ကို သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ တစ်ဖက်သတ်ဆန်စွာ နှင် မုန်းမရွယ်ဘက်ကနေ ရပ်ပစ်ခဲ့သည်။ အလင်းရောင်ကို မထင်တတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမကောင်းဘဲ အားနာနေမိ၏။

“မုန်းမရွယ်”

“အလင်းရောင်”

“စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လား...အဟွန်း၊ မေးသာမေးရတာပါ ကသင်ခန်းထဲမှာ မင်းက စာအတော်ဆုံးကျောင်းသူပဲဟာ၊ မင်းဖြေနိုင်

မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိနေပြီးသားပါ မုန်းမရွယ်”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် အလင်းရောင်၊ နင်ရော”

“ကိုယ်လည်းဖြေနိုင်ပါတယ်”

သူမ ညင်သာစွာပင် ခေါင်းလေးညိတ်မိ၏။

ပြီးနောက်...

အလင်းရောင်နဲ့သူမကြား ပြောစရာစကားလုံးလေးတွေ ရှားပါးသွားသလိုပင် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်ရှိန်နေမိ၏။ အရင်ကဆို မုန်းမရွယ်နဲ့ အလင်းရောင်ဆိုတာ နားလည်မှုအရှိဆုံး တတွဲတွဲနေခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးတွေရယ်ပါ။ ဆောင်းယံကြယ်ရဲ့တိုင်ကြားချက်နှင့် မိသားစုဝင်တွေရဲ့ စွပ်စွဲမှုတွေကြား သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အဖြူရောင် စည်းလေးက ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရ၏။

စာသင်ခန်းထဲတွင် တွေ့မြင်နေရပေမယ့် မခေါ်မပြောဖြစ် တော့။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကြောင့်ရော၊ ဦးမင်းရင်ခွင် မျက်လုံး တွေ ခွဲစိပ်ကုသလို့ ဆေးရုံတစ်ဖက်ပြေးနေရတာကြောင့်နှင့်ပဲ အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး အလင်းရောင်ကို သူမစိတ်ထဲကနေ လုံးလုံး လျားလျား မေ့လျော့နေခဲ့မိတော့သည်။

“မုန်းမရွယ်”

“ပြောလေ အလင်းရောင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာ...ဘာကိုလဲအလင်းရောင်”

“သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ မုန်းမရွယ်က ရပ်စဲပေးခဲ့လို့

လေ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် မုန်းမရွယ်၊ ကိုယ်က မင်းဆီကနေ ဘယ်လို အကြောင်းပြချက်ပေးပြီး ရုပ်သိမ်းမလဲ တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေ ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဆုတောင်းလေးတွေ ပြည့်ဝသွားရ ပြီပေါ့ကွာ”

အို...

အလင်းရောင်ရဲ့ မျက်နှာဆီ မုန်းမရွယ် အံ့ဩမယုံကြည် နိုင်စွာပင် မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အလင်းရောင်ထံမှ ယခုလို စကားမျိုး ထွက်ကျလာတာ သိပ်ပြီးအထူးအဆန်းတော့ မဟုတ် ပါ။ သစ်ကပ်ပင်တစ်ပင်လို တစ်ပါးသူ အထောက်အပံ့ကိုမှီပြီးမှ ရှင်သန်နေရသော မုန်းမရွယ်လူမျိုးကို ဘယ်လိုလူက တမက် တမော ခင်မင်ချင်ပါ့မလဲ။

အလင်းရောင်လို အရာအားလုံးပြည့်စုံနေတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်က ပိုပြီးတော့တောင် ဆိုးဦးမှာပေါ့လေ။ မုန်းမရွယ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ နှိုင်းယှဉ်လို့မရတဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေက အလင်း

ရောင်နဲ့ ပတ်သက်ချင်နေတာ ပုံလို့ပဲဟာ။

သို့သော်...

အလင်းရောင် တစ်မျိုး။

မုန်းမရွယ်ကိုသာ တရင်းတနှီး ခင်မင်ကာ အမြဲ တတွဲတွဲ အဖော်လုပ်ခဲ့သည်။ အဲဒီအတွက်လည်း အလင်းရောင်ကို မုန်းမရွယ် ပို၍ပင် အထင်ကြီးလေးစားခဲ့ရ၏။ ခုတော့ မုန်းမရွယ် ထင်မှတ် ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ အလင်းရောင်ဆီက စိမ်းသက်သောစကား ကြောင့် ရင်လေး နှင့်ခနဲနေအောင်ပင် နာကျင်ရပြီ။

“မုန်းမရွယ်”

“ရပါတယ် အလင်းရောင်၊ မုန်းမရွယ်အတွက် အခုလို စကားမျိုးတွေကြားရတာ ခံနိုင်ရည်ရှိနေပြီးသားပါ။ အားနာစရာ မလိုပါဘူး အလင်းရောင်၊ ပြီးတော့ မုန်းမရွယ် ရှင့်ကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဘာပဲပြောပြော စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့အတိုင်း ပြော လိုက်ရတာဆိုတော့ ရှင်လည်း စိတ်ပေါ့ပါးသွားရတာပေါ့လေ”

“ဟာ...မုန်းမရွယ် မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ လဲ၊ ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဘယ်နှယ့်ကွာ...မင်းပြောမှပဲ ကိုယ်က သိပ်ကိုဟန်ဆောင် ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ်ပြောချင်တာက ကိုယ် မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်း မဖြစ်ချင်တော့ဘူး၊ အဲဒါ ကိုယ့်စိတ်တွေ မဖြူရင်

တော့လို့ပဲ မုန်းမရွယ်၊ ကိုယ်က မင်းကို တိတ်တဆိတ်လေး ချစ်နေမိတဲ့သူလေ၊ ဒီတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တံတိုင်း တစ်ခုလို ကာရံနေတဲ့ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ကြီးကို ပယ်ဖျက်ပစ် ချင်တာ၊ အခုမှပဲ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားရတော့တယ်လို့ပြော တာ၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေသလဲ မသိပါဘူး”

မြတ်စွာဘုရားရေ။

အလင်းရောင်...

သူ ဘာပြောလိုက်တာလဲ။

မုန်းမရွယ်နဲ့ မခင်ချင်တော့ဘူးဆိုတာ အလွှာချင်း ခြားနား လို့ စိတ်ပြောင်းလဲသွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။ မုန်းမရွယ်ကို ချစ်မိနေလို့ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ချင်တော့တာတဲ့လားဟင်။

အလင်းရောင်က အဲဒီလိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးရှိလို့ မုန်းမရွယ် ဘက်က ရပ်စဲလိုက်တာကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံလိုက် တာတဲ့လားကွယ်။

မုန်းမရွယ် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းရပြီ။

မုန်းမရွယ် နှုတ်ခမ်းအိအိဖူးဖူးလေးတွေ ဝိုင်းဟသွားရ

ပြီ။

ယုံတောင် ယုံနိုင်စရာပင်မရှိ။

အလင်းရောင်လို လူတစ်ယောက်ဆီက ကြားခွင့်ရခဲ့တဲ့

စကားလုံးတွေက သူမအတွက် အရမ်းကို အံ့ဩမင်သက်စရာ ကောင်းနေတဲ့ အိပ်မက်ကြီးတစ်ခုထဲ စီးမျောနေရသလိုပါ။

“မုန်းမရွယ်”

“ဟင်”

“နင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲဟင်”

“ဘာ...ဘာကိုလဲ အလင်းရောင်”

“မင်း မသိချင်ယောင် မဆောင်ပါနဲ့ မုန်းမရွယ်ရယ်၊ အခုအချိန်မှာ ငါ ဘာစကားကိုကြားချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်း အသိ ဆုံးပါ”

“ဟင့်အင်း...ရွယ် မသိဘူး အလင်းရောင်၊ ရွယ် သိဖို့ လည်း မကြိုးစားချင်ဘူး၊ ရွယ် သွားတော့မယ် အလင်းရောင် အမှိုက်ကားလာလို့ အပြင်ကိုထွက်ပစ်တာ အရမ်းကြာနေလို့ ရွယ်ကို တစ်မျိုးထင်နေကြဦးမယ်”

“ရွယ်”

“အို”

အလင်းရောင်ရှေ့ကနေ ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက် တဲ့ မုန်းမရွယ်တစ်ယောက် သူမလက်မောင်းလေးကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲကာ တားဆီးလိုက်တဲ့ အလင်းရောင်ရဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ လုပ်ရပ်လေးကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးယိုင်နဲ့ကာ ဟန်ချက်ပေး

ပျက်သွားရသည်။

သို့သော်...

မုန်းမရွယ် လဲကျမသွားပါ။

ခန္ဓာကိုယ်လေးလည်ကာ သန်မာမြဲမြဲသော လက်တစ်စုံ နှါ မိမိရရ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် ပြိုလဲမှုလေးက နွေးမြကာ အဆုံးသတ်သွားပါသည်။

အံ့ဩတကြီး မော့ကြည့်မိတော့ အချစ်ရည်များ ရွန်းလက် ကာ တောက်ပနေသော ညှို့ရီသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့် နေသော မျက်နှာတစ်ခု။

“အလင်းရောင်...လွတ်၊ ရွယ်ကို လွတ်ပါ”

အသိစိတ်တို့က သူမဆီမှာ ကပ်ငြိတွယ်နေခြင်းနှင့်အတူ အလင်းရောင်ရဲ့ ရင်ခွင်လေးထဲမှ ရုန်းထွက်မိတော့...

“ရွယ်ဆီက အဖြေမရသေးဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း...ရွယ် မသိဘူး၊ ရွယ်သိတာတစ်ခုပဲရှိတယ် အလင်းရောင်၊ အဲဒါ ရွယ် ရှင်ကိုခင်တယ်ဆိုတာပဲ”

“ကိုယ်လိုချင်တာ ခင်မင်မှုမဟုတ်ဘူး ရွယ်၊ အချစ်ပါ၊ ဇွယ်ဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လိုချင်တာ ရွယ်”

“လွတ်ပါ အလင်းရောင်၊ သူများတွေမြင်ကုန်ရင် တစ်မျိုးထင်နေပါ့မယ်”

“ဘာတွေစိုးရိမ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေတာလဲ ရွယ်၊ မင်းမဟာ မိသားစုဝင်တွေ တွေ့သွားမှာကြောက်နေတာလား၊ ခေါင်းထဲ မထည့်စမ်းပါနဲ့ ရွယ်၊ ကိုယ်လည်း အခြေအမြစ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါပဲ၊ မင်းအတွက် အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိ တယ် ရွယ်”

“ဟင့်အင်း...အလင်းရောင်၊ ရွယ် ရှင့်ဆီက ခင်မင်တဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာကိုမှရဖို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ရွယ်ကို ရှင့် နားမလည်သေးဘူးလားဟင်၊ ရွယ် ရှင့်ကို ဖြူဖြူစင်စင်ပဲ ခင်တွယ်ခဲ့တာ အလင်းရောင်”

“ဟင်”

“ရွယ် မလိမ်မညာတတ်ဘူးဆိုတာ အလင်းရောင် အသိ ဆုံးပါ၊ ရွယ် အခုအချိန်ထိ အလင်းရောင်ကို သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ မြင်လို့ရခဲ့တာပါ၊ ရွယ်...ရွယ်ကိုခွင့်လွှတ် ပါ အလင်းရောင်”

“မင်း...မင်း...ကိုယ့်ကို”

“အလင်းရောင်...လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး ရွယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အဖြေကို မကြားမချင်း မလွှတ်ဘူးကွာ၊ နေပါဦး ရွယ်၊ ကိုယ့်ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရအောင် မင်းရင်ထဲမှာ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေလို့လား”

“အလင်းရောင်...ရွယ်...ရွယ်မှာ...ရွယ်ရင်ထဲမှာ အဟင့် ဟင့်”

ပြောရမည့်စကားထက် မျက်ရည်လေးများသာ စီးကျလာ ရတော့သည်။

“မင်း...မင်း...ကိုယ့်ကို မျက်ရည်တွေနဲ့ မတောင်းဆို ချင်ပါနဲ့ ရွယ်ရယ်၊ ကိုယ်...ကိုယ်လေ မင်းကိုနားလည်ပေးမှာပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးမှာပါ ရွယ်၊ ဒါ...ဒါဟာ မင်းကိုသိပ်ချစ်လို့ပါကွာ”

အလင်းရောင်တစ်ယောက် မုန်းမရွယ်ကိုယ်လေးကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်၏။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ဆန္ဒတွေပြင်းပြနေနေ ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုတဲ့မြားဦးက အလိုလိုလှည့်နေပြီးသားပဲ။ နောက်ဆုတ် ပေးရတော့မှာပေါ့။ မုန်းမရွယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သူ့ရင်ခွန်သံ တွေကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ရတော့မှာပေါ့လေ။

မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးကွာ။

သူ ထင်ခဲ့တာ မုန်းမရွယ် လက်မခံနိုင်တာ မင်းမဟာ ဂေဟာရဲ့ အငွေ့အသက်ကြောင့်လို့လေ။

ခုတော့...

မုန်းမရွယ်ကိုယ်တိုင်ကိုက သူငယ်ချင်းပဲတဲ့။ သူမရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အခိုင်အမာ ရှိနှင့်နေပြီးသားတဲ့လေ။ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်မှုတစ်ခုနဲ့ပဲ ရှိနေတော့

မှာပါ။

သူ...

ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ

တံခါးကိုတင်းတင်းပိတ်ထားတဲ့ နှလုံးသားအခန်းထဲမှာ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ သူ့အတွက် ပေးစရာနေရာမှမရှိတာ။ ဖွင့်မဖွေ ချင်ပေမယ့် မုန်းမရွယ်ခံစားချက်ကို နားလည်စာနာနေမိသလိုလို။ အလင်းရောင်မှင်သက်နေချိန်တွင် မုန်းမရွယ်ကတော့ နေရာလေး ကနေ ပြေးထွက်သွားကာ မင်းမဟာခြံကျယ်ကြီးထဲ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။ ဒီအမိုးအရိပ်ဟာ သူမ ဘယ်တော့မှ ရုန်းမထွက်ချင်တဲ့ အမိုးအရိပ်တစ်ခုလေ။

မုန်းမရွယ်လေ....

ငါက နင့်ဘဝမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့လူတွေထဲမှာ လူကောင်း တစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူးကွာ။

အဲဒါ...

ငါ့ရဲ့စိတ်ရင်းအမှန်ပါ မုန်းမရွယ်ရယ်...

အခန်း (၂၂)

“မုန်းမရွယ်”

ခေါ်သံက နုညက်ညက်။

အလင်းရောင်ပြန်ရပြီး အရာအားလုံးကို ပကတိအတိုင်း မြင်နိုင်စွမ်းအားတွေ ပြန်ရသွားတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ စူးရှထက်မြတ်တဲ့ ဗျက်ဝန်းတွေကို မော့ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲဖြစ်မိသလိုလိုပင်။

“ဦးမင်းရင်ခွင် ရွယ်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြောစရာတော့ ရှိတယ်”

ဟုတ်ပါသည်။

အရင်ကဆို တစ်ဖက်သားရဲ့အကူအညီနဲ့မှ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ သော ဦးမင်းရင်ခွင်တစ်ယောက် မျက်လုံးတွေပြန်မြင်ရပြီးနောက် သူ့အလုပ်တာဝန်ကို သူပဲလုပ်တာမို့ တစ်ခါတစ်ရံ မုန်းမရွယ်ပင်

ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရတာ ကြောင်စီစီပင်ဖြစ်နေရသည်။

“မုန်းမရွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင် ပြောပါ။ ရွယ် နားထောင်နေပါတယ်”

နားထောင်နေပါတယ်ဆိုမှ စကားစကပြောထွက်ဖို့ ရှာမရ၊ တကယ်ဆို

မုန်းမရွယ်ကို စကားပြောချင်တာထက် မေးခွန်းတစ်ခုကို သူ မေးချင်တာပါ။ သို့ပေမယ့် သူမလေးထံမှ ထွက်ကျလာမည့် အဖြေစကားကို သူ မကြားရဲဟန်။

ဘာတွေကြောက်ရွံ့နေတာလဲ။

သူ့ကိုယ်သူလည်း မသိတော့။

မုန်းမရွယ်...

အရွယ်ရောက်ပြီလေ။ အခုဆိုလျှင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပင် ဖြေဆိုပြီးပြီ။ စာတော်တဲ့မုန်းမရွယ်အတွက် အောင်မြင်ဖို့ဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါပဲ။ သစ္စာရှိမှု၊ ရိုးသားသေသပ်မှုတွေနဲ့ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မုန်းမရွယ်အတွက် အနာဂတ်ပန်းတိုင်က လှပစွာ မြင်တွေ့နေရပြီးသားပါ။

ဒီလို ကောင်မလေးအတွက် အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ သိပ်ကိုလိုက်ဖက်တင့်တယ်သော လူရွယ်ကလေး

ဖြစ်သည်။ ဘွားထိပ်နဲ့ မင်းရင်ခွင်တို့ အခန်းလေးထဲတွင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ ငြီးစိစိဖြစ်လာသဖြင့် ဝရန်တာလေးသီထွက်ပြီး လေညှင်းလေးခံတုန်း ခြံရှေ့အမှိုက်ကားဆီ အမှိုက်ထွက်ပစ်တဲ့ မုန်းမရွယ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဆွေးနွေးနေရာမှ မုန်းမရွယ်ဆီ နှစ်ဦး သား အကြည့်လေးများ ရောက်သွားပြီး ဘွားထိပ်ကစကာ မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာလေး တွေဆီ စကားလမ်းကြောင်းက ပြောင်းသွား၏။

မုန်းမရွယ်က တော်တယ်တဲ့...

အင်မတန်မှ လူတစ်ယောက်ကို ချီးကျူးခဲ့သော ဘွားထိပ် ဆီက ချီးမွမ်းစကားက မင်းရင်ခွင်အတွက်တော့ ပီတိပေါင်း ကုဋေ ကုဋာပါ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးလေး ရောက်လာဖို့ တိတ်တဆိတ်နဲ့ ကြိုတင်ပြီးဆုတောင်းခဲ့ရတဲ့ နေ့ပေါင်း၊ ညပေါင်းတွေဆိုတာ ရေတွက် နိုင်ခြင်းမှ မရှိတော့တာ။ အခုမှ ကြားခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် အချိန်က မနှောင်းသေးတာ မှီပို၍ ကြည်နူးရပါသည်။

သို့သော်...

မုန်းမရွယ်ကို ငေးမောကြည့်နေလို့မှမဝသေး။ အရှေ့ခြံထဲမှ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးထွက်လာပြီး မုန်းမရွယ်နဲ့ စကား တွေ ရုပ်ပြောနေ၏။ မင်းရင်ခွင် မျက်လုံးတွေ မိုက်ခနဲပြာတက်

သွားရသည်။ သူ မမြင်တွေ့ချင်သော မြင်ကွင်းကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာလေ။ မုန်းမရွယ်က အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ရင်ခွင်လေးထဲမှာ။ အကြည့်လေးတွေကို ချက်ချင်းလွှဲဖယ်လိုက်တဲ့ သူ့ကို ဘွားထိပ်က စာနာနားလည်နေသလို နှစ်သိမ့်အားပေးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့...

မင်းရင်ခွင်ကို မေးခွန်းတစ်ခု တိုးလျှော့မေး၏။

“မုန်းမရွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်ချမှာလဲတဲ့” လေ။ ဘွားထိပ်ရဲ့မေးခွန်းက အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံလွန်းပါသည်။ အမေးလွယ်ပေမယ့် အဖြေခက်တဲ့မေးခွန်းမျိုး။ မင်းရင်ခွင်နှလုံးသားကို လှမ်းမြင်နေတဲ့ ဘွားထိပ်က ပြတ်သားမှုတစ်ခုဆီကို တွန်းပို့နေပြီမဟုတ်လား။

မင်းရင်ခွင် မစဉ်းစားနိုင်။

ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်မှုတွေနှင့် လဲပြိုတော့မတတ်။

ဘွားထိပ်ထွက်သွားတာတောင် သူ သတိမထားနိုင်တော့။ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာက ဆိုးဝါးလွန်းစွာပင် လူကို နှိပ်စက်နေခဲ့ပါသည်။ မုန်းမရွယ်အတွက်ကို သူ မကြည့်ပေးလို့ မရတော့ဘူးလေ။ မုန်းမရွယ်ဆိုတာ မင်းရင်ခွင်လက်ဆွဲခေါ်လာပြီး မွေးစားခဲ့တဲ့

ကောင်မလေးပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဟင်...ဪ...အင်း ရွယ်”

“ရွယ်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

“အင်း ဟုတ်တယ် ရွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ ရွယ်အတွက် အထင်လွှဲမှားစရာ ဘာတစ်ခုမှ မလိုအပ်ဘူးနော်၊ ဂွယ် စိတ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး ကိုယ့်ကို ပြန်ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်”

“ရှင်”

“ဟို...ဟိုလေ ရွယ်...ရွယ်နဲ့ အလင်းရောင်တို့”

အို...

ဦးမင်းရင်ခွင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ။

အလင်းရောင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို တိတိကျကျ အသုံးပြုလိုက်တာလား။ ဘာလဲ ဦးမင်းရင်ခွင်မြင်သွားတာလား။

မုန်းမရွယ်မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသလို ရှက်သွေးကြောင့် ဖြူနုဖူးငှာနေတဲ့ ပါးပြင်လေး ဖျတ်ခနဲရဲတွတ်လိုသွားသည်။

“ဘာပဲပြောပြော အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကလည်း မဆိုးပါဘူးရွယ်၊ မင်းရဲ့ရွေးချယ်မှုဟာ မှန်ပါတယ်၊ သင့်တော်တဲ့ကောင်လေးမို့လို့ သိပ်ပြောစရာတော့ မရှိပါဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိပ်ငယ်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို ပညာရေး

ဆုံးအောင် သင်စေချင်တယ် မုန်းမရွယ်”

“ခဏ...ခဏနေပါဦး၊ ရွယ်...ရွယ် နားမရှင်းလို့ မေးပါရစေ၊ ဦးမင်းရင်ခွင် ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ ဘာ အကြောင်းကြောင့် အခုလိုစကားမျိုးတွေ ပြောနေတာလဲ”

ရွယ်ရယ်...

မင်း ဟန်မဆောင်ပါနဲ့။

အလင်းရောင်နဲ့မင်း ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်လား။

“ဦးမင်းရင်ခွင် ရွယ် မေးနေတယ်လေ”

“မင်းအရွယ်က စိတ်ခံစားချက်နောက်ကို လိုက်ပါစီးမြော တတ်တယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်...”

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

ရွယ် တားဆီးပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းလေးကိုလည်း သွက်နေအောင်ပင် မုန်းမရွယ် ခါယမ်းမိ၏။ အထင်မှားနေတာ မဟုတ်လား။ မုန်းမရွယ်နဲ့ အလင်းရောင်ကို ဦးမင်းရင်ခွင် တစ်မျိုး ထင်နေတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အခုလိုစကားတွေ ရင်နာနာနဲ့ ပြောနေတာမဟုတ်လားဟင်။ ရွယ် သိတာပေါ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်။ ရွယ် နားလည်နေပါတယ်။

“ကိုယ် တွေ့လိုက်ပါတယ် ရွယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို”

“မဟုတ်ဘူး ဦးမင်းရင်ခွင် မဟုတ်ဘူး၊ ဦးမင်းရင်ခွင် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ ရွယ်နဲ့သူက သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဦးမင်းရင်ခွင် ယုံချင်မှယုံပါ၊ ရွယ်...ရွယ် ဦးမင်းရင်ခွင် ယုံကြည်အောင် မရှင်းပြတတ်ဘူး”

“ရှင်းမပြလည်း ထင်းထင်းကြီးတွေမြင်လိုက်ရတာပဲဟာ၊ ဒါကို သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဘာလဲ၊ ဘာတွေလည်း မုန်းမရွယ်၊ အချစ်ဟာ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဆော့ကစားအရပ်တစ်ခုလို့ ထင်နေ တာလား”

ရွယ်...

မျက်ရည်လေးတွေ စီးကျကာ ခေါင်းလေးကိုပဲ တအား ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ရွယ်...မင်းဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ၊ ငါမင်းကို အရမ်း အထင်ကြီးခဲ့တာနော်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာရှိနေပြီး ဒါ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့၊ ဟာကွာ...တောက်၊ မမြင်ချင်ဘူး ငါ့မျက်လုံးတွေ ပြန်မမြင်ချင်ဘူး၊ အကန်းဘဝနဲ့ပဲရှိနေတာ အကောင်း ဆုံးပဲ၊ ဒါကို ပြန်ကုမိတယ်ကွာ”

နောင်တရတဲ့ စကားတွေနဲ့ ညည်းညူနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်။

အလင်းရောင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ရွယ်ရှိနေတာကို သေချာ မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့လေ။ ဒါက မတော်တဆပါ။ အလင်းရောင်ရဲ့ ဘစ်ဖက်သက်ယိုင်နဲ့မူကြောင့်ပါ။ အဲဒီရင်ခွင်ကို မုန်းမရွယ် တမက် ဘမောနဲ့ ခိုဝင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

ရွယ်စိတ်ထဲမှာ ရွယ်အသိအာရုံထဲမှာ တစ်သက်မပေအောင် ငြိတွယ်နေတဲ့ ရင်ခွင်လေးက အလင်းရောင်ရဲ့ရင်ခွင်မှမဟုတ်တာ။ ဟိုးငယ်ရွယ်စဉ်ကလေးထဲက နွေးထွေးမှုတွေနဲ့ လွမ်းခြံပေးခဲ့ဖူးတဲ့ ရင်ခွင်ဟောင်းလေးကိုပါ။ ရင်ခွင်ဟောင်းလေးကို မုန်းမရွယ် အမြဲတမ်း လှည့်ကြည့်နေခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ဦးမင်းရင်ခွင် မသိဘူးလားဟင်။

“သွားတော့ ရွယ်၊ မင်း ငါ့အနားက အခုချက်ချင်း ထွက်သွားတော့၊ မဟုတ်ရင် ငါ့ဒေါသတွေက မင်းအပေါ်ကို စုပုံကျ သွားတော့မယ်၊ ထွက်သွားစမ်း...ရွယ်”

“ဦးမင်းရင်ခွင်”
“ထွက်သွား”

အို....

အော်ဟစ်မောင်းထုတ်သံကြီးက ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရွယ်ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် ဆတ်ခနဲတုန်သွားရ၏။

“သွားဆိုသွားပါ့မယ် ဦးမင်းရင်ခွင်၊ ရွယ်ကို ဦးမင်းရင်ခွင် အရမ်းကို အထင်သေးသွားတယ်ဆိုရင်လည်း ရွယ်ခံယူပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးမင်းရင်ခွင်သိအောင်တော့ ရွယ် ဝန်ခံခဲ့ပါရစေ၊ ရွယ် ရွယ်လေ ဘယ်ရင်ခွင်သစ်ကိုမှ မမက်မောခဲ့ပါဘူး၊ နောက်လည်း မက်မောဖို့စိတ်ကူး မရှိဘူးဦးမင်းရင်ခွင်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ရင်ခွင်ဟောင်းလေးကိုပဲ အမြဲတမ်းတနေခဲ့လို့ပါ၊ ရင်ခွင်ဟောင်းလေး

ကိုပဲ လှည့်ကြည့်ရင်းနဲ့ ထာဝရရှင်သန်ချင်လို့ပါ ဦးမင်းရင်ခွင်၊ ဒါကြောင့် အလင်းရောင်နဲ့ကိစ္စမှာ သံသယမထားဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွယ်....

ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်မနေတော့။

အပွင်းလင်းဆုံးဝန်ခံပြီး ဦးမင်းရင်ခွင်ကို တစ်ယောက်တည်းထားရစ်ခဲ့ကာ အနားကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။

မိန်းကလေးဘက်က စခဲ့ရတာလေ။

အထင်ဆက်ပြီး သေးလိုက်ပါဦး ဦးမင်းရင်ခွင်။

စိတ်ခံစားမှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲဆိုပြီး

ဒုတိယမြောက်ထပ်ပြီး အထင်သေးလိုက်ပါဦး။

ချစ်တယ်လေ....

ဦးမင်းရင်ခွင်ကို မုန်းမရွယ်ချစ်တယ်။

ဒါကြောင့်...

ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တာ။

အဲဒီအတွက်

ဆိုးကျိုးတွေထပ်ပြီး ရမယ်ဆိုရင်တောင် မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့

ကျွန်မက ကျေးကျေးနပ်နပ်ကြီးကိုပဲ ခံယူလိုက်မှာပါ။

သိပါ့မလား။

“မုန်းမရွယ်”

“မုန်းမရွယ်ရေ...”

မုန်းမရွယ် မထူးပါ။

ကြားသားပဲ။

ဦးမင်းရင်ခွင်တစ်ယောက် ခြံကျယ်ကြီးထဲဆင်းလာပြီး သူမ နာမည်လေးကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေတဲ့အသံကို ကြားနေရသားပဲ။ တမင်မထူးဘဲ ငြိမ်နေမိတာပါ။ တစ်ဖက်သားရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရမုန်းလည်း မသိပါဘဲ တစ္ဆတ်ထိုးစိတ်ထဲထင်တာတွေလျှောက်ပြောနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်။

ပြီးတော့...

အလင်းရောင်နဲ့ သံသယစွန်းထင်းနေတဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်။

စိတ်ဆိုးတယ်။

ရွယ် အရမ်းစိတ်ဆိုးတာပဲ။

သူငယ်ချင်းပါလို့ ပြောတာပင် မယုံပေ။

ဒါနဲ့များ အရင်က မုန်းမရွယ်ဟာ ဒီလိုမိန်းကလေးမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး အားလုံးအရှေ့မှာခေါင်းမောရင်ကျော့ပြီး သံသယစိတ်ကင်းကင်းနဲ့ ရပ်တည်ပြခဲ့သေးတယ်။ အလကား ဟန်ဆောင်တာ။ ဘာကယ်ယုံတာလည်း မဟုတ်ဘဲ လိမ်ညာတာ။

အခန်း (၂၃)

“မုန်းမရွယ်...မုန်းမရွယ်ရေ”

မင်းရင်ခွင်တစ်ယောက်

မုန်းမရွယ်ကို မတွေ့ရလို့ ပျာယာခတ်နေအောင် ရှာနေမိသည်။ တိုက်ကြီးထဲမှာ နေရာအနှံ့ရှာနေတာလည်း မတွေ့။ ဒီကောင်မလေး ဝမ်းနည်းပြီး ဘယ်ချောင်မှာကြိတ်ပြီး ငိုနေပြီလဲ။

သူမ ပြောချင်တာပြောပြီး အနားကနေ လှစ်ခနဲနေအောင် ပြေးထွက်သွားတဲ့ ကောင်မလေး။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်များ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖို့ကောင်းတဲ့ ဝန်ခံမှုလေးလဲလို့။ ရင်ခွင်ဟောင်းလေးကို အမြဲတမ်းလှည့်ကြည့်ပြီး မျှော်လင့်နေတဲ့သူပါတဲ့။

မုန်းမရွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူက မင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ သူပါတဲ့လေ။ မုန်းမရွယ် စကားလေးကြောင့် အသက်ရှူသံတွေတောင် ရပ်မတတ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ဒီကောင်မလေးနဲ့

“ရွယ်...ရွယ်ရေ”

တွေ့လား...

စောစောကပဲ မုန်းမရွယ်၊ ခုတော့ ရွယ်ဖြစ်ပြန်ပြီ။

တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ပါပဲ။

မုန်းမရွယ်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲကနေပြောကာ ခြံထောင့်က ပိတောက်ပင်အမြစ်ကြီးပေါ်ထိုင်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေမိသည်။

“ရွယ်...”

ဟော...

အသံက နီးကပ်လာပြီ။

သူမ နေတဲ့ အလုပ်သမားတန်းလျားလေးဘက်မှာလည်း ရှာမတွေ့လို့ ခြံကြီးအနှံ့လိုက်ရှာဖို့ စဉ်းစားမိတယ်ထင်ပါရဲ့။ အသံက သူမ ထိုင်နေတဲ့ ပိတောက်ပင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

ရွယ်...

နေရာကနေ ချက်ချင်းထကာ ခြေသံလုံလုံနှင့် ပိတောက်ပင်စည်ကြီးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကွယ်ဝှက်မိ၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဦးမင်းရင်ခွင်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရမှာ ရွယ်စိတ်တွေမလုံချင်၊ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့သာ ရင်ထဲမှာခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြီး လိုက်ရတာ။ တစ်မိနစ်မျှပြန်တွေးမိတော့မှ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ထူထောင်

အောင်ပင် အရှက်ကလေးသည်းနေရသည်။

“ရွယ်”

“ရွယ်ရေ...ရွယ်”

သူက ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်ရောက်လို့ သူမကို ရှာမတွေ့တာကြောင့် အသံအုပ်အုပ်လေးနှင့် ခေါ်ပြန်၏။

“ပြဿနာပဲ၊ ဒီကောင်မလေး တစ်တိုက်လုံးနဲ့နေပြီ၊

တစ်ခြံလုံးလည်း နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်ကိုများ သွားသလဲမသိဘူး၊ ညကြီး မှောင်မှောင် စိတ်ထင်ရာလျှောက်သွားရင် ဒုက္ခတော့ များကုန်တော့ မှာပဲကွာ၊ မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး၊ မောင်လုံးကို ရဲစခန်းကို လူပျောက် ခြေကြော်ငြာတိုင်ခိုင်းမှပဲ”

အဲ...

ဦးမင်းရင်ခွင်ထဲမှ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြီးစွာ ရေရွတ်လိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ပုန်းနေရာကနေ ခိုးနားထောင်နေသည့် မုန်းမရွယ် မျက်လုံးကလေးတွေပြူးရပြီ။

ရဲစခန်းကို လူပျောက်သွားတိုင်ခိုင်းမလို့တဲ့။

မဖြစ်သေးပါဘူး။

သူမကြောင့် အားလုံးအလုပ်တွေ ရှုတ်ထွေးရတော့မည်။

“သွားမှဖြစ်မယ်၊ အခုချက်ချင်း သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဦးမင်းရင်ခွင်”

အဟွန်း...။

မင်းရင်ခွင် ရယ်ချင်သွားရ၏။

မုန်းမရွယ်အသံလေးက ထွက်လာတာမဟုတ်လား။

သိသားပဲ...

ဒီကောင်မလေး ဒီပိတောက်ပင်ကြီးရဲ့ အနီးတဝိုက်မှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားလေ။ တော်တော်လုံတဲ့ မုန်းမရွယ်။ လူကသာ သွားပုန်းနေပြီး ပိတောက်ပင်ခြေရင်းတွင် ဖိနပ်လေးနှစ်ဘက်ကို ချွတ်ထားခဲ့သည်။ အသံမမြည်အောင် ထွက်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဖိနပ်ကလေးကို ကျကျနုနုချွတ်ထားခဲ့၏။

ဒါကြောင့်လည်း

မုန်းမရွယ် ထွက်လာအောင် တမင်ရဲစခန်းသွားတိုင်မယ် ဆိုပြီး သူမ မကြောက်ကြောက်အောင် ခြောက်လိုက်တာ။

“ဦးမင်းရင်ခွင် ရွယ် ဒီမှာ”

“မင်းက ဒီလောက်အသံကုန်အော်ခေါ်နေတာတောင်

မကြားဘူးလားရွယ်၊ ဒီမှာ စိတ်ပူလို့သေရတော့မယ်ကွ”

“ကြားသားပဲ”

“ဘာ”

“တမင် မထူးတာ”

“မင်း...မင်းကွာ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး”

“ရွယ်က မဆိုးပါဘူး၊ ဆိုးတာက ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရွယ်အပေါ် သံသယစိတ်ထားပြီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်စွပ်စွဲတာ၊ အဲဒါ ဦးမင်းရင်ခွင်ဆိုးတာပေါ့”

ခါးကလေးထောက် ခေါင်းကလေးမော့၊ မေးကလေး ဘထိုးထိုးနဲ့ ပြန်ရန်တွေ့နေတဲ့ မုန်းမရွယ်ပုံစံလေးက တကယ့်ကို အသည်းယားစရာပါ။

“အဲမာ...မင်းကပဲပြောရသေးတယ်၊ မင်းနေတာရော မဟုတ်လို့လား ရွယ်၊ မင်းကို အလင်းရောင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရတာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဘာဖြစ်သွားသလဲတောင် မသိဘော့ဘူး၊ ဟော့ဒီ ရင်ဘတ်ကြီးက နာလွန်းလို့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် တောင် ထွက်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

“အပိုက”

“ဘာအပိုလဲ လုံးဝမပိုဘူး၊ မယုံရင်ဝင်ကြည့်လေ”

“အို...ဦးမင်းရင်ခွင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆတ်ခနဲနေအောင် သူမကိုယ်လေးကို ဆွဲကာ ရင်ခွင်နွေးနွေးကြီးထဲ ပွေ့သိမ်းလိုက်တဲ့ ဦးမင်းရင်ခွင်ရဲ့ ဘုပ်ရပ်ကြောင့် မုန်းမရွယ်မှာ မျက်လုံးလေးတွေပြူးဝိုင်းကာ ရင်ခန့်သံ လေးတွေပင် ကာရန်မညီနိုင်တော့ချေ။

“ဟေ့...ဘာလို့ ရုန်းနေတာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

ရှက်လန့်တကြားနဲ့ ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သူမကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖိဟောက်ကာ သန်မာမြဲမြဲတဲ့ လက်တွေ့နှင့် တအား သိုင်းဖက်ထားသည်။ အမိန့်ဩဇာပါသော အသံကြောင့် ရွယ် မရုန်းမိတော့။ ဒီရင်ခွင်ဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝကလေးထဲက အားကိုး တကြီးခိုဝင်ခဲ့ရတဲ့ ရင်ခွင်ဟောင်းလေးတစ်ခုပဲမဟုတ်လား။

မှန်းမရွယ်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်လေးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ ရင်ခွင်ဟောင်းလေးပါ။ အခုတော့ ထိုရင်ခွင်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ကြည်ဖြူခွင့်လွတ်ခြင်းများစွာနှင့် ခိုနားခွင့်ပေးခဲ့ပြီ။

“ရွယ်”

“ရှင် ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ ဦးမင်းရင်ခွင်”

“ဪ...ရင်ခွင်သစ်ကလေးဆီမသွားဘဲ ရင်ခွင်ဟောင်း လေးကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် လှည့်ကြည့်ပေးခဲ့လို့လေ၊ ကိုယ်က တစ်ချိန်လုံးဆုတောင်းနေခဲ့တာ ရွယ်၊ အဲဒါ ရွယ်တစ်ယောက်ရင်ခွင်ဟောင်းလေးကို လှည့်ကြည့်ပါစေ၊ ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်ပြီး ထွက်မသွားပါစေနဲ့လို့လေ”

“မယုံပါဘူး”

ရွယ်က ရင်ခွင်လေးထဲကနေ ခေါင်းလေးမော့ပြီးပြောတော့ မင်းရင်ခွင်ရဲ့ စိုရဲနေသော နှုတ်ခမ်းထွေးထွေးကြီးက ပြုံးသွားရ၏။

“ရွယ်”

“ဟင်”

“ရွယ်ကို ချစ်တယ်”

“မယုံပါဘူး”

သူမက ခေါင်းလေးကို ခါယမ်းပြပြန်သည်။

“အလင်းရောင်နဲ့ ရွယ်တို့ကျောင်းမှာတတ်တဲ့ရှိနေကြတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့ ကိုယ်လေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိဘူးကွာ၊ အဲဒီသတင်းဆိုးကြီးကို တအားမှန်းတာပဲ ရွယ်ရယ်”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ကိုယ်ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဆန်းစစ်တော့ တိကျတဲ့အဖြေတစ်ခုပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်”

“ဘာအဖြေလဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေပေါ့ ရွယ်၊ ရွယ်ကို လက်လွတ် ဆုံးရှုံးရတော့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေ တအားကို လှုပ်ရှားသွားရတာ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ သိပ်ကိုနူးညံ့ပြီး နည်းနည်းလေးမှ အပြန်းအပဲ့မခံနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကြောင့်ပေါ့”

“ဟွန်း...မယ့်ချင်စရာ”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ ရွယ်ရာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရွယ်ကို ဘဝတစ်သက်တာလုံး အေးချမ်းစွာ စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို ပြန်မြင်လာအောင် ကုစားခဲ့တာပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့

ရွယ်ဆီက ခပ်ရွတ်ရွတ်အသံလေး ထွက်မလာတော့ပါ။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူ့ရင်ခွင်လေးထဲမှာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

“ရွယ်”

“ပြော”

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ”

“ရွယ်က ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့”

“ဟာ...”

ဒီတော့မှ

အရှက်သည်းသွားတဲ့ ရွယ်က ခေါင်းလေးပြန်ငုံ့လှိုင်းသွား တော့၏။ ရွယ်မဖြေလည်း အလိုလိုသိနေပေမယ့် သူမလေးနှုတ် ဖျားလေးကနေ ထွက်လာသံလေးကို မင်းရင်ခွင်ကြားချင်နေမိသည်။

“ရွယ်”

“....”

“ပြောလေကွာ၊ ကြားချင်လို့ပါဆိုမှပဲ မင်းလေးက ဈေးကိုင်နေပြန်ပြီ”

“ပြောပြီးပြီလေ”

“ဘယ်တုန်းကလည်း ကိုယ်တော့မကြားပါဘူး”

“စောစောကလေ၊ ရင်ခွင်ဟောင်းလေးကို လှည့်ကြည့်နေ တဲ့သူပါလို့”

“ဟာကွာ...ဒါက ချစ်ပါတယ်လို့ အတိအလင်း အဖြေ ပေးတာမှမဟုတ်တာ”

“အတူတူပါပဲ”

“ရွယ်နော် မဆိုးစမ်းနဲ့၊ ဖြေဆိုရင်အခုချက်ချင်းဖြေ”

“အမယ်လေး...အဖြေတောင်းပုံကြီးကလည်း အမိန့်ပေး သံကြီးနဲ့ပါလား၊ လိုလည်းလိုချင်သေးတယ်၊ လေသံကလည်း မာလိုက်တာ၊ မဖြေဘူး...လုံးဝမဖြေဘူး၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဟွန်း”

“ဪ...ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဟုတ်လား၊ ရတယ်လေ ခိန်ခေါ်လို့ကတော့ မင်းရင်ခွင်တို့က တိမ်ပေါ်အထိလိုက်ပြီးသားပဲ လာခဲ့”

“အို...ဦးမင်းရင်ခွင်နော်”

ရွယ်အသံလေးက ရှေ့ဆက်ပြီး ကားဆီးသံလေးထွက်ကျ မလာတော့။ လှိုက်မောနွေးမြသော အနမ်းနုနုလေးအောက်

မုန်းမရွယ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားအိအိလေးတွေ အိပ်မွေ့ချခံလိုက်ရချေပြီ။

ဦးမင်းရင်ခွင်ရယ်....

ရွယ် ချစ်ပါတယ်....

ရွယ်ဘဝတစ်သက်တာမှာ ရွယ်အားကိုးတကြီး တိုးဝင်
ခိုတွယ်ခဲ့ဖူးတာဆိုလို့ ဦးမင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်
တစ်ခုတည်းပဲရှိခဲ့တာပါရှင်။

ဒါကြောင့်လည်း...

အဲဒီရင်ခွင်ဟောင်းလေးကိုပဲ ရွယ် ဘယ်သောအခါမှ
မေ့မသွားဘဲ အမြဲထားဝရ လှည့်ကြည့်မှာပါ။

ရွယ်ပြောတာ...ယုံပါနော်။

ရှင်ချစ်သံမဂျပ်သရွေ့ စာမဲ့ချစ်တတ်နေမယ်

ရှင်မြတ်နိုး